

Д-р Ристо Ивановски

АЛБАНЦИТЕ- МУСЛИМАНСКИ КОЛОНИСТИ

Битола, Р.Македонија
2012 година

Д-р Ристо Ивановски, АЛБАНЦИТЕ- МУСЛИМАНСКИ КОЛОНИСТИ

Адреса на авторот:
Ул. Михајло Андоновски бр. 6/21
Битола, телефон: 047/258-133

ИВАНОВСКИ, Ристо
Албанците- муслимански
колонисти/Ристо Ивановски. - Битола :
Ивановски Р., 2012. - 124 стр; 29 см.

А) Албанци- дворасен народ.

ВОВЕД

По подпаѓањето на Балканот под Османовото Царство започнало Османовото ропство, познато како турско ропство, затошто турското ропство се истоветувало со исламско ропство. Следи народот да говори за петвековно турско ропство.

Османите како крволочни извршители во своите редови и како платеници ги користеле монголските Татари и Черкези, дури имало и черкески ред во војската.

Не случајно, Татарите и Черкезите се среќавале од самиот почеток на навлегување на исламот на Балканот, што опстоило за целиот период, дури сè до денес.

Од времето на Карпош и потоа, овие Татари, што важи и за Черкезите, се среќаваат како Арнаути, кои до денес се познати и како Геги-извонредни извршители.

Нивното најпознато дело било сечење на Православните на парчиња, на кол живи набивање на Православните, уништување на православниот род... процес кој е сè до денес. Не случајно, секаде каде што тие наоѓале со своите верски а расно различни „браќа“ Скиптари=Тоски, според православниот скиптар со двоглав орел, Православните од нив како од оган бегаат, затошто тие во душата се плашат, од нив само за да се спасат, во што не успеваат, затошто тие исламски сверови со човечки лик до денес се подржувани од непријателите на православието и Православните христијанскиот монструм католички Рим кој го уништува без прекин македонското православие. Овој процес започнал од 1071 година и тоа во сојуз со исламот, како двоен фронт од исток исламот, а од запад католицизмот, сè до денес без завршеток.

Бидејќи Католичката црква од време на крстоносните војни остана крволочен свер за Православните следи место да се шири католицизмот се шири исламот.

Со тоа што во православието се внесени мноштво традиции од повеќебожеството, што било наследство на многуте милениуми овдешно живеење, католицизмот и исламот го одродуваат овдешното население од своите традиции, него го прави изрод на своето постоење како што се католицизмот и исламот без ништо домородно. Токму и затоа католицизмот низ Европа ја уништил домородноста на населението од своите традиции, а како најбитно го одроди населението од својот еднорасен тн.словенски јазик кој бил пелазгиски создавајќи се повеќерасни европски јазици.

Истиот злостор го чинел и арапскиот ислам со дворасниот арапски јазик- вулгарен арамејски јазик. Изчезнале народите во Западна Азија и Северна Африка, а се говори само за Арапи како народ, а населението во Арабија била само бела раса.

Меѓутоа, Католичката црква воопшто не се грижела за христијанството, затошто таа крваво се бори за примат врз христијанството и тоа со својот наивен фалсификат од 750 година, тн.Константинова даровница, да го потчини православието, не бирајќи никакви средства. На Рим и Виена им бил и е „чедо“ нивниот ислам.

Ова било повод Рим со Виена да се носители на создавање на највештачкиот тн.народ тн.Албанци, кој е дворасен со азиското потекло од кавказко- црноморските простори како Арнаути=Геги со удел 90% и балканско потекло Скиптари=Тоски. Па Рим и Виена први на дворасните Албанците им отвориле школи со малцинскиот трорасен скиптарски јазик кој нема ништо заедничко со домородноста.

Бидејќи Рим и Виена со своите сверства не се задоволија создале не само скиптарска држава, дури и косовска држава, па се мешаат и на други простори, посебно Р.Македонија која била центар на православието. Во неа не само да се рушени, уништени црквите..., во 21 век подигаат само џамии-без ниедна албанска црква.

МАКЕДОНИЈА

Х. Р. Вилкинсон,¹ во предговорот, на стр. 29, започнува: „Дефиницијата за Македонија во Речникот на грчката и романската географија од Вилијам Смит содржи објаснување дека таа е мала земја со особено население. Ова објаснување се однесува на Македонија од древните времиња чие население, според Плини, е составено ‘од не повеќе од сто и педесет нации’. Помпониус Мела е исто така импресиониран од бројот на нациите лоцирани во Македонија, ‘онолку колку што во неа има и градови’ “.

Следи објаснување дека секоја населба која постанала град била држава со своја нација, како што била и Елада. А пак, Елада како територија никогаш не била една држава за да има една еладска државна нација. Напротив, Македонија станала една држава со своја државнотворна нација и двете опстојувала повеќе векови итн.

Македонија била од делови на територии на Тракија и Илирија. Следи Македонците биле Траки и Илири. Па Траките и Илирите, според авторите, биле само Пелазги, како што Пелазги биле и Македонците. Според Јустин, „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“ - со пелазгиски=варварски=тн.словенски јазик.

За доказ дека Траките и Илирите биле само еден ист народ со еден ист јазик биле/се Бригите, а Бригија со Филип Македонски била приклучена кон Македонија.

Херодот, во VI-45, вели: „На Мардониј, пак, и на неговиот пешадиски логор, кој се наоѓал во Македонија, нападнале Бригите, трачко племе...“.

За Б.Вукушиќ: „Елијан, грчки учител на говорништво во Рим (3. век н.е.) соопштува, скоро илјада и пол години после падот на Троја, дека овој јазик припаѓал на илирските Бриги, сродници на Дарданците од семејството на древните Пелазги“.

Нада Проева,² на стр. 95, пиши за Бригите: „Бригите на територијата на Македонија се споменуваат повеќепати. Освен податоците што се однесуваат на прастаро време, во изворите се споменуваат и бригиски енклави во историско време. Кај Херодот, Бригите го напаѓаат логорот на Мардониј во Македонија, а друг пат, како племе покорено од Персијците, мораат да учествуваат во походот на Ксеркс. Страбон запишал дека Бригите живееле кај реката Еригон, а Апијан споменува Бриги во заднината на хеленската колонија Епидамнос. Хесихиј го споменува градот Бригијада (Brygias), а овој податок е зачуван и кај Стефан од Бизантиј, кој запишал дека Бригите биле македонско племе, во соседство на Илирите. Дека Бригите се дамнешни жители на Македонија сведочи и Херодот, кој го соопштил и името на единствениот познат бригиски крал- Мида“. (Мида=Мита=Мито брзјачко име, Р.И.)

Стр. 97: „Во бригиската група племиња, освен пајонските племиња, се вбројуваат и Енгеланите/Десаретите, како и едонско-мигдонската група, всушност подгрупа на пајонската, составена од Едонци, Крестонци и Ситонци. Ова се гледа и од нивните епонимни имиња. Така, братот на Мигдон се викал Едон, а Гратос бил негов син; Тирсе, пак, според чие име бил наречен градот Тирса, му била внука. Етнимот Тирсенци кај Херодот и кај Тукидит очигледно се однесува на нив. Нив, како и Крестонците кај Атос, Тукудид ги нарекува Пелазги, барбари, притоа споменувајќи ги и Бисалтите и Едонците“. (Десарети=д есарети=есарети...Езерет-и=о, Р.И.)

¹ Х. Р. Вилкинсон, Картите и политиката. Преглед на етнографската картографија на Македонија, Македонска книга, Скопје, 1992. Превод од англиски од изданието во Ливерпул, 1951 година.

² Нада Проева, Историја на Аргеадите, Графотисок, Скопје, 2004. (Бизантиј=Византиј; варвари,Р.И.)

Просторите на Бригите за Херодот денес се брзјачки. Барлети (16 век) ги наведува Бригите- денес се Брзјаци=брз јак: брз=брж= брг следат презимиња Бргле ...

„Современите Македонци во многу нешта имаат сличност со оние древни времиња...“. Ова говори дека Македонците со своите традиции опстоиле. Ова било повод во 19 век повеќе патеписци да пишат дека Македонците опстоиле со своите македонски традиции. Кај Македонците останале сеќавањата за Филип Македонски и неговиот син Александар Македонски, неговиот коњ букефал, што означувало бука и фали=пали, букач и палач- само расплодник да си ги одржи своите особини.

Со создавањето на балкански држави во 19 век тие нови држави си создале свои истории во кои морале да се потиснат македонските традиции, дури тие да се прогласат и како своевремен фалсификат... За да се олесни ваквото одродување на Македонците од своите древни традиции во игра бил вклучен поимот Словени како посебни народи, кои во историјата и никогаш не постоеле. Ова се потврдува на наједноставен начин, ако денешните најбројни Словени некогаш би постоеле, тие би морале да им бидат познати на историчарите во старата ера (...Херодот...) и новата ера (...до Прокопиј...). Бидејќи Словените како народи никогаш не постоеле, тие сè до 5 век н.е. не биле познати. Следи од 5 век н.е. да се појават Склавини, кои биле жители на склавини, а склавината била област на варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик, како спротивност на провинции на латински и теми на коине (тн.старогрчки). Бидејќи според провинциите Провинцијците не смеат да бидат еден народ, што важи и од темите Теманите, Склавините како посебни народи се фалсификат.

За да се потврди дека Склавините=тн.Словени никогаш не биле народ е доказот дека Склавини биле Пелопонесците, Епирците (Власите и Скиптарите), Романците, Унгарците, Австријците, Германците, Шпанците, Склавини имало и во Западна Азија, Арабија, Северна Африка итн. Бидејќи сите овие склавини не смеат да бидат еден народ, Склавините=тн.Словените биле/се само најголема историска лага.

Дури се говори дека Склавините=тн.Словени, а такви имало во Азија и Африка, потекнале од Заркарпатите. Меѓутоа, никој не кажал од кој Заткарпати се работело- Карпатите имале и имаат четири страни: исток, југ, запад и север. Следи за сите околукарпатски народи (Белоруси, Руси, Украинци, Романци, Унгарци, Чеси, Словаци, Полјаци...подунавско- савски и балкански Словени...) биле од Заткарпати.

За да се утврди за кои Заткарпати се работело, сите нека си фрлат ждрепка...

Следи доказот откаде Склавините=тн.Словени потекнале. Според киевскиот свештеник Нестор (11-12 век), Русите потекнале од Илирија. Пак, Илирија била на Балканот. Со наводов се потврдува дека Русите потекнале од Балканот, тие биле Илири со пелазгиски=тн.словенски јазик. Токму овој бил најстар и е најмеродавен.

Бидејќи Русите биле и Венети, дури таму биле и Анти, кои биле со потекло од Балканот, се потврдува, Антите, Венетите и Склавините биле Балканци.

Следи најбитниот доказ со кого се потврдува дека Русите никогаш не биле Словени. Тие како Венети пишеле на рецки. Следи тие биле Рецкари: „роцки народ“ и „роски народ“. Тие го имале богот Перун. Со рецки и црти, значи руни, пишеле и Етрурците, кои го создале Рим. Етрурците како Русите имале бог Перун.

Меѓутоа, Русите никогаш не биле Словени. Русите за Словени се изјасниле само во 860 година, што го напишал цариградскиот патријарх Фотиј. Ова говори дека Русите за првпат се познати како Словени во 860 година. Ова било само според слово, а Божјото слово со на коинско=тн.старогрчко слово го ширеле Македонците

Константин и Методиј- двата биле во тајна мисија во Русија. Токму затоа Русите станале само коински=тн.старогрчки Словени, а не словенски Словени- тогаш уште не постоел тн.старословенски јазик.Словенството била само македонска писменост.

Следи уште појнабитниот доказ- ако имало преселби на Словени на Балканот, на него морало да има материјални докази/наоди. Бидејќи до денес на Балканот ништо нема донесено северно од реката Дунав со Црно Море, преселбите се лага.

Еве го и заклучокот: секој оној кој пронајде било каков материјален доказ/наод (предмет, пара, сад-че, облека, носија..., растение, животно, превозна кола, дел од превозна кола, колце од превозна кола, дел од колце... итно да му се додели било каква награда- Нобелова, затоашто тој ќе биде првиот откривач на такви преселби.

Ова говори дека Словените како посебни народи останале најголема лага.

Не случајно, за Виена сите Склавини=тн.Словени биле сметани за Илири.

ТУРЦИ, ГРЦИ И ИЛИРИ

Виклинсон, на стр. 42, Глава II, пиши: „ТУРЦИ, ГРЦИ и ИЛИРИ, 1730- 1843 Europa Poliglotta, 1730,

Еден од првите обиди да се прикаже ширењето на мајчините јазици на модерна Европа беше направен на малата карта,издадена во Нинберг во 1730(сл.4). Анонимниот автор ги разликува Шкотите, Ирците, Велшаните и Англо-Сансонците на Британскиот остров, Морите и Каталонците во Шпанија, а покажува и на други показатели што релативно добро информирани во однос на ширењето на големата лингвистичка група во западна, централна и северна Европа. Според тоа, разумно би било да сумираме дека авторовата интерпретација за ширење на говорните јазици во југоисточна Европа би се согласиле со најинформативните размислувања на учениците луѓе од неговото време. На Балканот, јужно од Дунав, тој препознава само три јазични групи турска, грчка и една друга што ја опишува како Illiri-co Slavonica“

На стр. 43 е „Сл. 4 EUROPA POLYGLOTA, 1730. Даден е само еден дел од оригиналната карта. Проширувањето на јазиците е индицирано со отворените фрази на Лорд Трајер напишани на мајчин јазик во териториите каде што се зборува секој од јазиците“.

На наведената карта на Балканот не се зацртани мајчини јазици, оти на такви никогаш и не се пишело. На картата се само три верско- црковни јазици: турски како на Муслимани=Турци е само исламскиот арапски јазик, грчки на Цариградската патријаршија македонскиот Птоломејов Александријски јазик коине и на народните=вулгарните=булгарните цркви македонскиот тн.старословенски јазик.

„Ширењето на турскиот јазик

Авторот на својата карта ја забележал целата источна половина од полуостровот, од долниот тек на Дунав до границата на Тесалија, вклучувајќи го поголемиот дел од Македонија, како дел на турската лингвистичка провинција. Очигледно е верувањето дека турскиот јазик и култура биле добро утврдени во поголемиот дел на Балканот. Малку е веројатно дека побожните христијани, каков што беше самиот автор (сведочи и чувството изразено на картата) на драго срце би ја потценила силата на Турците“.

Пак, турски народен јазик бил само фригиски=бригиски=брзјачки со туѓорасови примеси на новоперсиски, кој настанал од староперсиски и дворасниот ара-

мејски јазик; коине како дворасен наследник на староегипетски, а негова „копија“ бил латински. Следеле примеси од Османовиот јазик кој бил персиски со персиско писмо во кого биле внесени турски=монголски зборови на Татарите, Черкезите..., како и на зборови од монголските наезди во вториот милениум и на Арнаутите итн.

„Ширење на грчкиот јазик

Авторот ја ограничил областа, каде што се зборувал грчкиот јазик, на грчкиот архипелаг, и тој не прикажува никако ширење на грчкиот јазик ниту во Македонија ниту пак Тракија. Требало да помине долго време пред да созрее идејата што на Грците им обезбедила некоја важна територија на континентот“.

Се истакна: „и тој не прикажува никако ширење на грчкиот јазик ниту во Македонија ниту пак Тракија“. Со наводот се потврдува дека само дел од Тракија била под Цариградската патријаршија, а другите делови биле под Охридската архиепископија со македонскиот тн.старословенски јазик,што било и за Тесалија итн.

Х. Р. Вилкинсон, стр. 43, пиши за: „Illyro-co-Slavica

Третата лингвистичка група дадена на авторот што може да се изрази со терминот илиро-словенска била најголемата, бидејќи не била ограничена само на Балканот, туку се протегала од Јадранското Море, на северозапад, па се до Полска и Русија. Со продирањето на Унгарците се поделила на два дела. Јужните делови í се протегале од планината Шар до Каринтиа и Сирија, а од картата се претпоставува дека на тоа подрачје се зборувале како илирскиот така и словенскиот јазик. Па ниту Албанците, како такви, ниту Србите, ниту пак Бугарите,а уште помалку Романците, на картата не се претставени на некој особен начин“.

Се кажа: „Јужните делови í се протегале од планината Шар до Каринтиа и Сирија“. Следи сè до во Сирија имало Склавини=тн.Словени со тн.словенски јазик.

Бидејќи тн.Словени биле во Сирија, такви биле денешните Албанците=Скиптари, Срби, Бугари и Романци, а во Унгарија во 19 век биле 95% тн.Словени- а само 5% Унгарци со монголски јазик. За во Унгарија наведува Вотсон.Пак,според него, романскиот јазик бил само латинизиран словенски јазик. Значи, немало народи.

„Заклучок

Значи, во 1730, кога големите јазични припадности од останатиот дел на Европа веќе беа сосема цврсто поставени, главните групи на Балканот,онака како што ги познаваме денес, не биле ниту разгледувани од страна на европските научници. Постојењето на Европска Турција и етничките групи, изворите од кои често датира османлиското освојување, останува речиси потполно. Никој во целост не го почитува фактот дека турските освојувачи зад себе оставиле големи оставнини во која различните култури, јазици, религии и традиционални економии ја оставале својата индивидуалност во време од над триста години. Требало да поминат речиси седумдесет години пред да почнат патниците повторно на Султанот да му носат приказни за Христијаните, и да го известуваат дека тие не само што се бројно надмоќно население во Македонија, Тракија и Бугарија, туку дека исто така активно учествуваат во трговијата и администрацијата во Турската империја.

Во почетното десетлетие на деветнаесеттиот век, голем број патувачки учители и авантуристи почнале да ја информираат сомничевата јавност од Запад дека Турците не успеале да ја колонизираат ниту една десетина на Европа во која доминираат, ниту дека имаат успех во наметнувањето на нивниот јазик и религија врз луѓето што се наоѓаат под нивната власт. Се покажа дека фанатичната жестина со

која Османлиите го збришаа Балканот и дојдоа речиси пред самите порти на Виена веќе почна да опаѓа, по првиот налет на освојувањето води кон блага толеранција што дури и ако е извлечена од политиката *divide et imperare* повеќе нема никакво значење. Ф.К.Л.Х. Пуквил, Д. Уркухарт, Х. Обичини и други патувачи од раниот деветнаесетти век во своите кажувања ја потврдија преовладувачката супериорност на Христијаните на Балканот, а етнографската карта во втората половина на декадата од векот открива револуција во идеите што се јавува веднаш по овие откривања“.

Следи Турците не можеле поголемиот дел на Европа да го колонизираат со Турци ниту домородците да ги турцизираат. Па во Турција Фригите=Бригите=Брзјците убаво си живееле. Ама и Турците ниту го турцизирале домородното население без турски јазик. Тој бил само фригиски=бригиски со туѓорасни примеси. Затоа во Турција за нивните турски зборови се говори дека тие биле македонизми.

Се говори за Турци и Христијани. Во 19 век имало само Муслимани=Турци и Христијани, само Православни=Грци.Значи, само Турци и Грци. Ова било поради тоа што другите цркви биле укинати- опстанала само Цариградската патријаршија.

„Картата на Ф.А. О’ Етзел од 1821

Ф. А. О’ Етзел беше капетан во пешадијата и член на Генералштабот на Пруската армија. Тој е географ со репутација, и со особен интерес за етнографската картографија. Употребувајќи го јазикот како критериум, собира една етнографска карта на Европа што ја издава Техничкото биро во Берлин во 1821. Оваа карта, ги сумира идеите што се однесуваат на етнографските групи и проширувањата на Балканот од почетокот на векот. О’Етзел разликува шест групи (сл. 5).

Турци

Тој Турците ги истакнува само како малцинство што се наоѓа во склоп на полуостовот не давајќи никакви детали за нивното ширење бидејќи неговата метода со која ги покажувал малцинствата е доста неадекватна: се состои од впишување на името на односното малцинство, со мали римски букви над постојбината. Големите букви ги употребува да го означи мнозинството население а направен е обид за да се покаже ширењето на мнозинството преку употреба на точкести контури. Но дури и со употребата на еден ваков незрел метод, О’Етзел успеал да го внесе фактот дека тој не верува дека Турците ја формирале главнината од населението на Балканот. Интересно е да се напомене дека тој посебно ги одбележува Јуруците во Македонија. Тие биле номадски пастири од турско потекло, кои подоцна биле класифицирани со Турците, или пак, како Турци.

Грци

За разлика од Турците, О’Етзел Грците ги опишува како доминантна етничка група и на Балканот. Тој нив ги означува во јужна Македонија а западно се до Охридско Езеро, во Тракија, и долж брегот на Црно Море. Очигледно е дека О’Етзел верува дека доколку жителите од најголемиот дел на јужна Македонија и Тракија не се Турци, тогаш тие би морале да бидат Грци.Причините заради ваквото изменето гледиште ќе бидат проучени подоцна“.

Бидејќи постоела само Цариградската патријаршија имало само Грци.

Па имало само едно: само верски и црковни народи, никако етнички народи.

Следи да се претстави зачетокот на фалсификатите на Илирите=тн.Словени.

„Чисти Илири

Илирите, според О'Етзел, биле главно население на територијата кон север од Грција, но неговата информација во однос на нив била речиси поставувачка за разлика на онаа од картата на Нинберг од 1730. Неговите воопштени тези беа дека Илирите го формирале домородечкото население на Балканот. Тие сè уште можеле да се пронајдат во чистата држава меѓу Клементина на албанските Алпи и Црногорците во Црна Гора. За повеќето од Илирите сепак се верувало дека се или романизирани или пак словенизирани“.

Видлив е политичкиот поим Словени, од кои следи словенизирани Илири.

„Романизирани Илири

О'Етзел мислеше дека за време на приодот на римската окупација на Балканот, една група Илири дошла под влијание на римската култура и јазик. Оваа група тој ја нарекува Власи, а ја наоѓа на обете страни од северен и јужен Дунав. Необичната карактеристика на картата на О'Етзел беше невротното проширување на територијата што ја опишал во однос на оние Власи од јужната страна на Дунав. Во неа спаѓаат западна Македонија, по долината на горниот тек на реката Струма, Родопите и целата област по долината на горниот тек на реката Марица, вклучувајќи го и Едрење. Вистина е дека Власите, во средниот век, биле многу помногубројни отколку што се денес. Познавањата за ова, поврзани со нејасни извештаи на патниците за постоењето на Власите во тие области, веројатно врз О'Етзел и ја поттикнале ваквата картографска фантазија.

Словенизирани Илири

О'Етзел тврди дека една друга група Илири на римската култура í се опирала, но само до извесна граница, само за да и подлегне на словенската. Словенизираните Илири беа, како што може и да се очекува, едно крајна променлива група. Во неа се вклучувале и следниве огранци:

(i) Албанците кои го окупирале Јадранскиот брег меѓу реката Дрим и заливот Арта на копно се прошируваат сè до Охридското Езеро (очигледно дека О'Етзел мислел дека тие тие станале Словени);

(ii) Бугарите, кои на картата биле означени на една мала област меѓу Дунав и рабната линија на Балканот- едно битно потценување на нивното ширење што потпомага за погрешно толкување дека Бугарите го формирале само малцинството од населението на Балканот.

(iii) Моралците и Ускоците од Далмација и Хрватска подоцна биле сметани за словенизирани Романци.

Словени

Конечно, О'Етзел ги утврдил и 'чистите Словени' покажувајќи ги како ги окупираат териториите меѓу крајбрежните робови на Јадранот и Дунав над Видин. Во оваа категорија тој ги вбројува Србите, Босанците и Хрватите.

Значењето на картата на О'Етзел

Картата на О'Етзел беше широко распространета во Европа во 1821. М. А. Деникс, француски географ својата етнографска карта на Европа во Atlas Phisique, Politique et Historique de l'Europe, 1821, ја базираше врз основа на О'Етзел. Второто издание на овој атлас, во 1855, ја базираше картата со речиси незначителни модификации. За разлика од О'Етзел, Деникс сепак верува дека процесот на словенизацијата меѓу Илирите продолжува до оној степен кога Илирите веќе можеа да се

сметаат како Словени и покрај тоа што тие сè уште биле познати по своите стари имиња, како на пр. Моралци.

Главната разлика меѓу картата од 1730 и онаа на О'Етзел е во тоа што во првата Турците се сметале за најважни, додека пак во втората Грците ја присвојуваат улогата на мнозинска група на Балканот. Промените во идеите имаат огромно значење за понотамошната политичка географија на Балканот. Постојат повеќе причини зошто, кон крајот на осумнаесеттиот век, уверувањето во грчкиот карактер на Балканот стана широко распространето, и зошто, во почетокот на деветнаесеттиот век ова уверување го достигна својот зенит. Причините можат да бидат класифицирани под четири посебни подзаглавија.

(1) Грчко национално движење. Кон крајот на осумнаесеттиот век, грчкото национално движење, во форма на литературна ренесанса, беше во полн ек, предводена од човек каков што беше Регас (1753-98), автор на грчки револуционерни песни и организатор на патриотското тајно друштво, и Адамандиос Кораис (1748-1833), кој ги издаваше грчките класици и помогна во реформата и во прочистувањето на грчкиот литературен јазик.³ Како што движењето растеше, тоа се повеќе го имаше за цел ослободувањето на Елада, татковината на древните Грци, расположена на архипелагот. Тогаш, за време на период на турското владеење, Грците успеале да повратат голем дел од својата административна слобода, особено на Пелопонез (Мореа) која навистина остана да биде автономна држава, и покрај тоа што сè уште се наоѓаше под турска врховна власт. Турската контрола над незгодната земја на архипелагот во својот ефект никогаш не беше потполна. Таму на османлиското влијание му се спротиставувале, не само Грците, туку исто така и силите на италијанската република, особено Венеција. Понатаму на архипелагот, грчкиот борбен дух беше подржуван и од *armatoli* и *klephts* чии храбри авантури ги оформуваа мотивите за безброј грчки народни песни. *Armatoli* беа грчки војници регистрирани за целите на чувањето на автономните грчки области. *Klephts*, од друга страна пак, беа разбојници што правеа неред во турската врховна власт, патриоти, отпадници од законот и авантуристи“. (Клефт=клепт=к лепт=лепит, раката му лепит-кради, РИ)

Регас и Кораис пишеле на македонскиот коине. Следи тој да се реформира.

За Регас во фуснотата стои дека тој бил Влав. Бидејќи тој бил припадник на Цариградската патријаршија, тој бил само Грк- тој му припаѓал на црковен народ.

„Грците од островите во Егејското и Јонското Море бил исто така веќе сосема зрели за својата еманципација. Турците никогаш не беа поморци; природно Грците беа тие што ја потполнуваа турската морнароца, а што е најважно, ја презедоа речиси целата контрола врз трговијата на Империјата. Под турско знаме (а по 1783, под руското знаме, во Црното Море), грчката морнарица стана многу богата и моќна. Таа беше во можност да делува самостојно вон турска контрола во Дарданелите и Босфорт, и на бреговите на источниот Медитеран. До 1821 грчката морнарица стана крајно привилегирана и богата сила на море. Нивните патувања често пати ги водеа надвор од Медитеранот, а нивното присуство во странство доведе до тоа и остатокот од светот да се запознае со битноста на грчкиот елемент во рамките на турската власт“.

³ 'Прочистувањето' (*katharévouais*) на јазикот безусловно го намалува неговото политичко влијание и има неповолни репрекисии во однос на развојот на 'Големата идеја' (в. стр. 60). Од случаен интерес е и фактот дека Регас бил Влав. (Катаревуса=катаре....=ка таре, тара=дара- за чисто, Р.И.)

Се истакна: „Турците никогаш не беа поморци“, Иако Турција денес е приморска Турците не биле поморци- тие како Фриги биле Бриги- овие не се поморци.

„Во 1821, година кога се појави картата на О’Етзел, националното движење на архипелагот, премина од подготвителен во активен стадиум, и осигурувањето на Пелопонез против Турците ја одбележи првата фаза на политичката еманципација на модерните Грци“.

Елада била Пелазгија, чиј јазик бил варварски=пелазгиски=тн.словенски. Па поимот Словени станал синоним за Илирите. Ама Пелазги биле Траките и Илирите.

„(2) Обновување на византиска Грција. Грчката политичка активност во склопот на турската империја не беше, како и да е,ограничена само на архипелагот, туку беше позната како грчка и на картата од 1730. Сепак на Балканот постоеше уште еден центар на елинизмот, во самиот Константинопол, бидејќи Грците не беа наследници само на Елас, туку и на Византија исто така. Другиот аспект на грчката обнова се должеше на преживувањето на византиското влијание. Со османлиското освојување Византиската империја не беше уништена. А. А. Палис во своето неодамнешно издание истакнува дека по својата победа Турците само незначително ја модифицираа машинеријата на Византиската држава: ‘Султаните го зазедоа местото на грчките императори на тронот на Цезар, церемонијалот на древниот Сераглио го продолжил оној на Светата палата, турските бегови или паши ги облекоа чевлите на византиската или фрањевачката аристократија или пак станаа сопственици на големите имоти.’⁴ Но и покрај тоа што Турците ја наследија административната машинерија на Византиската империја, тие сепак, за да функционира, мораа да зависат од Грците. Во различни периоди Грците ги држеа клучните позиции во султановата администрација и беа на пример, редовно избирани, во ‘Госпотствата’ на дунавските кнежевства. До крајот на деветнаесеттиот век турскиот административен систем, од најниско до највисоко ниво, стана отворен за грчките службеници“.

Османите биле Македонци Комненови, кои биле тн.византиски цареви.

„Дури и уште побитен факт од административната моќ што ја имаа Грците, беше фактот дека духовниот живот на речиси комплетното немуслиманско население на Балканот беше во рацете на Грчката патријаршија и грчкото свештенство. Турците, од самиот почеток на своето владеење во Европа, на Ортодоксната црква и дозволија да ја сочува привилегираната позиција во склопот на империјата, делумно за да го отстрани влијанието на Римската католичка црква во местата на својата власт. Така, додека муслиманската религија му го остапи местото на христијанството како главна религија, грчката Ортодоксна црква продолжи да цути; па дури и нејзините поседи останаа негибнати, а грчките црковни кругови продолжија да функционираат рамо до рамо со муслиманските религиозни трибуни. Од самиот почеток Турците сфатија дека тајната на успешната контрола над целиот Близок Исток, вклучувајќи го тука и Балканот лежи во индиректното управување со центарот на разни цркви под нивна власт. Во целата пространа област, јазиците не претставуваа ни оддалеку моќни синцири како што тоа од своја страна го правеше религијата. Постоаа многу јазици но само неколку беа религиозни, ако човек ги игнорира сектите; религиозното верување го оформи прикладниот критериум за издвојувањето на различните националности под власта на Султанот. Оттаму, официјалното признавање од страна на Турците на milletî, или национално-религиозни за-

⁴ Грчко анадолските шпекулации и потоа (Лондон, 1937).

едници, што пред Портата беа претставени на чело со главатарите на црквите. (в. стр. 72). На тој начин турскиот султан собра во Константинопол импозантно мнозинство од црквени владетели меѓу кои најзначаен, и највлијателен беше грчкиот патријарх. Во провинциите грчките митрополити беа поставени на ист начин како и муслиманските кадии, а старите црквени бискупи, со византиски имиња, сè уште беа присутни. Вистина е дека во тој период христијанското население од Балканот пред Портата беше претставувано и од словенската и од грчката патријаршија, но последнава постепено ја презела контролата над ортодоксните Словени на ист начин како и врз Грците. Во осумаесеттиот век и Српската патријаршија од Пеќ и Бугарската⁵ патријаршија од Охрид беа укинати. Заедно со нив се изгуби и трагата на словенската култура и духовна независност во тој дел на Европа. Подоцна сите ортодоксни христијани од Султанот за сите официјални работи и цели беа сметани за Грци, до таа мера што формираа дел од Грција или Rumi millet.⁶ Официјалните турски статистики од тоа време, на пример, препознава само две 'националности' на Балканот- турска и грчка“. (Значи, имало само верски Турци и црквени Грци, Р.И.)

Се кажа: „духовниот живот на речиси комплетното немуслиманско население на Балканот беше во рацете на Грчката патријаршија и грчкото свештенство“. И затоа имало само Православни, кои биле само Грци, со македонскиот јазик коине.

„Контролата врз црквите на Грција исто така í даде монопол за основање образовни и културни институции. Грчкиот, стана јазик не само на црквата туку исто така и во училиштата, па според тоа и јазик на интелегенцијата од тоа време, без разлика на мајчиниот јазик. Сè до деветнаесеттиот век, грчкиот беше единствениот пишан јазик на Балканот. Следниве неколку реда напишани на грчки од поп Влав во 1802 од А. Ј. В. Вејс и М. С. Томсон во 1914, го содржат преовладувачкото чувство од почетокот на деветнаесеттиот век пред развојот на Романтичното движење (в. стр. 60)⁷:

Албанци, Бугари, Власи и сите кои сега говорите

Одекнува туѓ говор, подгответе се да ве направиме да бидете Грци..

Сменете го варварскиот јазик, од грубите навики одречете се,

За вашите деца да ве знаат како древни митови.

Според мислењето на еден друг познат историчар: 'Југоисточна Европа ја владееја Турците; но [...] религијата, образованието, трговијата и финаните беа во рацете на Грците. 'Овие зборови на Сер Чарлс Елиот на прекрасен начин ја искажуваат улогата на Грците во Турската империја во доцниот осумнаесетти век.⁸

Борбата за грчката еманципација на овој начин постигна двоен аспект. Од една страна ја сочува формата, на едно мало национално движење главно лоцирано на грчкиот архипелаг, кое за инспирација ги свртува погледите кон древна Грција, кон Атина како кон свој главен град, и кон античка Грција заради својот литературен јазик. Од друга страна пак, зема форма на движење од поширок карактер кон обновата на Византиската империја, движењето кое својата главна воена управа ја има во кварталот Панар во Константинопол, движење кое ја бара славата на Византија за своја инспирација, а Константинопол за свој главен град. Ваквото разидува-

⁵ Булгар=вулгар=волгар=волг ар: волг=волк=Volk=фолк=полк, полковник. Следи од полк до полка...

⁶ Рум=Рим, за Римјани=Ромејци а вакви биле Источно Римјаните=тн.Византици; милет=мил ет=ит.

⁷ А. Ј. В. Вејс и М. С. Томсон, Номадите на Балканот (Лондон, 1914). (Номади: овчари=Власи, Р.И.)

⁸ Европска Турција (Лондон, 1900).

ње во ставовите стана карактеристика на грчката историја. Тоа конечно ја раздели Грција на два противнички табори и имаше трагичен крај“.

Никогаш коине не бил атички јазик. Во Атина и Атика службен бил јонски.

„(3) Русија и Грција. Прва од големите сили што ја призна духовната и трговската важност на Грците на Балканот, и што работеше за грчка независност, беше Русија. Осумнаесеттиот век сведочеше за огромна експанзија на Москва кон Балтичкото Море на север и кон Црно Море на југ. Руската надворешна политика ја посакуваше целосната контрола над Константинопол: вообичаената поврзаност на грчката ортодоксна вера меѓу Русите и Грците од Константинопол беше средствено со кое успешните руски министри за надворешни работи неуморно работеа за да ја водат работата до крај. Во 1782, руската царица Катерина II предложи целосна реконструкција на политичката карта на Балканскиот полуостров. Со помош на Хабзбуршкиот император таа се надеваше на тоа да ги протера Туците од Европа, и да ја воскресне грчката империја. Целата нејзина шема се сврти кон обновата на визан-тиска Грција. Словенските националности дури и не постоеја во нејзиниот план. Вториот внук на Катерина, Константин, требаше да биде новиот грчки престолона-следник. Тој инструкциите ги добиваше на грчки, јазикот на неговите идни пода-ници. Шемата на Катерина во целост го прикажа процутот на идејата дека Балканот го сочинуваат грчки провинции а дека грчките нации ја сочинуваат главнината од населението.

Во повеќе наврати Русија наоѓаше начин да ја слави грчката црква под турска власт па според тоа го продолжуваше развојот на ‘Пан-ортодоксијата’. На пример, се случи, на руска територија да се создадат најславните грчки револуционерни тајни организации- Philke Hetaireia- основани од грчките трговци од Одеса во 1814. Русите, се разбира, дека им понудија помош на Србите и Црногорците кон крајот на осумнаесеттиот век, но останува фактот дека религиозната поврзаност имаше поголемо значење и поголема корист отколку јазичната наклоност во 1782, па дури и во 1821 иднината на Балканот изгледаше дека лежи во Грците во поголема мера отколку во Словените“.

Па бидејќи Русија била православна, нејзин верски центар í бил Цариград.

Ова е потврда дека никогаш немало етнички туку верски и црковни народи.

„(4) Филхеленизам. Во централна и западна Европа тендецијата населението од јужните делови на Балканот да се смета како грчко, делумно исто така се должеше на новиот ентузијазам за постигањата на древна Грција, што на Британскиот остров особено беше изразено во втората декада на векот. Филелинстите ги вклучија не само класичните учители и романтичари, туку исто така и либералите. Силината на нивните прогрчки чувства го достигнаа својот врв за време на востанието на Грција од 1821. ‘Единственото име на Елините, изговорено уште еднаш од устата на човек по многу векови на целосен заборав, ги грее срцата на оние што í се должници на грчката филозофија, грчката уметност и грчката литература, долг кој е многу поголем отколку што би можеле да го спознаат или вратат.’⁹ Неокласичарите размислуваа, со право или не, за продолжување на културата и трката меѓу древна и модерна Грција. Еден од најстрасните подржувачи на оваа идеја беше Лорд Бајрон и неговиот пријател Ј. К. Хобхаус, кои правеа сè што беше во нивна моќ за да го поттикнат филхеленизмот.

⁹ J. A. P. Мариот, Источното прашање (Осфорд, 1917)

Не е ни чудо тоа што во почетокот на деветнаесеттиот век прогрчкото чувство беше во постојан пораст. Силата и влијанието на самите Грци, практиката религијата да се смета како основна мера за националното чувство, и подготвеноста на западна Европа да се стреми кон обнова на Грција на Блискиот Исток, беа фактори што делуваа во создавањето на опасната илузија дека Балканскиот Полуостров по секоја цена е дел од грчкиот свет“.

Се потврдува дека “религијата да се смета како основна мера за националното чувство“. Ова говори само едно дека имало само верски и црковни народи.

ПЕЛАЗГИ

„Картата на В. Милер од 1842

Тезите на Ј. П. Фалмерајер, 1830

Филелинистите на неокласичарите беа грубо продрмани од делото на Фалмерајер што се појави во 1830.¹⁰ Тој тврдеше дека класичните Грци биле комплетно збришени за време на периодот на варварската инвазија, и дека модерните Грци во никој случај не се наследници на Елините. Неговите идеи не наоѓаа секогаш на одглас, а подоцна беа и негирани, но тие сепак извршија значително влијание на раните припадности во етнографските проширувања на Балканот. Влијанието на Фалмерајер најдобро се согледува во значајното дело на Милер за етнографијата издадено и во Парис и во Лајпциг во 1842. Според неговата претстава на Балканот постојат поважни етнографски групи (сл. 6).

Турци

Милер Турците дури и не ги споменува како малцинство во склоп на полуостровот. Од тоа што во 1730, се вбројувале во доминантна група, тие сега исчезнале од картата“.

Па Турците никако не биле етнички народ туку само верски народ.

„Пелазгијци и Елини

Терминот Пелазгиец е повторно воведен од страна на Милер за да се означи населението на северна Македонија и Тракија. Древните Грци класичните учени луѓе овој термин го употребувале формално за да се означат плебсот на древната Елинска империја. Целта со која Милер повторно го воведува терминот Пелазгијци во етнографската карта на северо-источна Европа, беше да го истакне фактот дека тие луѓе не биле потомци од древните Грци на класичната обнова и дека тие треба да се разликуваат од ‘самите Елини’, кои тој ги дефинира на Пелопонез и островите околу него“.

Се потврдува, европската наука правела само збрки, непочитувајќи го она што го пишел Херодот и др., дека Еладците биле Пелазги, како што биле и тн.Словени. Следи Фалмерајер да говори дека класичните Грци биле словенизирани итн.

„Илири

Јужно од Пелазгијците, Милер ни предава уште една голема група, Илирите. Но за разлика од О’Етзел, тој го употребува терминот Илир за да означи Словен. Така, тој во својата илирска класификација ги вклучува и Босанците, Србите и Бугарите. (Никаде ги нема Албанците чиј јазик не бил/е тн.словенски=илирски, Р.И.)

Власи

¹⁰ Geschichte der Halbinsel Morea während des Mittelalters (Штутгарт и Тубинген, 1830-36).

Милер на Власите им се обраќа како на Цинцари. Преголемата употреба на буквата ‘ц’ во нивниот говор беше причина за добивањето на прекарот. Тој нив им дава многу поограничено проширување отколку што тоа го направи О’Етзел, но сепак ги означува како доминантно население во јужна Македонија.

Албанци и Цигани

На картата на Милер Албанците се простираат до езерото Скадар на југ, до заливот во Коринт на север. На копно тие тежнееле кон западниот дел на Македонија. Тој разликува три најважни ограноци на Албанците- Геги, Тоски и Мирдители. Тој верува дека Јагис и Шумис од Епир биле исто така Албанци. Според ваквата интерпретација, Албанците го оформуваат најголемиот дел од населението на грчкиот архипелаг. На крајот Милер на својата карта посебно ги разликува Циганите во пределот на горниот тек на реката Марица, околу Пловдив.

Заклучок

Сосема разбирливо, според приложените факти на картата од Милер, е да заклучиме дека модата на пресликувањето на поголемиот дел од Балканот, како етнички грчки беше во намален обем сè до 1824. Фактот дека Милер го употребува терминот ‘Пелазгиец’, фактот што тој разликува толку многу Албанци, Цинцари, Цигојнери, додека од друга страна пак О’Етзел разликува само Грци, е натамошен доказ за трендот на идеите настрана од концепцијата за елинизиран Балкан. Ваквите нови идеи беа поттикнувани од интерес искажан од многу учени луѓе во однос на расните припадности на европските луѓе. Дури и во осумнаесеттиот век Линиас и подоцна Блумбах се обидоа човекот да го класифицираат според неговиот физички изглед. Можните генолошки концепции помеѓу луѓето од класичниот свет и модерното население на Балканот стана предмет на проучување кон средината на деветнаесетиот век. Токму во тој временски период Дарвин само што ги започна своите проучувања во областа на природната селекција. Природната историја на човекот на Ј.К. Причард се појави во 1843. Се очекуваше дека антрополозите ќе го применат критериумот на општото припаѓање до етнички групации. Оттука, и акцентот даван во некои од етнографските карти од овој период во однос на ваквите псевдо расни-културни групации како што се ‘Илирите’ и ‘Пелазгијците’. Ваквата непоследователна конфузија на физичките и културните податоци употребени да ги означат сите разграничени етнички групи, својот врв го достигна некаде околу средината на векот со изданието на Р. Кокс, Расите на луѓето, во кое беше величена непогрешливоста на населените карактеристики“.

Се гледа дека европската историја била од 19 век, цитирајќи ги тие автори. Па со ваквата историја биле создадени и признати етнички народи кои не постоеле.

„Картата на Г. Комбст, 1843

Под влијание на ваквите нови идеи за етничката припадност се појави и интерпретацијата на етнографијата на Европа од Г.Комбст (сл. 7). Тој беше германски антрополог овластен да објави карта за атласот на А.К. Џонстон (издание 1843). Авторот на Етнографската карта на Европа во поранешните години илустрирана од Природната историја на човекот од д-р Причард, и тн. и се обрати на картата на Комбст во 1843 како на најавтентична и најсовремена етнографска карта на Европа. Тоа што картата на Комбст требаше да се јави во атласот на Џонстон претставуваше пораст на нејзината популарност.

Турци

На картата на Комбст Турците повторно се јавија во јужниот дел на Македонија, во на речиси целата територија на Тракија и во источна Бугарија. Успехот на Русите на Блискиот Исток, поедноставен според Мировниот договор во Ункиар Скеlesi (1833), ги вознемири големите сили на Европа па затоа се појави и природна реакција во полза на Турците како сила што веќе се стабилизира во источните делови на Македонија. Палместрон во 1839 изјави ‘Се она што го чуваме за пропаста на турската империја а дека е мртво тело или пресушен извор, и така натаму, е чиста и непромислена бесмисла’. Надворешната политика на Палмерсон беше базирана врз опстанокот на турската империја. Токму затоа е интересно да укажеме на тоа дека близнаците бастиони на Британската политика на Медитеранот во деведнаесеттиот век- подршката на Елинизмот и остатокот на турската контрола врз некои области, обете беа во тесна врска со современите етнографски идеи.

Пелаго-Грци

Комбст го употреби терминот ‘Пелаго-Грк’ за да го означи населението на грчкиот архипелаг. Тој Пелагијците не ги прикажуваше ни во Македонија ниту пак во Тракија, онаму каде што ги прикажуваше Милер.

Илири

Друга голема групација на неговата карта е онаа на ‘Илирите’, јужно од Дунав, термин што тој го употребува за да ги означи сите Јужни Словени. Тие се прошируваат на југ за да дојдат до морето близу до Солун а биле поделени во подгрупи на Бугари (во тесниот појас на југ од Дунав), Срби, Моралци, Хрвати, Црногорци и Далматинци.

Албанци и Сулиоти

Комбст ги означува Албанците од Епир, заедно со Сулиотите, кои очигледно дека не биле ниту Албанци ниту пак Пелаго-Грци. Нивниот идентитет за извесно време остана сомнителен. Во 1869, Х.Ф.Тозер истакна дека за Сулиотите постоело воопштено верување дека тие се Грци но сепак тие всушност биле Албанци¹¹.

Трендовите на етнографските идеи помеѓу 1730 и 1843

Може да се забележи дека сите овие карти за кои што до сега се расправаше се занимаваа со Европа земена во целост, повеќе отколку со самиот Балкан. Сите карти беа со мал размер и беа правени сосема незначителни напори за да се искажат вистинските граници на некои од етничките групи на Европска Турција. Политичката важност на етнографската граница треба наскоро да се појави во својата вистинска големина. И терминологијата и класификацијата беа збунувачки и често водеа во погрешна насока. ‘Илир’, на пример, беше употребуван и во контрадикција, и синонимски, со терминот ‘Словен’. Зборот ‘Пелагиец’ беше употребуван во расна и културна смисла на зборот. Јазично, религиозниот и расниот критериум беа безнадежно измешани меѓу себе. И покрај нивните очигледни недостатоци, сепак, ваквите карти ни обезбедија важни коментари на изминатите сто години. Во 1730 за Турците се веруваше дека се население во Македонија и Тракија. До 1821 беше широко распространето и мислењето дека во Европа има само малку Турци но во 1843 беше уште еднаш променето во корист на Турците. Во 1730 Грците беа прикажани само во рамките на нивниот архипелаг. До 1821, некои учени луѓе во Европа веруваа дека тие го имаа населено речиси целиот Балкански Полуостров, но само дваесет години потоа, ваквото верување речиси исчезна. Во 1730 беше актуелна идејата

¹¹ Истражувања на висоравнините на Турција, том 2 (Лондон, 1869)

дека Словените и Илирите ги населуваа деловите на јужниот Балкан. Но во 1821, Словените и Илирите беа сè уште посматрани одделно, но во 1840 терминот ‘Илир’ и ‘Словен’ станаа синоними. За време на овој период мислењето за распоредот на Албанците варираше во голема мера. Сè до 1821, за Власите се веруваше дека го населуваат поголемиот дел на Родопите како и долината на реката Марица но тие дури и не се појавија на картата на Комбст од 1843.

Во 1843 стана очигледно дека етнографската проширеност на Балканот варира во зависност од природата и точноста на критериумот прифатен за да го класифицира населението. Јазикот даваше една слика, ‘нацијата’ друга, а пак религијата некоја сосема трета, додека пак со употреба на разни комбинации на критериуми да се појават и бројни интерпретации. Така дури и пред терминот ‘етнографски’ да стане политички значаен, се појави општо неслагање меѓу антрополозите, етнографите и географите што се однесува до нивната точна дефиниција“.

Европската историја создавала само збрки со тешки последици сè до денес.

СЛОВЕНИ

„Словени, 1842- 1869

Вовед

Кон средината на деветнаесеттиот век, низ цела Европа се појави еден нов дух на љубопитност однадвор; се појави илјада и едно научно друштво, рангирајќи се од мали институции до големи национални академии. Компаративно новите студии на филологијата, етнологијата и археологијата, заедно со географијата, почнаа да ги создаваат енциклопедиските контури на знаењето покривајќи го секој аспект на човечката активност. Ваквиот голем интерес во потрага по сознанија беше овозможен од брзата акумулација на материјални богатства што директно и индиректно произведуваше можности и време за проучувања. Докажаните методи на комуникација и пазариштата во експанзија им ја донесоа на научниците важноста на постојано-растечката меѓузависност и меѓусебните врски на различните делови на светот. Изданието *Petermann's Mitteilungen* се појави во 1855, а во исто време *La Société de la Géographie de la France* почна да го издава својот познат Билтен. Во 1857 во Виена беше основано *Die Kaiserliche und Königliche Geographische Gesellschaft*; сепак работата во многуте научни академии во повеќето градови од источна Европа датираат многу поназад од овој период. Како поле на истражување членовите на академиите го има цел свет пред себе, но природно, интересите беа фокусирани кон Балканот. И покрај географската близина на полуостровот со високо организирани делови на Европа, поголемиот негов дел остана да биде мистериозен и непознат како што беше и внатрешноста на Африка. Како што истакна Е. Реклус во воведот кон географијата на Балканот (1875), сè до 1870 погрешното верување за постоењето на еден централен планински венец што го поврзува целиот полуостров од исток кон запад, беше сè уште распространето.¹² Знаењата за топографијата беа сиромашни; деталите беа сосема непознати и тоа што до тогаш беше излагано беше од информации во физичката и хуманата географија на северноисточна Европа беше полека намалуван, победите од истражувањата и иновациите на А.

¹² Универзална географија, Том I (1875). Оваа неточност според Ј. Цвиик се должеше на разликата што се појави во картата на Птоломеј.

Буге, Г. Лиен, Ф. Кантиц, Х. Матје, Х. Барт, Р. Куприн и оние на англиските дами, госпоѓицата Г. Мекензи и госпоѓицата А. П. Ирби, ги споменуваме само како некои од научниците чии напори беа насочени врз тоа да се фрли светло на условите што беа доминантни во периодот меѓу 1840 и 1870. Вдахновени од 'географскиот' дух што толку изразито недостасуваше во повеќе студии за Турција пред 1840, нивниот приод кон проблемите на населението од Турската империја во Европа, конечно откри етнографска проширеност сосема различна од оние што беа претставувани на поранешните карти. Нивните 'откритија' доаѓајќи во време кога националните чувства на Балканот беа во подем, имаа огромна политичка важност“.

Стои за „доаѓајќи во време кога националните чувства на Балканот беа во подем“. Бидејќи никогаш немало словенски народи, следи „Романтичкото движење“.

„Романтичкото движење

Новиот интерес за етнографското разместување на прво место не беше чисто политички. Тој беше инспириран од Романтичкото движење што се рашири низ цела Европа претпоставувајќи ја студијата на фолклорот, народните песни и мајчиниот јазик. Делата на Ханс Христиан Андресон (1805-1875) и Ј.Л.К. Грим (1785-1863) станаа многу популарни и служеа за да се истакнат важноста на јазичната традиција, говорна или пишана, на народите на Европа. Доктрината дека секој јазик има свој придонес за богатството на литературата ги снабди народите, со една нова самопочит и со средство за докажување на својата индивидуалност. Делумно, заради новиот интерес на јазикот, етнографиите тежнееја да се ослободат од религијата како главен критериум на 'заедницата' а наместо него да го применат критериумот на говорниот јазик“.

Следи најголемиот фалсификат за етнички народи кои никогаш не постоеле.

Германците пишеле на латински, Франков јазик, кој бил вулгренлатински, и германски протестантски на Лутер а Германци има и католици. Пак, германскиот јазик станувал битен со Гете, Браќата Грим и други. Па и затоа тие се најнов народ.

Значи, Германците биле двоцрковен народ: Католици и Протестанти. Следи тие меѓусебно се бореле и тоа само како два црковни народи.

Денес црковно се борат во Ирска- Ирците католици и Скотите протестанти.

Кога Германците и другите станале свесни дека црквата не е битна, решиле „етнографиите тежнееја да се ослободат од религијата како главен критериум на 'заедницата' а наместо него да го применат критериумот на говорниот јазик“.

Меѓутоа, до денес е најбитна само религијата. Албанците како Муслимани биле/се само Турци. Па и затоа тие како Муслимани=Турци се селеле во Турција.

Исто било и за сите други Муслимани=Турци: тн.Словени и тн.не-Словени.

Кога Албанците во втората половина на 20 век станале свесни дека повеќе не се Турци, оти имало и Скиптари христијани, почнале да говорат и за Скиптари.

Албанците во Р.Македонија говорат и пишат дека Македонците биле христијани, а Албанците муслимани. За овој муслимански=турски однос тие и плаќаат. Следи тие за пописите и изборите да се најдрски- Македонците се само христијани.

„Феноменот на националното чувство базиран врз лингвистичка припадност може да се каже дека е необично по своето потекло во однос на западна Европа. Тоа е феномен поврзан со веќе развиените литерарни традиции и со високите стандарди на универзитетското образование. Тој полека продира на Балканскиот полуостров, постепено разбркувајќи ги силите на религијата, а како никогаш во целост не

истиснувајќи ја религиозната поврзаност меѓу нив. Се разбира, многу од националните проблеми на Балканскиот полуостров станаа полесни за сфаќање во мигот кога таа област беше сфатена како место на средба на два фундаментално спротиставени идеи на политичката поврзаност. Првата, произлезена од западна Европа, тврдеше дека лингвистичкото единство е *sine que non* на модерната држава, додека другата, постара но сè уште карактеристична за Средниот Исток, државата ја смета како религиозна заедница.

Растечката немоќ на религијата како сила што соединува беше демонстрирана во голема мера сè до 1821, кога Романците, и покрај тоа што според вероисповед беа грчки ортодокси, испуштија да се приклучат под знамето на Хипсиланти, нивен грчки Хосподар, кого тој го разви знамето на револт против Турците. Оттогаш како критериум за националноста акцентот беше во поголема мера ставен врз јазикот отколку врз религијата. Ваквата тенденција веќе беше очигледна во 1828, кога А. Балби го издаде својот познат етнографски атлас на светот и кога ја претстави класификацијата на идејата за тоа дека Илирите биле 'Јужните Словени'.¹³ Под насловите *Slavonne, Servienne, Serbe ou Illyrien* тој ги групира Србите, Црногорците, Босанците и Бугарите. За Бугарите, тој пишува дека се тие наследници на познатите *Bulgars*, но дека тие го заборавиле својот јазик; дека говорат словенски со блага мешавина на турски и дека нивниот јазик се карактеризира со употреба на член пред именка. Растечкиот акцент што се ставаше врз лингвистичкиот критериум и даваше вера на идејата дека според својот број Словените се поважни отколку што за нив мислеше во 1821. Но сè уште требаше да изминат многу години пред ваквата идеја да стане прифатена“.

Се говори за Хипсиланти=х Испиланти. Следи тој бил единствено само Македонец- Комнен. Тој како таков бил Хосподар, х=г, Господар, како хостил=гостил.

Тој како православен бил Грк, а црковно Грци биле и Романците, што важело и за Србите, а вакви биле Доситеј Обрадовиќ, Вук Караџиќ и др. Доситеј пишел на тн.старословенски, што важело и за Вук Караџиќ, творец на својот српски јазик.

Вук Караџиќ во Виена отишол само како Грк, како што биле Грци и Романците. Во Романија службен црковен јазик бил тн.старословени, а од 18 век коине. Пак, романскиот јазик бил само латинизиран словенски јазик, што го пиши Вотсон.

Стои „Романтично движење“ и „Словенска ренесанса...“ - Словени нов поим. „Словенската ренесанса во турската империја

Словенската ренесанса во турската империја беше предводена од Србите, кои од својата тврдина на Дунав, на самите маргини на турските посеи, беа во состојба да ги покренат националните активности со помалку страв за последиците отколку што тоа го правеа Словените на подалечниот југ, во Бугарија и Македонија. Инспирација за тоа бараа кај Хрватите и Словенците исто како и кај западните Чеси во Централна Европа. И повеќе од тоа Србите имаа операции и надвор од Турција, во Унгарија, бидејќи таму имаше многу српски заедници што живеат на север од Дунав. Еден од тие 'унгарски Срби' е и Доситеј Обрадовиќ (1739-1811) кој заедно со Вук Караџиќ (1787-1864), го стандардизираа српскиот литературен речник и го поистоветија со мајчиниот. Рака под рака се литературната ренесанса, револтот на Србите се развиваше се повеќе и повеќе против локалните Турци, појава за која

¹³ Atlas Ethnographique du Globe ou classification des Peuples Anciens et Modernes d'après leurs langues. Par Adrian Balbi (Париз, 1828).

Портата мислеше дека е тешко да се задуши. Востаниците најдуваа прибежиште во високите карпести планини на Црна Гора или пак едноставно пребегнуваа во Унгарија додека турските сили не исчезнеа. Од 1804 до 1813 се појави огромниот револт предводен од Кара Ѓорѓе, а од 1815-17 од Милош Обреновиќ, во 1817, Турција беше приморана да ја признае областа на Шумадија како автономно српско кралство. Договорот од Адрианопол, што ја привеле при крај Руско-турската војна во 1829-29, воспостави ново српско кралство на цврста основа. Турција мораше на Србија да и отстапи повеќе територии и да и гарантира црковна независност, во форма на Српска митрополија во Белград. Од 1766, кога Српската патријаршија во Пеќ беше укината, комплетната контрола над српските цркви ја имаа грчките прелати. Реставрацијата на црквната независност ги оддели Србите не само од турското туку и од грчкото влијание и дозволи послободен развој на школите на мајчин јазик“.

Се потврдува, тн.Срби биле само Турци=Муслимани и Грци=Православни.

Следи тн.Срби биле само Грци, потоа само со Српска митрополија- Белград.

„Успехот на Србите имаше следствени реперкусии и во Бугарија. Во 1824 беше печатена првата книга на бугарски мајчин јазик, а по 1835, Бугарите почнаа да ги оформуваат своите печатници. Нивните обиди на полето на националното себеприскажување дојдоа адекватен стимуланс во присуство на руските трупи на Балканот за време на првата декада на векот“.

Србите и Бугарите биле само нови народи и тоа само од 19 век, а не порано.

За да постоел српски народ, морало да има српски јазик. Овој бил тн.Вуков.

„Пан- славизам

Значителна карактеристика за овој период е развојот на идејата за Пан-славјанизмот, најпрвин развиена од Унгарскиот Словак Ј. Колар, во 1824. Развојот на идејата во Балканот, дека сите Словени од Евроазија се расно и културно сродни, коренито влијаеше врз развојот на словенскиот национализам исто така, ја привлече странската политика на Големите сили во овој театар. Значи во тој период, многу малку се знаеше за словенското општество, и беше вообичаено сите различни групи Словени да се вклучат во едно заедничко културно наследство. Како што се ширеше идејата секој Словен чувствуваше дека му припаѓа на заедничкото братство, една заедница двојно разделена од несреќите во историјата, но со судбината да се соедини во една моќна политичка федерација. Пан-славизмот ги покренува Србите и Бугарите во една општа акција против Турците и ја потцени авторитативноста на Портата. Ваквото чувство меѓу Словените на Балканот, инспирирано од страна на Пан-славизмот, задачата на етнографите меѓу 1830 и 1870 ја направија да биде релативно проста, во толку повеќе што Словенот не се расправал со Словен за валидноста на интер-словенските етнографски поделби. Така, разликата помеѓу Србинот и Бугаринот беше помалку важна од онаа меѓу Словенот и Гркот, или пак од онаа помеѓу Гркот и Турчинот. Оттаму, речиси сите етнографи од овој период достигнуа извесен степен на согласност во смисла на бугарско-српската етнографска граница. Односот меѓу свете групи Словени стана во толкава мера близок по 1840, што Турција ја иницира политиката на населување на Татари и Черкези во областите на планината Шар со цел да го разделат Србинот од Бугаринот¹⁴“.

¹⁴ Мјуир Мекензи и А. П. Ирби, Патување во словенските провинции во европска Турција, 2 издание (Лондон, 1877). На картата составена од Е. Г. Равенштајн за Универзалната географија овие Черкези беа одбележени во околина на Стара Србија и во областа Ниш- Врање.

Се наведија поднасловите „Романтичното движење“, „Словенската ренесанса...“ и овде „Пан-славизмот“ за кого стои: „Значителна карактеристика за овој период е развојот на идејата за Пан-славјанизмот, најпрвин развиена од Унгарскиот Словак Ј. Колар, во 1824“. Па сè што било за Словените сè било само од и во 19 век, ништо пред тоа. Ова се потврдува и со Бригите во Пакистан, кои останле наследници на Александар Македонски. Тие тврдат дека тие биле Македонци, со македонски традиции и обичаи. Бидејќи нив никој не им рекол дека тие биле Словени, тие до денес си останале Македонци, никако Словени-ништо не знаат за Словените.

Се кажа: „во тој период, многу малку се знаеше за словенското општество“.

Од наведеново произлегува само едно: никогаш немало било што словенско.

Следи имало верски судир меѓу Муслиман=Турчин и Православен=Грк, како и Православни=Грци на Цариградската патријаршија со македонски јазик коине и припадници на укинатите народни=булгарни цркви со тн.старословенски јазик.

„Пан-славизмот го користеше и директното влијание на руската политика на Балканот. Царот, не неприродно, ја презеде улогата на водач на движењето на пан-славизмот, бидејќи Русија беше единствената независна словенска нација, а истовремено претставуваше и голема сила. Во 1812, кога Русија го заклучи Мировниот договор во Букурешт со Турција, слободата на Србите беше предмет на обврските што произлегува од Мировниот договор меѓу Русија и Турција. Руските агенти започнаа активна кампања на пан-словенската пропаганда на Балканот, со цел да се соединат сите ‘Јужни Словени’ (вклучувајќи ги и Србите и Бугарите) против Портата. Рускиот словенски јазик беше воведен во многу делови од Балканот како литературен јазик, а Русите одеа дотаму што го попречија издавањето на српскиот манускрипт, со цел грешките во словенскиот литературен јазик да можат да бидат сочувани колку што е можно подолго. Култивирањето на словенските националности на Балканот од страна на Русија предпочуваше дека старата врска со Царот со грчкиот патријарх сега веќе тешко ќе може да се сочува, и дека неговата поранешна врска со грчкото национално движење сè повеќе ослабува, всушност Русија постепено се повлекуваше од Грција, сè додека Царот не стана против секакви натамошно ширење на грчките политички граници на Балканот. Рускиот став беше предодреден помалку од огромните можности на панславизмот, како спореден со ставот на ‘панортодокноста’, отколку од навлегувањето на моќната политика на Велика Британија во 1821 на источниот Медитеран, како верен подржувач на Елинизмот.

Новиот интерес за етнографските карти, 1840-1870

Со сите хетерогени сили кои беа ставени во дејство, новиот интерес за фолклорот, препородот на географските истражувања на Балканот, словенското национално движење, идејата за панславизмот, живиот интерес на Русија за ‘Јужните Словени’, не се ништо чудно што кон средината на векот се појавија серија од етнографски карти, многу различни од оние со кои веќе се запознавме во претходната глава. Како прво, картите на специфичен начин беа преокупирани со Балканот а особено со Европска Турција. Оттаму, и нивниот размер беше поголем, а проширувањата беа прикажувани многу поперцизно. Второ, гледиштата повеќе не беа ограничени на оние француските и германските научници, туку руските, српските, чехословачките и англиските беа исто така воведени во полето на картографската етнографија. Трето, новите карти беа базирани врз реалноста од личното наблудување, и идеите што ги претставува не беа нејасни во однос на генеалогичката или во

однос на необјективните движења што произлегуваа од класичната историја. ‘Илирите’, ‘Тракијците’ и ‘Пелазгијците’ кои до сега се наоѓаа на етнографските карти, сега беа избришани а најголемите етнички групи на Балканот, онакви какви што ги познаваме и денес, почнаа да се разликуваат според својата местоположба“.

Следи да се говори само за 19 и 20 век. И затоа народите се нови творби.

Ова било повод да се говори за Словени и не-Словени. Ваквиот став ги довел до зборки авторите кои ги разбирале тн.словенски јазици. Еве најдобар пример.

Ј. П. Шафарик пиши: „по масовната колонизација Словените се измешале со староседелците, со Илирите, Либурните, Венетите, Десаретите и со Трибалите, оти биле еднородни браќа“. Па „староседелците и новодоселениците зборувале на ист словенски јазик со малку различни дијалекти. Меѓутоа, со време се слеале и се изедначиле во јазикот“.

Бидејќи имало само Бриги и Македонци, кои до овде не се споменати, а се говори само за тн.Словени и тн.не-Словени, историјата си останала само 100% лага.

Пак, според едни Бригите биле Траки, а според други Илири, следи наслов:

ТРАКИ И ИЛИРИ

За време на Пизистрат (6 век п.н.е.), неговиот Редакциски одбор во „Илијада“, го внесува името Траки, а кај Херодот (5 век п.н.е.) се сретнува и Илири.

Кај Траките во однос на Илирите употребата на темниот вокал била помасовно. Како што било тогаш е и денес- источно е помасовна негова употреба. Ова се гледа кај Стјепан Антолјак.¹⁵ Тој, на стр. 907, го има насловот „Најстариот зачуван тестамент на хрватски јазик (латиница), составен во Скопје (1598)“, кој бил Дубровачки. Тој бил од 16.08.1598 на Петар Стојанович од Риека- Дубровачка. Во него не само да го нема темниот вокал, ги нема нити тн.Вукови знаци, никако ј.

Олга Луковиќ- Пјановиќ,¹⁶ во насловот за Казимир Шулц, наведува:

„Казимир Шулц во својата студија собрал мноштво антички автентички документи за...Трачаните и Илирите. За нив тој тврди, дека биле Едно-не само со обзир на огромниот и единствениот простор кои го заземале, туку и со обзир на јазикот, обичаите, уредувањето и верата. Со тоа во врска Шулц го цитира Страбон, поткрепувајќи го неговото наводно тврдење за истоветноста на Трачаните и Илирите:

‘Шуџи et Thraces alienissimi inter se neque esse neque fieri ullo modo potuerunt, quum utraque gens eiusdem esset originis, practerea etiam iisdem usa esset moribus ac institutis, eosdem coleret deos’

Тоа значи, ‘Илири и Трачани не можеле да бидат туѓи едни на други ни на каков начин, оти обата се од исто потекло, а освен тоа исто така имаат исти обичаји и уредување и почитуваат исти богови’

Продолжувајќи го овој одломок, Шулц изнесува мошне занимливи податоци за Трачаните, како и Илирите го почитувале тројството, сочинето од три божества. Второ, имале исти називи на божествата, те и на едните и другите Сатир им бил ‘Девади’, а Силен ‘Савади’, додека Баха, како врховно божество, го нарекувале ‘Савадиус’, или ‘Сабатиус’. Таа идентичност на Илирите и Трачаните одело дотаму,

¹⁵ Стјепан Антолјак, „Средновековна Македонија“, Том прв, Мисла, Скопје, 1985.

¹⁶ Олга Луковиќ-Пјановиќ, „Срби...народ најстарији“, АИЗ Досие, Белград, 1990-без страни, интернет.

нпр. Никола од Дамаск, жителите на Панонија и Дачаните, кои сите ги нарекол Трачани, во својата биографија за ‘Август’ ги нарекол Илири. ‘Како би можело, се прашува Шулц, Илирите и Трачаните да бидат различни, кога за Трибалите, кои се сметале Трачани, Аристофан, Ливиј и Стеван Византијски, кажуваат, дека се Илири ?

Продолжувајќи понатаму во истиот смисол и документирајќи го секој свој збор, за делот да би го завршил со едино тврдење, уз кој наведува повеќе извори, Шулц пиши:

‘Verisimile videtur esse, vocas Thrax et Illyrius duo nomina unius eiusdem gentis, quorum alterum Craecis, Romanis alterum usitatum. Quum enim priores omnem terram septentrionalem a Thracibus et Illyriis inhabitatam appellarent Thraciam, alteri eandem terram postea nominaverunt Illyriam.’

Со други зборови: ‘Изгледа навистина, дека називите Трачани и Илири се две имиња на еден ист род чие име другчие го употребувале Грците, а другчие Римјаните. Наиме, целата северна земја (т.е. цела Европа северно од Грција, наша примедба), во која живееле Трачаните и Илирите, старите ја нарекувале со Тракија, (додека) таа иста земја другите подоцна ја нарекувале со Илирија.’

Разработувајќи го понатаму тој предмет, Шулц настојува да докаже и единственост на трачко-илирскиот јазик, на кого му ги приклучува дијалектите на сите трачки и илирски области, па и Македонија. Ние особено ја подвлекуваме оваа последна поединост, оти таа му лежела на срце и на нашиот автор, кој повеќе пати поновува, дека македонскиот дијалект е трачко-илирски. Повикувајќи се на Полибиј, Шулц нам ни го прикажува заклучокот на тој историчар, роден на крајот на третиот век пред Христа, што значи, дека создавал во вториот век иста ера. Ние ја повлекуваме особено оваа поединост, поради насилното цепенје на македонските племиња од српското во ова наше доба, како и поради вештачкото отцепување на македонскиот дијалект од српскиот јазик,¹⁷ исклучиво од политички разлози. Меѓутоа, на основ на античките документи, а веројатно и на основ на личноста искуство, нас не обавестува Шулц:

‘...Polybius comprobatur et supplet dicens, linguam Illyricam tantummodo dialectum esse Macedonicae- ergo, et Thracicae.’... Quae quum ita sese habeant, etiam contemporaneis difficile esset dicta, ubi fines inter gentes tam arco sanguinus vinculo conjunctos constituendi sini.

Значи: ‘Полибиј докажува како точно и дополнува, дека илирскиот јазик исто така е македонски дијалект, а и трачкиот јазик... Бидејќи тоа е така, продолжува Шулц, и на современиците им исто така е тешко да кажат, каде да се одреди границата меѓу родовите така чврсто со крвна врска поврзани.’

Така говорел еден научник околу половина на минатиот век, да во овој век би направиле грешка, вештачки раскинувајќи таа крвна врска... Сите балкански српски (тн. словенски, Р.И.) племиња меѓусебно се разбираат, оти дијалектичките разлики не претставуваат ист јаз како, нпр., во Франција, или во Германија, каде населението на еден крај, воопшто не го разбира говорот на друг некој округ. Па ипак, ни тука, ни тамо, на никој не му паднало на памет, да проголосуваат четириесет различни ‘народи и народности’ и исто толку јазици !“ (Тн. Словени-еден народ, Р.И.)

¹⁷ До Вук Караџиќ бил македонски=тн. старословенски, од кого со Вук Караџиќ се дошло до српски.

На следната страна, таа пиши: „Шулц кажува: ‘Како се денес Србите и Бугарите блиски крвни сродници, на ист начин крвно поврзани биле и Илирите и Траките.’...“. Бидејќи Траките и Илирите биле Македонци, Македонци биле Бугарите и Србите. Македонија била до реката Дунав сè до 1808 година- името Цојне го менал.

Во насловот за илирскиот јазик и распространувањето, таа понатаму пиши:

„...Долчи отпочнува во XIII со едно категорични тврдење:

‘Ex ipsis itaque Illyridis populorum positionibus... unam omnino eandemque linguam Illyricis, Macedonibus, Epirotisque fuisse.’

А тоа значи: ‘Така од самата положба на илирските племиња (заклучуваме), дека еден те ист јазик бил на Илирите, Македонците и Епирците’...“.

По неколку страни продолжува што понатаму пиши Долчи, која го цитира:

„Понатаму, сè што некогаш меѓу Македонците било од мажи и од срдечност, тие тоа му го должеле на илирскиот (одн. српскиот) род, (што) јасно сведочи во кн. VII Јустин со овие зборови: Македонците здружени со Трачаните и Илирите воделе стално боеви, со секојдневната употреба на нивното оружје ги плашиле соседите, зачврстувајќи ја славата на војната благодарност“. (Српски род и јазик- 19 век, РИ)

Густав Вајганд (1860-1930),¹⁸ на стр. 4, пиши: „Некои македонски племиња биле тракиски, како нпр. Бисалтите, Крестоните и Ботиарите во источна Македонија, потоа пред сè Пеоните во северна Македонија во пределот на Пелагонија, другите поново повеќе во Запад можат да припаѓаат на Илирите, како што е посведочено на Линкестаи и Елимирте (Тукидидес 2,99 и 2,169)...“.

Следи заклучокот дека Македонците биле Траки и Илири, кои биле Пелазги.

Стр. 7: „Права линија од Милановац на Дунав преку Ниш кон Охрид ја образува отприлика границата меѓу Илирите и Траките во стариот век, меѓу Србите и Бугарите во средниот век, во ново време ама Албанците се вметнале меѓу двата народи“. Значи, како што било во стариот истото си останало во средниот век.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот Нестор Часни Кијевски..., го наведува Сипријан Робер, кој пишел: „Присуството на Словените пред Христа во областите на Илирија и Дунав го потврдуваат мноштво имиња на места, реки и планини, коиочигледно носат словенски печат...“.

Најстариот словенски хроничар, Часни Нестор од Киев нам ни претставува со сигурност, на крајот на 11 век, Русите (како народ), се со потекло од Илирија, откаде биле потиснати кон север и најпосле отфрлени преку Карпатите...“.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот Јазикот како доказ на старина на еден народ, го наведува Сипријан Робер. Овој за првобитниот словенски јазик пиши:

„Кога некој не е роден како Словен, пред што отпочне филолошки да ги испитува сите јазици и цела словенска литература... треба што е можно подобро, да го запознае најстариот и наједноставниот јазик, оној, кој пружа најдобар клуч за сите останати. Исто така, подобро да би се оценела словенската раса во нејзина целина, е корисно, да се на прво да се проучат оние нејзини племиња, кои најдобро ги сочувале своите првобитни одлики во обичаите, во своите закони и во својата поезија.“

Тој јазик, тој народ и таа првобитна словенска поезија- верувам сум ја нашол во Илирија. Ке ме прашате, несумливо, како сум дошол до тоа уверување ? Тргувајќи од идејата, дека на почеток на секоја голема раса се најдува едно племе-мајка, исто така како што на почетокот на секоја јазична фамилија постои јазик-

¹⁸ Gustav Weigand, Ethnographie von Makedonien, Leipzig, Friedrich Brandstetter, 1924.

мајка, со години сум го трагал тоа племе и тој јазик на север на Европа. Но нигде не сум го открил нивното постоење. Наоѓајќи, дека Полјаците и Чесите на Боимија се чувари на најстарите познати документи на словенската историја, јас- на основ на тоа- најпрво заклучив, дека тие два народи се најстари и најизворни од цела словенска група; меѓутоа, поминувајќи ги областите, се уверив, дека сум бил во заблуда... (Следи од Централна Европа не потекнале тн.Словени, Р.И.)

После залудните истражувања одлучив, да одам да го трагам тој тип кај Русите; ама, кај нив сум открил словенски својства толку изобилчени со азиско влијание, колку и во Полска влијание на запад. Очаен, преминав на Словените, за кои се кажува, дека се варвари. Сè допринело, да се упатам во тој правец. Полјакот од Варшава ме упати кај краковските горштаци... како најверни чувари на националните одлики; Русите пак од Москва ме испратиле на Русините во Украина и во Галиција како основачи на нивното царство. Стигнувајќи во Украина, тука сум нашол обичаи, легенди, традиции и цел русински живот во толкава мера исполнет со јужначки успомени да сум бил присилен да одам да ја трагам вилата чуварка на словенската колевка понатаму на југот и на исток. Најпосле, преминувајќи го Дунав, долго не ми требало тука да ги пронајдам украинскиот Козак, Русин од Галиција, полски горштак од Карпатите и боемските планини од Судет- со еден збор- сите првобитни племиња, дивно изразени низ балканските Илири. Сè, што кај другите словенски народи живее уште само како легенда или нејасен мит, постои уште секогаш како жив закон во таа непроменлива и поетска Илирија. Нели на основа на тоа не сум можел да заклучам, дека најпосле ја допирнав стената, тлото на првобитното постоење и дека Србите на Илирија навистина се најстар народ меѓу Словените“.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот За српското име..., пиши: „Во врска со претходното, познатиот писател, Валтазар Богишиќ, кажува во едно своите дела:

‘Кој ког го познава малорускиот народ, ќе дојде до уверување, дека Малорусите во многу се најслични на Србите’.

А Русот Велтман се изразува уште појасно:

‘Во тој малоруски народ споѓаат Словени и надалеку чуените Донски и Запорошки Козаци, кои постанале од Србите.’...“.

Следи заклучокот, дека преселбите биле од југ кон север, по долината Вардар- Морава- Дунав- Рајна..., како што постои генетско-географска оддалеченост од југ кон северо-запад, каде што било потопло, но никако обрратно- Руси од Балканот.

Според Нестор (11-12 век), Русите биле од Илирија. Следи и Србите биле од Илирија. Ова говори дека Србите биле Илири. Токму затоа рускиот и српскиот јазик бил илирски=тн.словенски. Бидејќи на овој јазик руските кнезови со цариградските цареви говореле директно без преведувачи, до денес не бил пронајден договор на коине меѓу руските кнезови и царевите на македонската динасија. Со ова се потврдува дека руските кнезови и македонските цареви говореле на пелазгиски, кој бил само варварски=тн.словенски јазик, што се гледа и од тн.византиски извори.

Димитри Оболенски пиши: “Нема непосредни докази дека византиските мисионери во Русија намерно ја поттикнувале словенската народна традиција, но нејзиното брзо ширење по 989 година и потполното исклучување на грчкиот од литургијата- и тоа во време кога Руската црква ја водат свештеници кои биле поставени од Цариград“.

Тн.Византијци=Македонци знаеле, дека рускиот за нив бил разбирлив.

Стјепан Антолјак, на стр. 42, пиши: „Интересен е и списот Служба и житие на св. Владимир, од кога има повеќе изданија (Венеција во 1690, 1858). Во него се говори за војната што ја водел Василиј против Самуил и неговите роднини Мојсеј и Давид. Самуил во тој спис се титулира: ‘Крал на Бугарија и Охрид’ или ‘цар бугарски’, додека ‘крал на Бугарија и Илирик’ се нарекува Иван Владимир, чиј татко бил ‘Неман крал тривалски’, а мајка Ана, родум Римјанка. Според таа легенда Владимир би бил од Охрид, оженет со ќерка [Косара], на Самуила, чиј син Гаврило заедно со својата жена бил приврзаник на богомилите, кои заедно со масилијанците и другите еретици го уништил св. Владимир“.

Се истакна: „татко бил ‘Неман крал тривалски’ “. Следи Тривал=Трибал.

Олга Луковиќ-Пјановиќ има наслов „Важното сведоштво на Лаоник Халкокондил за Србите“. Халкокондил истакнал: „...Срби... Трибали- народ најстар и најголем од (сите) народи поуздано знам...“. За него Србите биле најбројните Траки.

Потоа таа пиши и што говорат Mentelle и Brun: „Приштина знатен град во една извонредна плодна равница, која обфаќа 70.000 чекори измеѓу две планини. Оваа равнина викана Косово на некои модерни карти, на латински поле Косово, на турски Ригомезрие, е славно по голем број битки, кои на неа се одиграле. Султанот Мурад, кого ние (те. Французите) го викаме Амурат I тука ги победил, 1389. г. сојузничката христијанска војска, која ја предводел Лазар, владетел на Србија. После победата Амурат бил убиен од еден Трибал. Му е подигнат величествен споменик“.

Значи, Србите биле Трибали, кои биле Траки. Континенталците имале тракиски=балкански традиции. И именки: Амурат=а мурат- француски бил балкански.

Олга Луковиќ-Пјановиќ во насловот, „Српски- непосреден изданок прајзик“ пиши: „1, Древни Трачани и Илири биле антички Срби...Називот Илир за Србите се сочувал готово до денешни дни, додека називот Тракијец во писмените документи постои дури до 16 век. Така Јован Рајиќ наведува, како унгарскиот историчар [Инштванфи] ги нарекува Србите Тракијци, а поименице српскиот деспот Ѓорѓе Бранковиќ. Нему му го приклучуваме авторитетот Мојсије Хоренски, кој во 4 век по Христа тврди, дека шест провинции на Тракија, од кои една голема (Мезија) е населена со Словени“.

(Поимот Траки се задржал дури до 16 век-на Бриги и денес, Р.И.) Историски било познато дека Јоан, таткото на Ѓорѓи Кастриот, тн.Скендербег, бил оженет со „Војсав Трипалда“, п=б, Трибалда. Пак, Трибалите биле Траки.

Според едни извори, Србите биле Илири, а според други, тие биле Траки.

Дали Србите биле Траки и Илири се проба да се одгонетни со темниотвокал. Кај Траките тој бил во помасовна употреба како што е денес кај Романците и Бугарите. Напротив, тој денес е во поретка кај Србите и Македонците. Бидејќи Трибалите биле Траки, а тие како што се префрлиле северно од реката Дунав се ширеле и на запад. Меѓутоа, темниотвокал кај Трибалите во јужна Србија и Полог е во поретка употреба. Ова говори дека на наведените простори си опстоиле домородците. А овие опстоиле во помасовна населеност- Траките врз нив немале значајно влијание.

Вилкинсон, на стр. 42, го има насловот „Турци, Грци и Илири, 1730-1843“. Според наводот, се разбираат Муслимани=Турци со арапски јазик, Православни=Грци после 1767 година само со македонскиот коине и оставштината на народните =вулгарните (=булгарните) цркви со македонскиот тн.старословенски јазик.

Па овде е најбитно, што поимот Илири бил во употреба само за Словените. Пак, поимот Словени бил за тн.Словени=Склавини, а не Словени според слово.

Ова се гледа и кај Орбини- кај него на насловната страна стои Европа, Азија и Африка. Ова било затоа што славини имало на сите три континенти. Следи и Марин Барле-ти (16 век) пиши за Илири. За Илири=Словени останало наследство и за Виена. Ду-ри поимот Словени со Илири станале синоними. Значи, тие биле за едно исто.

Вилкинсон, на стр. 318, истакна: „...На северозапад можеа да се најдат Илирите а во Централните и северните делови на полуостровот, Тракијците. Густо пошумената зона, ‘Бугарска шума’, ја формираше границата меѓу Илирите и Тракијците во соседството по долината на реките Морава и Тимок. Важноста на оваа реконструкција е во тоа дека таа го подготви патот за спорот на Вајганд дека регионот на Морава- Тимок конечно станува ефективен како поделба меѓу Србите и Бугарите каков што беше случајот со Илирите и Тракијците“.

Следи заклучокот дека како што биле Траките и Илирите исто биле и Србите и Бугарите, а поимот Бугари од „Бугарска шума“ и планината Бугар кај Слуњ не можат да означуваат народ, што важи и за Срби според сrb=срп. Во прилог да се каже, дека поимот Илир означувал Словен, а Македонци биле Траки и Илири итн.

За доказ дека Траките и Илирите биле едно исто се наведија и Бригите.

МАКЕДОНСКИ ВЛАДЕТЕЛИ

На Балканот постоела Бригија чии Бриги ја создале Анадолија и Ерменија, а потоа Фригија. Следи да биде создадена и Македонија. Со Филип Македонски Бригија била приклучена кон Македонија. Меѓутоа, Бригите понатаму си опстанале.

Македонија потпаднала под Римската Империја. Следи Македонците (Балканците) ја возобновиле својата Македонија која самостојно продолжила како Источно Римско Царство со својот главен град Цариград. Значи, имало граѓани Римјани (Ромејци), чиј главен град бил Константинопол. Во него столувал царот од македонската династија, а имало и македонска ренесанса. Под царот била царската Цариградска патријаршија со македонскиот Птоломејов Александријски јазик коине и народната=булгарна Охридска архиепископија со тн.старословенски јазик. Директно под царот бил не само цариградскиот патријарх туку и охридскиот архиепископ.

За Рим да го руши Источното Римско Царство се решил да ја воздигне Охридската архиепископија во патријаршија, со што повеќе не постоела само Цариградската патријаршија со својот патријарх туку две патријаршии. Ова било повод повеќе Цариградската патријаршија да не биде равна на Ватиканската црква со својот папа. За да се потврди наведеното, доказ бил со Трновската црква. Бидејќи царот бил во судир на Исток, за да ги смири Бугарите, тој на Бугарите им дозволил тие да имаат цар, но не патријаршија. Така царот ги изиграл Бугарите со тоа што тие не можеле да имаат своја патријаршија со свој патријарх кој ќе биде под царот.

Како доказ на изигрувањето на Бугарите, тие биле под Цариградската патријаршија. Стјепан Антолјак, на стр. 307 има фуснота, која продолжува од претходната страна. Во неа тој пиши: „...Фактот дека бугарскиот владетел (852-889) го примил христијанството во 865 година по византиски образец и својата црква во 870 г. ја ставил под врховна власт на Цариградската патријаршија, била една од главните причини Византија да ја признае бугарската држава дека ‘е од бога’ создадена, а

‘бугарското племе’ за ‘бугарски народ’ (Види: Теофилакт Охридски, Житие на Климент Охридски, стр. 65, 67-69, 71, 75,77-79...“.(Цар=држава=црква=народ, Р.И.)

Ваква нечесна игра папата изиграл со синот Самуил на македонскиот гувернер Никола. Бидејќи за крал имало архиепископија, за цар таа била воздигната во патријаршија. Ова било повод Василиј II Македонски да го сруши царот Самуил а неговата патријаршија да ја сведе на архиепископија- сè друго останало по старо.

Лидија Славеска,¹⁹ на стр. 297, вели: „...Фактот пак, дека царската круна Самуил ја добил од римскиот папа, Григориј V, како и претходното меѓународно признавање на Македонската држава во Кведлинбург 973 година, убедливо говорат дека таа не била продолжение на Првото Бугарско Царство, туку новосоздадената држава на Балканот, чиешто јадро го сочинувале бившите Македонски Склавини. Во таа смисла зборуваат и податоците дека Петар Делјан, како внук на Самуил, во 1040 година, според стариот македонски обичај со издигнат штит, бил прогласен за цар од востанчката војска²⁰. Според македонскиот обичај и Константин Бодин, синот на зетскиот владетел Михајло, бил прогласен за цар од Георги Војтех и од скопските првенци кај Призрен во 1072 година, бидејќи и тој имал во себе царска крв од Самуиловата царска династија (преку Самоиловата ќерка Косара, омажена за Владимир). Но, како што е децидно утврдено, Цариград не му го признал правото на царска титула на Самуил и не го признавал постоењето на тоа Царство како бугарско, зашто 971 година Византија ја освоила територијата на Првото Бугарско Царство, претворувајќи ја Бугарија во своја провинција“.

Франките биле водачи на Католичката црква. Па следи и до „меѓународно признавање на Македонската држава во Кведлинбург 973 година“- Источното Римско Царство со граѓани Ромејци го воделе Македонци со своја династија/ренесанса.

За да се потврди дека Самуил бил соработник со папата, кој бил поглавар на Католичката црква, а против македонското православие, се гледа кај Стјепан Антолјак. Тој, на стр. 437, пиши: „, Секако дека ваквото приближување на Самуил кон Рим им беше од корист на обајцата партнери, зашто имаа заедничка цел- што повеќе да ја ослабат (и да ја разурнат) Византиската империја, во која на папата му беше оневозможено секако дејствување поради ставот на Васили II и цариградскиот патријарх. Освен тоа, против ова испраќање на круна не можел да биде ни младиот германско-римски цар Отон III (983-1002). Тој, имено, сонуваше за воспоставување на старото Римско царство со седиште во Рим, во кое би бил тој и папата“.

Следи заклучокот, возбновувањето на античка Македонија го продолжил и Диоклецијан кој престолнината Рим ја преместил во Никомедија (денес Измит) на Мраморно Море, а Константин Велики оттаму ја преместил во Визант- Цариград, Самуил сакал сè тоа да уништи и тоа само за тој да биде цар- до денес си страдаме.

За да има цар било потребно да има патријаршија со патријарх. За Цариград да ги изигра Бугарите, тој ним им дозволил тие да имаат цар но не патријаршија со патријарх туку само архиепископија со архиепископ за крал. Всушност, царот бил само крал. Бидејќи само цар можел да биде оној во Цариград со патријаршија, онаа на Цар Самуил ја свел во архиепископија. Следи Васили II Македонски да основа македонска тема Бугарија со главен град Скопје, во која не била Дунавска Бугарија. Исто така. Бугарите биле соработници со Франките- против Македонците.

¹⁹ Лидија Славеска, Македонска генеза, Матица макединска- Скопје, 2008

²⁰ Петар Делјан 1040 година во Белград бил прогласен за цар- па Македонија била до реката Дунав.

Папата на ова не застанал, тој за време на крстоносните војни, кога во Цариград не столувал царот под кого бил патријархот, издејствувал неканонски да се отцепи Пеќката црква од мајката Охридска архиепископија и таа за крал да биде архиепископија, а за цар патријаршија. Следи во неа службен јазик останал охридскиот тн.старословенски јазик, а понатаму царски бил македонскиот јазик коине.

Ова говори дека Цар Самуил и Цар Душан биле унијати, непријатели на македонското православие, како што унијатска станала Цариградска патријаршија. Па ова било повод Русија унијатскиот проколнет град Цариград да не го брани од Османите кои како султани биле Македонци од македонското семејство Комнени.

Од изложеното се потврдува, Рим го поделил тн.Византиско Царство, чии последици и до денес ги трпи православието, на чија сметка се шири само исламот. Ова било само поради тоа што Православните во душата ги мразеле Католиците.

Со ова се потврдува, сите биле тн.Византијци, дури сите и семејно поврзани.

Според Раваничкиот транскрипт (документ од манастирот Раваница- Љ.Стојановиќ, „Стари српски записи и натписи“, Белград 1905 година), се гледа од Законикот на Стефан- Душан: „Законик на чесниот Христов љубеник, Македонскиот цар Стефан, српски, булгарски, унгарски, далматински, арбанаски, уговлашки и независе владетел на многу други региони и народи“.

Цар Душан бил Македонец, кој владеел со области со свои обласни народи.

Петар Поповски,²¹на стр. 74: „Тој бил период кога од север почнал да продира српскиот цар. Во 1336 година го освоил Драч, а четири години подоцна, во 1340 година и градот Јанина. Во периодот од шест години била покорена Арванија. Тогаш цар Душан ја добил титулата ‘Крал на Арбанија’. Во повелбата за градот Кроја, пак, издадена во 1343 година, која била напишана на грчки, а преведена на латински, подоцна потврдена од Арагонскиот крал Алфонс V (1357 год.), Душан се нарекува ‘Crales Bugarum’, што значи дека тој бил крал на македонското население во Арванија, кое Византијците го нарекувале ‘бугарско’. Имено, и во другите споменици Стефан Душан себе си се нарекува ‘Крал на Македонија’, поради што некои историчари го врзуваат со претпоставката дека имал македонско потекло...“.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот Душанов законик..., пиши: „Кога се говори за српското право, одма се мисли на Душановиот Законик, чиј наслов во постарите ракописи е ‘Закон благовјернога цара Стефана’. Е јасно, дека тој законик настанал за време на владеењето на Цар Душан и тоа во два маха:

Првиот дел (според изданието на Стојан Новаковиќ од 1898.г.), член I- 135.- е издаден на Соборот во Царското Скопје, на празник Вознесување, 21. мај 1349. г., а другиот дел, според истото издание, е објавен на Соборот во Серез, и тоа во време измеѓу 1. септември 1353. г. и 31. август 1354. г. До нашите денови е сочувано околу 20 ракописи на тој важен правен споменик, кој потекнува од времето од 14- 18 век. На жалост, оригиналниот ракопис не е сочуван. Најстариот пак- од сочуваните ракописи- е најден во Струга, но тој не е потполн...“.

Душановиот Законик бил наследство само на македонската династија. Само со разлика, што српските автори тоа го одбегнуваат, па бараат врска дури со Ведите.

Следи македонски грб со лав и круна која се среќава кај Македонците.

²¹ Петар Поповски, Георгија Кастриот- Искендер, Крал на Епир и Македонија и Втор Александар Македонски, Аз-Буки, Скопје, 2005. Па следи книгата била по повод „(600 години од раѓањето)“.

Петар Поповски, на стр. 349: „Изглед на грбот на Епирското Кнежество од 1395 година, од времето на кнезот Никола Кастриот. Оваа апликација ја среќаваме во Стематографијата на Христофор Жефарович, од Дојран, од 1741 година“.

Лидија Славеска, на стр. 127, пиши: „Многу векови подоцна, во епохата на хуманизмот и ренесансата, кога името Илирија (Iliric) станало општо за сите Јужни Словени, иконографската тесна претстава за Александар- Херакле, ќе биде во тесна корелација со лавот во амблемот на македонскиот грб. Меѓу грбовите на ‘Шугасае gentes’ - илирски народ, како што ќе ги нарече Јужните Словени еден од првите географи на 15 век, Енеа Solvio Piccolomini, во јужнословенската хералдички извори редовно се јавува македонскиот грб. Првиот лав, според досегашните сознанија, како амблем се јавил на печатот на Вук Бранковиќ од Скопје во 1388 година, што ќе рече во Македонија, бидејќи бил семеен амблем на Бранковиќи. А Матковски педатно, стручно и стрпливо ја проследил историјата на македонскиот грб низ многубројните зачувани грбовници и други извори, вклучувајќи ги тука и грбовите како хералдички знаци на македонските револуционерни знамиња, откривајќи го редовно лавот како базичен симбол на Македонија и Македонците во текот на вековите“.

Семеен (царски) грб- двоглаворел бил кај Неманичи, од времето на Стефан Неманич (1199- 1206), наместо црн, на своето знаме бил бел Двоглав орел со крст во средината. Тој бил како во Русија со Софија, принцезата од куќата Палеолог со Иван III Московски. Следи прифаќање на царската круна „аутократор“, церемонијата и преземање на двоглавиот орел на куќата Палеолог од страна на Русија.

Грофот Чано, во својот Дневник, пиши за династички симбол- албанско семејство. Ова ни објаснува дека не се работело за народен туку само семеен симбол.

Ова говори дека на Арбанија, која била на Комнени, грбот бил семеен православен, а мнозинството Скиптари се муслимани. Ова ни објаснува дека нивниот симбол ги навредува православните чувства. А тоа се гледа во македонските цркви, каде е тој застапен. Токму нив ги рушеле и палеле Скитарите муслимани со тој православен симбол, што е за чудење, дури и за гнасење- и што не. Па тие се грешници.

Следи денес грб двоглава орел да биде скиптарскиот на муслиманите како и српскиот на православните. Ваков православен двоглава орел носеле и Бугарите.

Германска книга за Македонија,²² на која е слика на Александар. Има слика 289 „Крунски принц Борис на фронт“ со знаме на кое се најдува двоглавиот орел. А двоглавиот орел бил само православен, кој се носел во Балканските војни против муслиманското=турското ропство, со крволочни извршители Скиптари и Арнаути. Истото продолжило во Првата светска војна, чии грбови се најдуваат во Македонија. Во грбовите има Германци, Англичани, Французи, Срби и Бугари- нема само Македонци. Овие се бореле за Македонија на страна наведените- без свои грбови.

Лидија Славеска, на стр. 238, вели: „Имено, Орбини известува дека во една цариградска библиотека е зачувана грамота (повелба) за привилегиите кои Александар Велики во дванаесеттата година од своето владеење им ги подарил на Илирите, односно ‘благородниот род на Словените’. Тоа е на полно разбирливо за Орбини ако се земе предвид дека ‘Македонците на Александар Велики всушност биле Словени, зборуваале со ист јазик со кој и денеска зборува населението на Македонија. Воопшто, Македонците, Тракијците и Мезите говорат со ист јазик. Александар Велики многумина го сметаат за Грк, но неоправдано. Московските анали изричито

²² Bilder vom mazedonischenKriegsschauplatze, Verlag der Münchener graphischen Gesellschaft Pick&Co.

поврзуваат дека Русите, односно Московитите биле (говореле- б.м.) со ист јазик како и античките Македонци, кои, покрај со други земји владееле со Египет 276 години'. Понатаму Орбини тврди дека во цел Илирик се зборувало со словенски јазик. Во поткрепа на своето тврдење го наведува Ливиј, кој ги споменува Bilazora, Coritta, Grapsa и др. Како словенски имиња на места²³ (Грк=Хелен- Хелада, Р.И.)

Стои: „Русите, односно Московитите биле (говореле- б.м.) со ист јазик како и античките Македонци, кои, покрај со други земји владееле со Египет 276 години“.

Според Јеремија Русо, во “Летописите на Московија“, Русите, односно Московјаните, имале еден ист јазик како старите Македонци.

Значи, Московските анали изричито поврзуваат дека Русите, односно Московитите биле со ист јазик како и античките Македонци. Врската на Русија е со Москва. А таа била основана во 12 век. Следи на руската војска да им биде заштитник Свети Ѓорѓија. Тој како коњаник е поставен на средина на рускиот државен двоглав орел кој бил на Источното Ромејско Царство. Токму тој бил заштитник на Македонија. Следи како Свети Ѓорѓија да биде претставен Крали Марко-во Прилеп.

Харолд Ламб, на крајот на книгата, значи за време на тн. Византија, пиши, дека „оттогаш па се до неодамна немало заемно разбирање меѓу исток и запад. Само на север, каде што Македонците одвај навлегле, Русија преку бавно и напорно проширување создала евроазиска држава“.

Бидејќи царевите од Цариград со руските кнезови говореле без преведувачи -директно, меѓу нив немало никаков склучен договор на коине. Од друга страна, бидејќи царевите од македонската династија говореле ист јазик, самиот Цариград го исклучил коине од Русија- во Русија се употребувал само тн. старословенски.

Следи наводот дека, според царот Иван Грозни, Русите биле Македонци.

Лидија Славеска, на стр. 387, пиши: „М. Н. Сперенски во 1929 година, врз основа на утврдените факти, преку палеографска, јазична и текстолошка споредба, ќе констатира дека во основната на најстарите споменици на руската писменост и литература се вградени македонските манускрипти, па да во 1983 година В. Мошин, врз основа на целосна палеографско- лингвистичка анализа, да ја постави тезата за врската и соодносот меѓу Новгородските ливчиња (со предатирање од II во 10 век) и Остромировното евангелие од 1056-57 година). Вклучувајќи ги целосно, со критичка акрибија, претходните сознанија и мислења, во својата студија Мошин ќе резимира: ‘Во врска со она што е речено за Новгородските ливчиња како македонски ракопис со писмо и правопис од 10 век можеме да заклучиме дека тој споменик е остаток на македонски ракопис, царски евангелиски кодекс- којшто во врска со формирањето на словенската богослужба по покрстувањето на Русите заедно со македонските црковни ракописи, е испратен во Русија, каде што се нашол во Новгород

²³ М. Орбини, Краљевство Словена, CXLVIII-CXLIX. Кога говориме за Мавро и неговото дело ‘Краљевство Словена’ треба да имаме предвид дека историјата е објавена на 1 март 1601 година, што ќе значи дека станува збор за време кога сè уште не биле пробудени проевропските претежеа и интересни политички сфери и доминација и сопствени територијални интереси. Од тој аспект Орбини е ‘подоверлив’ и поверодостоен извор отколку подоцна ‘протежираните и насочени’ истории“. (Пак, на корицата на книгата стоело Европа-Азија-Африка, каде имало склавини=области. Бидејќи јазикот на Александар бил варварски=пелазгиски=тн. словенски, како што бил и на Платон, тогаш морал да биде поимот склавина и во нивно време. Службени биле коине и латински со enclave=ен клава, е=a, exlave=екс клаве, клава: с + клава = склава = с клава-л=клаа-кла/клаи/клај/клава битолски, Р.И.)

1056/57 година, и му послужил на законот Григориј и на неговиот соработник како предлошка за изработка на Остромировото евангелие’.

Во научната елаборација на историографскиот преглед за врските меѓу споменатите ракописи, В. Мошин, ќе го наведе и податокот за првиот новгородски епископ Јоаким, кој доаѓајќи од Охрид, донесол македонски црковни ракописи како Самуилов подарок на руската црква. Врз основа на тој корпус и со залагањето на Јоаким Корсуњанин во руската калиографска школа ќе се втемели калиографијата на македонските ракописи од последната четвртина на 10-от век, а македонскиот Псалтир со толкувањата на Атанасиј Александриски ќе послужи за две новгородски копии што се чуваат во ракописното одделение на Публичната библиотека.

Хронолошки тука се вклопува интересната хипотеза на М.Д. Приселков дека при организирањето на Руската црква Владимир морал да бара православни свештеници и црковни книги од Самуил и неговиот црковен поглавар, бидејќи де јуре и де facto Преславското бугарско царство веќе не постоело. Приселков ја проширува тезата со претпоставката дека Владимир не добил од Византија самостојна црковна организација²⁴ и дека со благослов на охридскиот патријарх била создадена руската архиепископија. Кон ваквиот претпоставен след настаните, но како објективен податок, ќе го споменеме ансамблот на фреските во Кириловата црква во Киев од 12 век, што се векови се нарекува ‘Македонски зал’ (сега ‘Балкански зал’), зашто е составен само од светители на Македонија: св. Кирил и св. Методиј, св. Климент Охридски, св. Јован Македонски, св. Јован Солунски. За одредени преземања сигурно станува збор, како што забележа Ц. Грозданов, и во појавата на најблиски аналогии во орнаментиката на Света Софија Охридска и мозаиците на киевска Света Софија, што се работени во исто време со живописот во Охрид, за да заклучи: ‘Цветнолисната арнаментика од Киев стилски и функционално покажува исклучителна сродност со истите мотиви во олтарот на охридската катедрала’ “.

Според Нестор (11-12), Русите потекнале од Илирија, Балканот-Македонија.

Следи да има српско народно предание²⁵ дека Белград, Смедерево... биле во Македонија.Името се менува, кога Цојне во 1808 година го внел поимот Балкански.

Стјепан Антољак, на стр. 66, во фуснотата пиши: „Имено изразот Балкан (турски: шумовита планина) е геополитички назив од почетокот на 19 век се употребува за Балканскиот Полуостров.Овој назив во стручната литература прв го употребил во 1809 г. германскиот географичар А. Zeune, кој сакал и југоисточниот дел на европското копно, слично на Пиринејскиот и Апенинскиот Полуостров, да го има името на главата гора која таму се простира. Називот Балкан, пак, Zeune го

²⁴ Како што папата бил еден, еден бил патријархот во Цариград-тој бил под царот. Руската црква била наследство од Охрид. За време на крстоносните војни и владеење на Латините царот повеќе не постоел, а и Цариградската патријаршија била со папата.Па следи Русите не го бранете Цариград- тој од нив бил проколнат. Во време на Латините Пеќката црква се одвоила од Охридската црква... Бидејќи папата се борел/бори за примат, султанот ја укинал Пеќката и Охридската црква, а останала Цариградската патријаршија која ја проколнале Русите. Папата понатму се борел и бори за примат во христијанството. Убиството на руското царско семејство било дело на папата-не бил убиен патријархот.

²⁵ „Антологија на народне поезије“. Приредил Др. Винко Витезица. III Јуначке песме. Београд. Издавачко и књижарско предузеће Геца Кон А. Д. 12. Књез Михајлова 12. 1937: стр. 128, 36: „Смрт војводе Каице“: „Подиге се господине краљу. Од прекрасне од Маћедоније. Из питома места Смедерева, Од својега двора честитога, Собом води дванаесет војвода; стр. 129...Краљ му божји помоћ називао: „Божја помоћ, Војвода сибинска!“ Војвода му боље одазива: „Здраво, краљу на Маћедоније !...“; стр. 132: Па се краљу под шатором шеће: „Краљу Ђурђу од Маћедоније ! Оди, краљу...“.

презел од франсускиот писател А. Воуеа, кој така ја нарекол Стара Планина во Бугарија, иако називот Балкан не се протега низ цела цела Стара Планина...“.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во поднаслов „а) Јован Цвиик и Срби од почеток“, го наведува Цвиик што тој пиши за диалектите: „Штокавски, кој се дели на старо-штокавски (Македонија), средно-штокавски (Србија северноисточно од Стара Србија, одн. Македонија) и ново-штокавски (Далмација, Лика, Кордун, Славонија, Босна, Херцеговина, Црна Гора, Косово, Метохија, Војводина и Шумадија)...“.

Следи според него, во Шумадија која била Србија, бил нов јазик. Значи, заклучокот бил едноставен: Македонците биле стар народ, а Србите нов. Ова било повод, Србите за старословенски да говорат како стар српски јазик. За да се потврди важноста на Македонија, Русите велат дека старословенски бил стар руски јазик-дур и за Бугарите старословенскиот јазик бил стар бугарски јазик. Сите едно и исто.

Според наведеното се заклучува, Македонците биле и си останале само стар народ, а Русите, Србите и Бугарите нови македонски народи- тоа тие го признаваат.

Во насловот за илирскиот јазик- распространување, таа пиши: „... да додадеме на ова, дека Пеонија во грчко- римско доба била подрачје на средно Повардарие, кое се протегало почнувајќи од Таорската клисура на југ. Се сметало, дека управо таа покраина чинела премин од Илирија во Тракија. Денес тоа подрачје одговара на покраината Македонија во која, по тврдењата на најкомпетентите лингвистички авторитети, се одржала најархаична варијанта на српскиот штокавски говор“.

Па следи во Македонија бил најархаичен, најизворен, јазик- ама и сè друго.

Како доказ за Македонците како стар народ се доказите: облека, музика итн. Сè што се оди кон север, а изворот бил Македонија, тие се сè победни и победни. Тоа е како што биле преселбите, со текот на реката- вода сè понечиста и понечиста.

Вилкинсон, на стр. 62, пиши: „...Од 1804 до 1813 се појави огромниот револт предводен од Кара Ѓорѓе, а од 1815-17 од Милош Обреновиќ, во 1817, Турција беше приморана да ја признае областа на Шумадија како автономно српско кралство. Договорот од Адрианопол, што ја привеле при крај Руско-турската војна во 1829-29, воспостави ново српско кралство на цврста основа. Турција мораше на Србија да и отстапи повеќе територии и да и гарантира црковна независност, во форма на Српска митрополија во Белград. Од 1766, кога Српската патријаршија во Пеќ беше укината, комплетната контрола над српските цркви ја имаа грчките прелати“.

Следи до 1766 година имало и српски народ на Пеќката патријаршија, а потоа само грчки народ на Цариградската патријаршија. За да би имало српски народ би морало да постои Српска црква како архиепископија или патријаршија. Овде се говори само за „Српска митрополија во Белград“. Па тогаш уште без српски народ.

За српскиот народ било создадено Дунавско кнежество, кое се ширело на југ.

Вилкинсон, кога говори за мировниот договор од Сан Стефано и Берлин, 1878, на стр. 108 пиши за Австриските и Британските предлози за ревизија, а на стр. 109, се наведува: „(5) источната граница на Бугарија помеѓу Кирк Келеси и Константинопол би требало да ја има линијата предвидена од конференцијата од 1878, па на тој начин оставајќи ѝ го Луле- Бургас и Црно Море на Турција; нејзината западна граница ќе биде повлечена од Заливот на Орфано до Врање; на областа што останува вон овие граници би требало да ѝ се даде административна автономија независна од Бугарија под името Македонија, Солун би требало да биде дел од новата провинција“.

Врање секогаш бил во Македонија, неговото творештво било македонско...

Вилкинсон пиши за Срби, 1868-1891, Српско-бугарски раскол, а на стр. 115 Српско- бугарска војна од 1885: „...Оттаму, кога во 1885 беше постигната унија меѓу Бугарија и источна Румелија, Србија и објави војна на Бугарија, што подоцна ќе се открие дека е преран обид за да се зацврстат во Македонија, пред Бугарите да го прошират својот интерес во Македонија. Воодушевините извизи кон Милан, ‘Крал на Србија и Македонија’, со што Србите му покажале добар пат на својот монарх кој беше на чело на армијата во 1885, одржуваа важен круг за иднината...“.

Следи рускиот и српскиот народ биле македонски, дури и црковни народи.

ЦРКОВНИ НАРОДИ

Историски имало само верски народи: Муслимани=Турци и Христијани. Па вториве се делеле на Православни и Католици. На Балканот биле Православните, кои биле црковни: царска Цариградска патријаршија со царскиот јазик коине и народната=булгарната Охридска архиепископија со народниот=булгарниот тн.старо-словенски јазик. За време на крстносните војни била и Пеќката црква со свој народ.

Петар Поповски, на стр. 74, истакна: „...Во повелбата за градот Кроја, пак, издадена во 1343 година, која била напишана на грчки, а преведена на латински, подоцна потврдена од Арагонскиот крал Алфонс V (1357 год.), Душан се нарекува ‘Crales Bugarum’ ...“.

Па Арбанија била под Охридска архиепископија- само Бугари.

За да се потврди врската со Македонија и нејзината Охридска архиепископија, бил пример со Марко Крали, кој бил во Прилеп само припадник на таа црква.

Јован С. Поповиќ,²⁶ на 5, вели: „...Сопруга негова се викала Војсава, ќерка на бугарскиот поглавица, со која девет деца имал...“.

Следи фуснота: „Денес се знае, дека Кастриотите биле српски род. Што се однесува Војисава, мајка Скендебегова, за неа преданието вели, дека била сестра на Марко Кралевик. Секако Барлециевиот бугарски поглавар ќе биде Србин од Македонија“. Значи, се говори само за Македонија со нејзината Охридска архиепископија- имало само едно: црковни народи.

Ова било во спротивност на припадниците на Пеќката црква- денес познати Срби.

Вилкинсон пиши за Бугарски карти, а на стр. 206 за Картите на Ј. Иванов:

„Од многуте Бугари кои пројавуваа интерес за етнографските ширења, најплоден во своите излагања беше Ј. Иванов, професор на универзитетот во Софија, географ, историчар и филолог, и непосреден деец за бугарското прашање како што беше и Цвиик за српското. Едно од неговите објавени дела за Македонија се појави во 1906, во времето кога македонскиот проблем беше за сите најактуелен. Оттогаш тој издаваше речиси по едно дело секоја година за некој од аспектите на бугарската филологија, историја или етнографија. Најпознато негово дело беше историјата за Словените според калуѓерот Паису, напишана во 1762 година од откриена од самиот Иванов во еден од манастирите на Атос во 1914. Согледувањата на Паиси во однос на бугарскиот карактер на Македонија се појавија доцна за да имаат некакво влијание за решавањето на македонскиот проблем, бидејќи балканските војни веќе ги утврдија границите. Најголемото дело на Иванов за Бугарите во Македонија се појави во Софија во 1917, но сѐ до 1919 тоа не беше преведено на француски јазик.

²⁶ Јован С. Поповиќ, Живот и витешка војевања славног кнеза епирскога ‘ор’ Кастриота Скендебега Панчево, Накладом Књижаре Бра’е Јованови’а, 1828.

Неговата теза беше темелно документирана и содржеше етнографска карта на Македонија (сл. 48)“.

Се истакна: „Најпознато негово дело беше историјата за Словените според калуѓерот Паису, напишана во 1762 година од откриена од самиот Иванов во еден од манастирите на Атос во 1914“. А во 1767 година била укината народната=булгарната Охридската архиепископија. Следи 1762 година била пред 1767 година.

Вилкинсон кога говори за Картата на Ј. Цвиик 1906-7, тој на стр. 162 пиши за Македо-Словени, а на стр. 163: „...Фактот што тие се нарекуваат себе си Бугари нема никакво политичко значење бидејќи зборот Бугари беше синоним за зборот раја и не значеше повеќе освен селанец. Тој тврдеше дека сите претходни етнографски карти беа под влијание на ваквото основно недоразбирање и дека сите изложени статистики што го покажуваат составот на населението од Македонија се лажни бидејќи не е направен ниту еден попис. Истражувањата на картите на В.К’нчев, Ц. Николаидес, К. Ојстрах и С. Гопчевик, откриваат несклад поради кој за нивните карти би можело да се каже дека се дефектни. Цвиик заклучува дека сепак постои еден вистински елемент во сите нивни тврдења бидејќи Словените од Македонија беа толку измешани што, се додека нивното национално чувство не беше точно фиксирано, што произлегуваше од политичката припадност кон било која од балканските нации, би останале само една аморфна состојба. Ако, тврдеше Цвиик, македонските Словени требаше да бидат соединети со српската држава, тие многу бргу би станале Срби според својата националност- пророштво што никогаш не се исполни. Нема сомнение дека Цвиик мислеше на Словените од Ниш и Лесковац кои, пред 1878, ги сметаа за Бугари но кои, откако овие области станаа дел на Србија, станаа добри Срби (види стр. 122-123)“.

Вилкинсон говори за Британски карти- Картата на М. И. Њубигин од 1915, а на стр. 222 пиши: „...Уште по на југ, т.е. над Скопје доаѓаме до регион познат како Србија, од март, 1912, кој припаѓа на бугарска зона. Во регион кој и покрај тоа е делумно српски а делумно грчки, а Бугарија во 1913 доби само безначаен дел од она што некогаш беше Македонија. Не неприродно, српските власти сега изнајдоа дека ‘Македонските Словени’ е многу поприкладно име за народот отколку ‘Бугари’, додека Грците сугерираа дека Бугарин не е воопшто име за еден народ туку одвај има значење на ‘селанец’ во контраст со ‘жител во град!’...“.

За да се потврди дека поимот Булгарин означува народ е следниов доказ: булгар=булг ар, булг=бург; булг=вулг; булг=болг=волг=Volk=фолк=полк, полковник, а од полк до полка, која била/е народна игра=хоро=х оро, коло=к оло=оро...

Следи од Булгар - л (како кај Слонце до Сонце) = бугар=б(в) угар, а угарот се угари, значи угарит=Угарит. Токму бугар е селанец, а Арбан (=ар бан) земјоделец. Па Србин=срб ин, според срб=срп. Секаде на равниците се Срби дури во Сирија.

Како доказ дека Бугари како етнички народ никогаш немало е следново:

С.Антојак, на стр. 485, пиши: „Имено, пак според Скилица, првиот потег на Василиј бил образување на темата ‘Бугарија’ во ранг на катепанат, а метропола и стана Скопје. (Според Јахја во ‘Бугарија назначил свои василики, т.е. управители и ја направил катапанат). (Значи, Василиј II создал македонска тема- Бугарија, Р.И.)

Во бугарските, пак, земји меѓу балканските планини и Дунав царот ја формира темата Паристрион или Пардунвон, со центар во Силистрија, чија епархија

потпадна под Цариградската патријаршија. Значи, веќе тоа беше голема промена, т.е. поделба на Самуиловото царство на два дела. (Ја нема Дунавска Бугарија, Р.И.)

Василиј се мешаше и во црквените работи. Така, според Скилицините додатоци, повторно го потврди, како автокефален, ‘епископатот на Бугарија’, каков што беше порано, за време на Роман Лакапен и тоа затоа, што од наредбите на царот Јустинијан дознал дека е тој исто што и Јустинијана Прима. (Таа била под него, Р.И.)

Според овој извор, значи, на Охридската архиепископија царот Василиј само ја признал самостојноста што ја имал ‘епископатот на Бугарија’ за време на царот Роман I, но не и границите на таа црковна установа од тоа време. Значи, меѓите на Охридската архиепископија сега се поклопувале со границите на ‘Бугарија’...“.

За да се потврди дека имало само верски и црковни народи биле Власите. Густав Вајганд (1895)²⁷ говори за Муслимани и Христијани. Овде се за пример Власите. Кај него Власи се среќаваат Муслимани и Христијани. Тој, на стр. 144, пиши: „За мене било мошне интересно поблиску до сознам за населението на Трикала, која во Средниот век била главен град на државата викана ‘Велика Влашка’. Еден грчки извор (Николаус Георгијадес, ‘Тесалија’, Атина, 1880. год.) наведува податок од 12.000 души од кои две третини се Грци, една третина Аромунски кои водат потекло од влашките села на планинскиот венец Пиндо...“.(Влахи=Власи од Велес,Р.И.)

Овде се говори за Грци припадници на Цариградската патријаршија и Романци припадници на Романската црква, никако било каква аромунска црква, таква никогаш не постоела и султанот никогаш нема да си дозволил трн на здрава нога да си стави- да создаде нов црковен народ Аромунски. Па тој ја укинал Охридската архиепископија чии верници биле и Власите и тоа било сè до 1767 година, кога таа била укината. Следи сè да не им се верува што сè пиши Вајганд кој ја спроведувал политиката на берлинско- виенската школа која се борела и бори да ја уништи одвратната словенска раса која говорела на своите говори, што никогаш не било со германски народ кај кој на народен јазик говореле само коњушарите со коњите- слично рекол Македонецот Георги Димитров. Како Вајганд слични се другите автори.

Ова мора да се потврди и со примерот во Битола зашто повеќе пати сум пишел. Имено, сè што било во Битола и битолско подигнато сè било само романско, ништо аромунско=влашко. Грчките и романските гробишта ги дели само еден пат. Власите до денес своите мртви како на Грци и Романци го носат во грчката црква Св. Димитрија и романската црква Св. Елена и Константин, а нив ги закопуваат само во грчките и романските гробишта. Денес во Романската црква се пее романски.

Вилкинсон говори за Картите што ги објави Лигата на народите во 1926, а на стр. 261 стои Промени во етничката структура: „Главните промени во етничката структура на Македонија што беше производ на првите пет преселби на народите не беше толку чудна како што се очекуваше, а тоа се должеше на фактот дека спротивните движења се прошируваа меѓу себе тогаш кога беше направено целосното пребројување. Мешаната комисија на лигата на народите во 1926 објави бројка од 53,000 бугарски емигранти од Грција според точките од грчко-бугарскиот договор, и 30,000 како комплетно пополнување на Грците што ја напуштаа Бугарија, од кои не сите, се разбира, се населија во Македонија отколку што се очекуваше. На нивниот премин им се спротистави револуционерната организација, В.М.Р.О. бидејќи ако Македо-Словените заминеа во Бугарија тоа би било еднакво на предавство на

²⁷ Густав Вајганд, Аромунски, Српско- цинцарско друштво „Љунина“- Белград, 1995 година.

нивните неприкосновани права во однос на македонската територија. Дури и од борбените условности што произлегоа од војните од 1912-13 и 1914-18, а и покрај несигурноста што беше поврзана со промената на политичките граници меѓу 1913 и 1919, сосема е очигледно дека македонското селанство нема никаква желба да го менува своето живеалиште. Исто така е очигледно дека точноста секоја процена на нето резултатите што ќе произлезат од ваквите движења, беше тешко да се одредат, бидејќи многу од миграциите имаа само привремен карактер.

Од сосема друго значење беа резултатите што произлегуваа од шестото движење што ги вклучуваше и грчките и турските народи а што се појави по поразот на грчката армија во Турција во 1922. Импулсот усмерен кон повторно зацврстување на грчката империја на Константинопол полека почна да зема замав бидејќи Големата идеја беше зачната прва (види стр. 51). Во 1919 се случи и климаксот бидејќи она што дотогаш беше само сон сега практично стана можно. Преородбата на византиската империја беше само мал дел од успехот кога Грција и објави војна на веќе ослабената од војна и револуција Турција. Тогаш се случи феноменалната консолидација на турските воени сили во Анадолија под водство на Мустафа Кемал. Грчката армија претрпе огромен пораз а Турците направија жестока одмазда врз грчките заедници што се наоѓаа во нивните територии; многумина од нив беа убивани или пак умираа од експлозиите и болестите; дури пак во паника избегаа од западна Анадолија и Понтус во правец на грчките територии. Кога наскоро по овие катастрофални настани принудените сојузничките сили и ја предадоа источна Тракија на Турција, грчките бегалци од оваа територија и од Константинопол ја разбранува целосната бројка на оние што бегаа во Грција.²⁸

За време на преговорите што следеа по поразот на Грците, и грчката и турската влада решија да ја искористат поволната прилика што се нудеше од нерешените состојби да ефектуираат целосно заемна промена на малцинствата. Ваквото решение во себе содржеше и принудна промена на населението, бидејќи имаше многу Грци кои сеуште останаа во Турција и многу Турци во Грција, кои не беа волни да ги затворат своите куќи. Според точките на грчко- турскиот договор од јануари, 1923, ваквите маџинства беа сосема искористени и испратени респективно во Грција и Турција. Пресметано е дека во ваквиот трансфер беа вовлечени околу 356,000 Турци и 190,000 Грци.

Грчко- турскиот договор прецизира во својот прв член личностите на ваквата принудна смена на следниов начин: 'Турската националност со грчка ортодоксна вероисповед востановена во турската територија а грчката националност со муслиманска вероисповед во грчка територија.' 'Расата' и јазикот беа игнорирани заради тешкотијата на интерпретација на овие термини. Постоеја само три исклучоци; исклучоци од оваа принудно селење беа:

- (1) грчки жители на Константинопол;
- (2) жители муслимани во северна Тракија;
- (3) муслимани Албанци кои говорат албански.

На овој начин критериумот на религијата се претпочиташе пред критериумот на јазикот, што значеше дека многу муслимани кои говореа грчки бугарски или

²⁸ 914,300. нето, е процената дадена од С. П. Ладас во Смена на малцинствата во Бугарија, Грција и Турција (Њујорк, 1923). (Тие не биле етнички народи туку само верски и црковни-ништо друго, Р.И.)

романски јазик мораа да ја напуштат Македонија. Тоа исто така значеше дека голем број на емигранти во Грција не зборуваа друг јазик освен турскиот.

Голема преселба на муслиманите и огромен прилив на лица со грчка ортодоксна вероисповед, по 1922, материјално го изменија етничкиот состав на Македонија и северна Тракија. Од околу еден милион Грци што пристигнаа од Турција, по-приличен број население се населени во овие територии. Сепак е тешко да се одредат точните промени што се појавија во целото грчко население од Македонија, што се јави како резултат на миграциите. Според А. А. Палис, до крајот на 1924 не-каде околу 700,000 Грци ја населија Македонија.²⁹

Пишувањето на Раул Бланшард во Географскиот магазин од 1925 сугерира бројка од 660,000 Грци кои се населиле во Македонија и Тракија пред почетокот на есента 1924, но оваа бројка ги вклучува сите водови бегалци- од Југославија, Бугарија, Кавказ и Турција. Според официјалните извештаи на Мешаната комисија за населување на Лигата на народите, објавени во 1926, 430,295 лица биле населени во руралните области на Македонија. Овие бројки исто така ги вклучуваат сите бегалци но не го вклучуваат бројот на лицата населени по градовите ниту пак огромниот број лица што се населија во Македонија без упатување од страна на Комисијата, бидејќи бројот на лицата што независно се населуваа е непознат. Сосем е очигледно дека обидите да се процени чистиот пораст на грчкото население од Македонија што се должи на турскиот дебакл беа во најблага форма речено хазардни. Македонската демографска ситуација во годината 1922-24 беше во толкава мера флуидна што беше речиси невозможно да се направи попис на бегалците од Турција. Но и колку неверодостојни да беа процените, не можеше да се негира дека прво, масовното преселување на народите предизвикано од грчко- турската војна беше во голема мера понеумерно отколку она што никна како резултат на настаните меѓу 1912-19, второ, дека Македонија и западна Тракија преставуваа зони за населување на бегалци, и трето, дека етнографскиот карактер на овие територии беше од темел модифициран“.

Па грчко-турската војна била само религиска: Православни и Муслимани.

„Етнографската карта

Во обидот да се сумираат ваквите промени, Лигата на народите објави извештај, Населбата на грчките бегалци (Женева, 1925), кој во себе содржи и ‘Етнографска карта на грчка Македонија, што го претставува сразмерот на различните етнографски елементи во 1912 (пред Балканските војни) и во 1926 (по доселувањето на бегалците). Забелешката на картата гласи: ‘Резултатот на доселувањето на околу 500,000 бегалци од селско и 300,000 бегалци од градско потекло, проследен со емиграцијата во 1923 на 348,000 муслимани според договорот во Лозана за размена на грчкото и турското население, е радикално сменување на етничкиот состав на населението на грчка Македонија и дефинитивно да ја елиминира таа провинција. ‘Картата ја состави Комисијата на бегалците во Атина (сл. 66). Беше замислена да се базира врз статистичките податоци од грчкиот попис од 1913 и 1920, исто како и врз статистиката доставена од страна на грчкото министерство за општ напредок. Мешаната комисија за доброволна емиграција на грчкото и турското население, Мешаната комисија за доброволна емиграција на грчкото и бугарското население и Комисијата за населување на бегалците“.

²⁹ А. А. Палис, ‘Расните миграции на Балканот во 1912-25’, Географски магазин (1925).

Овие преселби биле само верски: Муслимани и Христијани. Следат црковни.

Во Ларус,³⁰ на стр. 462 има карта: „Јурисдикција на Пеќката патријаршија околу 1669. година“. Нејзината граница се протега по текот на реката Дрим, јужно од Тетово, јужно од Штип, преку Струма, северно од Самоков, источно од Бела Црква(Куршумлија), на север Оршава... Нови Пазар е Стара Рашка. Источно е Бугарската патријаршија. Источно од реката Струма е Цариградската патријаршија(само Тракија). А се друго е под Охридската архиепископија: цела Албанија, преостанатиот дел на јужниот Македонски= Балкански Полуостров. Па Арбаните и Еладците биле само под варошот Охрид, со тн.старословенски. Ова останало за селото Атина се до 1767 година. Дури Атина во 1836 година била под Соборната црква Св.Димитрија во Битола. Бидејќи немало грчка и арбанска црква, никогаш немало такви народи.

Следи во Албанија како црковен јазик бил само еден: тн.старословенски.

Па црковните народи биле наследство од 1766 и 1767 година, а не етнички.

Кога се говори за народи, тие се државнотворни со создавање на држави.

ГРЧКИ ЕТНИЧКИ НАРОД НИКОГАШ НЕМАЛО

Берлинско- виенската школа го внела политичкиот поим Словени, а тој се однесувал за четири поими, кои ништо немаат заедничко: Анти=Анти, Венети=Венети, Склавини=Склавина од склава=област и Словени=Словени само според слово.

Густав Вајганд (1924), на стр. 10, пиши: „...Пределот на Спарта и Елис без прекин со векови биле со Словени населени и уште во 13. век франквите феудалци морале со овие Словени да се борат, за нивното владеење да го зачврстат“.

А Словените не биле според слово, а имало и Божјо Слово, туку Склавини.

Во прилог се наведува што пиши Димтрис Литоксоу³¹, стр. 32: „Биолошката смрт на поголемиот дел од античкото население на континентална Грција и на Пелопонес (без островите), е заокружено со насилното поробување на земјата од на дојдената аваро-словенска хегемонија и нивното двовековно владеење со Грција (Фалмераер 2002, стр. 170-225)“.

Меѓутоа, во Елада нема ниеден материјален доказ/наод дека таму биле населени некакви Словени- од нив до денес нема никаков траг. Пак, јазикот на тн.Словени бил варварски=пелазгиски=тн.словенски на кого говорел и творел Платон итн.

Напротив, од Циганите населени во 14- 15 век на Пелопонес има цигански населби со свои цигански наследници и индиски музички инструмент бузуки.

„Фалмераер, кој ги користи византиските писатели за да го докаже своето мислење, смета дека поголемиот број на словенски топоними, што се наоѓаат во областа, се остатоци на нивното словенизирање, но и доказ за постоењето на Словените (Фалмераер 2002, стр. 249- 336; и Фалмераер 1984, стр. 88-114)“.

Не се работело за никакви Словени според слово, а имало и Божјо Слово, туку само за Склавини. Вакви имало не само во Европа, туку во Азија и Африка итн.

„Според Фалмераер, со покорувањето на Словените од Византијците, се спроведува колонизација на гркофонското христијанско население од различни области на империјата. Колонизацијата е извршена за време на владеењето на кралот Никифор I. Од таа мешавина на Словени и колонизирани гркофони, во континентал-

³⁰ OPŠTA ENCIKLOPEDIJA LAROUSSE ©1967. LIBRAIRIE LAURUSSE, PARIS-Vuk Karadžić, 1971.

³¹ Димитрис Литоксоу, Измешана нација... Аз-Бука, 2005- Скопје.

ниот дел на земјата се формира народ на иселеници од кои потекнуваат жителите на Морија и Грција (Фалмераер 2002, стр. 227-246; и Фалмераер 1984, стр. 119-122)“.

Бидејќи Повекебожците=Хелените во Елада не го прифаќале христијанството, а и во Атина имало хеленска Платонова Академија, Јустинијан кој бил прв христијански цар неа во 529 година ја затворил. Ова говори никогаш во Атина не се говорел коине туку само атички. Меѓутоа, се творело не на атички туку на јонски. Токму што јазикот коине никој не го говорел, Фалмерајер мислел Хелените биле словенизирани. Па во Атина се говорело само на варварски=пелазгиски=тн.словенски.

„Позицијата на Фалмераер, независно од неговите тези, објективно беше директен удар на идејата за историското продолжение на античките и современите Грци, идеја која ќе го создаде цврстото јадро, душата на грчкиот национален мит.

Со самото тоа Фалмераер станува решителен противник на грчкиот национализам, а пак неговата теорија за словенизирањето, ‘ризично’ историско поглавје. Неприфаќањето на дредновековното словенизирање на Грција, оттогаш станува национална претпоставка и омилена детска вежба за националното убедување на професионалците и на загрижените ‘патриоти’ “.

Димитрис Литоксоу, на стр. 35, го наведува Летописот на Монемвасија. „Летописот го именува под наслов ‘Иверскиот препис на летописот на Монемвасија’ и го објавува заедно со другите два преписи на летописот (Ламброс 1884, стр.97-128). Еден што го пронајде Giuseppe Rasini, во Кралската библиотека на Торино...“.

На стр. 36 тој е претставен во две вертикали: Од манастирот Иверон/ Од манастирот Кутлумусиу (Од Торино). Овде пренесувам само од манастирот Иверон на планината Атос... „Во годината 6064 од основањето на светот којшто всушност беше и 32 години од царувањето на Јустинијан Велики, дојдоа во Константинопол пратеници од еден чуден народ од таканаречените Авари, и целиот град дотрча зачуден на нивниот изглед, како никогаш да немале видено таков народ. Зашто тие имаа долги коси изврзани со гајтани и сплетени. А останатата нивна облека беше слична на другите Хуни. Тие, како што вели Евагриј во петтата книга од неговата Црковна историја се од оној народ кој живее во приколки и кои ги држат во посед тамошните полиња над Кавказ, а бидејќи злопателе од Турците, кои им биле во нивно соседство, бегалки од нив, се откажале од истата земја и преминувајќи го брегот на Црното Море, пристигналр до Босфор.

Оттаму тргнувајќи, минаа низ местата на многу народи, борејќи се против нив, кои и самите беа варвари, сè додека не се најдоа до стрмните брегови на реката Истрос и испратија луѓе да преговараат кај Јустинијан, барајќи тие да бидат прифатени. А бидејќи царот беше човекољубив, тој нив ги прифати, и од него ним им беше доделено да се населат во земјата на Мисија во градот Доростол кој денес е наречен Дриста...“.

Овде е стр. 42. Скратувам... и продолжувам на стр. 50:

„Откако се смири за кратко време тој повторно ги раскина официјално дадените ветувања и започна војна, заплenuвајќи ја земјата на Скитија и Мисија, и уништувајќи премногу тврдини. (Скитите биле Белци, а Аварите Хуни, Р.И.)

А при друг напад ја зеде во свои раце цела Тесалија и цела Елада, а и стар Епир и Атика и евија[Еубоја]. Тие се упатија и на Пелопонес и него го освоија со војна и откако ги исфрлија и ги уништија благородните елински народи самите се населија на него ((на Пелопонес))...“.

Ова е на стр. 53- скратувам, па следи стр. 56.

„Така Аварите откако го зазедоа Пелопонес и се населија на него, продолжи ја да живеат таму уште двеста и осумнаесет години без да му бидат поданици ниту на царот на Ромеите ниту на некој друг, значи од 6096 година од основањето на светот, односно од шестата година од владеењето на Маврикиј и сè до 6313 година, односно до четвртата година од владеењето на Никифор кој имаше син Ставрикиј.

Бидејќи само источниот дел на Пелопонес од кај Коринт и сè до малеа кој му припаѓаше на стхавинскиот народ, заради стрмниот и тешко пристапен терен останана чист, во тоа место беше испратен од царот на Ромеите стратег на Пелопонес.

Еден од војсководците кои беа под овој стратег, тргнувајќи од Мала Арменија, од фатријата на оние кои имаа назив Склира, му се нафрли на стхавинскиот народ, го порази воено и најпосле го истреби и на првобитните жители им даде повторно да се населат во куќите.

Откако тоа го дозна претходно споменатиот цар Никофор, тој се исполни со радост и ја презеде грижата да ги обнови тамошните градови, а исто така и да ги обнови и црквите кои варварите ги беа срамниле со земја, а самите варвари ги направи христијани, затоа откако се распраша за местото каде се преселиле и каде престојуваат некогашните жители на Патра по неговиот заповед тој нив повторно ги насели на почвата каде беа од искона заедно со нивниот духовен пастир, чиешто име тогаш беше Атанасиј и на Патра и даде право на митрополија, а претходно таа имаше статус на архиепископија“. Ова е на стр. 59, а завршува на стр. 62.

Стр. 67: „Имајќи го пред себе овој текст [од стр. 65 до 67, кој е од претходните страни, од што пренесов делови] заедно со останатите до 1912 година, публикациите на гореспоменатите специфични средновековни текстови, што ги содржат неопходните разјаснувања, еден објективен историчар би донел заклучок, дека Фалмераер дошол до точни заклучоци, имајќи на располагање повеќе конкретни извадоци, а не само еден таков доказан материјал.

Ако живееше Фалмераер, ќе можеше триумфално повторно да каже: ‘Историските извори од тоа време, чиј авторитет соперниците не можеа да го разлишаат со ‘не’ и со ‘не, не е така’, го говорат мојот јазик’ (Фалмераер 1984, стр. 76-77)“.

Стр. 74: „До ист заклучок дојде и Фалмераер, секако имајќи ги на располагање главните имиња на населените места, а не некој богат материјал на микротопоними, и напишал дека, кога ‘некој се наоѓа до урнатините на Мантинеја, на Егион, на Оленон, на Амикла, на Месина и кај Мегалополис, на места и рекички кои се именуваат- Горица, Востица, Каминица, Пирнаца, Хлумуци, Славица, Велигости и Арахова, тогаш не е потребно подлабоко проучување за да се заклучи дека такви имиња не можат да постојат во една земја каде што останал старогрчкиот, туку повеќе во Србија, Бугарија и во Русија. Според тоа тие не потекнуваат од Грците, туку од луѓе кои го зборуваат словенскиот јазик’ (Фалмераер 2002, стр. 207)“.

Бидејќи во Елада никогаш не се говорел тн.старогрчки (коине), никогаш немало било каков еладски (тн.грчки) народ. Прв тн.грчки јазик бил само катаревуса.

Се истакна: „Според Фалмераер, со покорувањето на Словените од Византијците, се спроведува...за време на владеењето на кралот Никифор I...“, а овде ова: Така Аварите откако го зазедоа Пелопонес и се населија на него...односно од шестата година од владеењето на Маврикиј и сè до 6313 година, односно до четвртата година од владеењето на Никифор кој имаше син Ставрикиј“.

Од изложеното произлегува дека само Аварите продирале. Следи доказот дека Склавините биле домородци на Пелопонез, што се гледа и од наводот: „сé до малеа кој му припаѓаше на стхавинскиот [склавинскиот] народ“.

Значи, на пелопонеските Склавини како домородни делот бил нивни. Со ова се потврдува дека Склавините=тн.Словени се најголема историска лага- без основа.

Меѓутоа, имало судир меѓу Ромејци христијани и Склавини повеќебожци.

Ромејците имале службен христијански јазик коине, непознат за Склавините.

Лидија Славеска, на стр. 344, вели: „...Христијанството упорно ги наметнувало своите догми меѓу Словените [Склавините] за да стане не само доминантна религија, туку единствено можна и дозволена религија во ромејското непосредно опкружување, односно во срцевината на Византиската Империја. Оттука следи упорното наметнување на христијанскиот словенски свет со јасни намери целосно да загосподари со духовниот живот на Словените[Склавините]- Македонците. Меѓутоа, како што забележал царот Лав VI (886-912 г.), синот на основачот на македонската династија Ваилиј I [Македонски], во неговата ‘Тактика’, Словените[Склавините] биле бунтовни, слободољубиви и непокорни луѓе, така што и покрстувањето не успеало да ги принуди да се откажат од својот слободарски дух: ...не сакале да се покорат, туку го (здржале) сопствениот начин на живеење. Бидејќи сметале дека е подобро да ги уништува поглаварот на сопствениот род, отколку да им се поокоруват на Ромеите и да се подложуваат на законите. А тие што ја примија светоста на спасоносното крштевање сé до нашите времиња... ја чуваат приврзаноста кон старите слободи’...“.

Значи, се работело само за Христијани=Ромејци и Повеќебожци=Склавини (тн.Словени), но никако за Словени. За да се потврди дека во Р.Македонија имало само Домородци=Македонци, а не Дојденци=тн.Словени, е нејзиниот доказ, кого таа го наведува на стр. 17: „...Развојот на духот- мислата- думата е длабоко и комплексно филозофско прашање, поврзано со спознанијата на нас самите и со светот што нé опкружува во развитокот на цивилизацијата. Зборот- Словото- Думата се јавува како посредник меѓу материјалното и духовното. Словото е Бог, а ние материјата од Бог создадена и со словото осмислена...“ (Македонците не се „мелези“, Р.И.)

За да се потврди дека на Пелопонез и на цел Балкански Полуостров немало преселби на скитски Словени е доказот што на скитските простори бил мал нос: таков никогаш немало, ниту денес мал руски нос има ниту некогаш ќе има. Наведеното говори, тн.словенски преселби останале најголема историска лага-без доказ.

Следи на Пелопонез Склавините на боговите им приложувале човечки жртви, што не било со Скитите- Склавините на Пелопонез не биле со скитско потекло.

Прокопиј пиши: „Тие, всушност, почитуваат еден бог, творец на светлоста, како владетел и господар на свемирот; тие му жртвуваат волови и други животни“.

Се заклучува, Склавините на Пелопонез не биле скитски туку домородни.

Стјепан Антолјак, на стр. 109, пиши: „Кај Словените и Антите бил особено развиен култот спрема мртвите, кои ги изгорувале. Словените и Антите како многубожци имале заеднички бог непознат по име. Тој бил единствениот господар на светот и творец на молњата, што кај Јужните Словени се викал Перун. Нему, како на врховно божество, му принесувале жртвени животни“.

Значи, на Балканот сосе Пелопонез во новата ера не се гореле мртвите, туку нив ги закопувале. Следи тие на „заедничкиот бог“ „му принесувале жртвени жи-

вотни“, но не луѓе и кај нив бил богот Перун, како што имале и Етрурците. Меѓутоа, на Балканот не бил во употреба Перун туку само Зевс, кој бил и св. Илија.

Луј Леже³² пиши: „...Изгледа, дека Перун бил врховен бог на Русите. Во еден старословенски превод на легендата за Александар Велики, кои го наведува Афанасијев,[72] зборот Перун есте превод на грчкиот Зевс. Во српските народни песни, каде се најдуваат јасни траги на паганизмот, често се најдува една заклетва во ‘вишниот Бог и свети Јован’. Овој вишни Бог е очевиден христијански Бог“.

Ова говори, на Балканот бил само Зевс, што го наведуваат и други автори.

Следи заклучокот, на Балканот живееле само Домородци, но не Дојденци.

Во Елада (Елас) се говорел само варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик на кого творел и Платон. Ова може да се види кај Херодот и другите следни автори.

Кај сите антички автори, кои пишеле за Филип и Александар Македонски, не се наведува јазикот коине (тн.старогрчки или само тн.грчки) туку само кај Куртиј Руф.Меѓутоа,неговата книга била печатена само во 15 век- па таа е факсификат. За некои, тој бил небрижен писател, кој не се воздржувал да пишува и измислици.

За потврда дека коине бил само христијански јазик, но не народен, е доказ, што коине народот не го познавал. Него дури не го познавале и мноштво свештеници. Ова било не само во Македонија, дури и во Елада- дури во 19 век,³³ затоашто народот си говорел со варварски=пелазгиски=тн.словенски. Ваков бил и јонскиот.

Стјепан Антолјак, на стр. 12, вели: „Miracula II е збирка од ‘6 чуда’ и таа е продолжение на ‘Miracula I, со таа разлика што овде секое опишано чудо претставува повеќе или помалку значаен настан. Се претпоставува дека авторот на Miracula II е припадник на нижиот црковен клер во Солун, зашто тој анонимус,не знае да се изразува, не пишува со изграден стил како архиепископот Јован...“.

Стр. 13: „Се гледа дека Miracula II... Словените овој анонимус ги нарекува ‘варвари’...“. Следи службен бил христијанскиот коине, а народен јазик на варвари. Со тоа што варвари се пиши со мало слово, не било име како на Хелените-х големо.

Пак, службен јазик бил јонскиот, а Хелените во Јонија биле само варвари.

³² Louis Leger, La Mithologie Slave, 1901.Превел на српски Рад, Агатановиќ, Белград 1904- Интернет.

³³ Оболенски пиши: „а Константин Порфирогенет, опишувајќи го Пелопонез непосредно после 934 година, вели дека поголемата чума од 746-747, ‘целата земја била словенизирана и станала варварска’ “. Овде кај него е склавинска=варварска. Исто така Оболенски наведува: „Кон крајот на дванаесеттиот век Михаил Хонијат учениот атински митрополит, понижен од откритието дека неговата паства од бедните селани кои зборуваат на народен јазик, не ја разбираат неговата блескава престава за старите Грци, ги запишал следните значајни зборови: ‘После долгиот престој во Атина и самиот станувам варварин’ “. Свети Јован наведува: „Учењето на рибарот што прави шатори блеска на нивниот варварски јазик повеќе од сонцето“. Во прилог се наведува и Меморандумот за античките граници на Грција од мајорот Ј.С.Ардаф, С.Б., Р.Е. 24 февруари 1881 година. Тој пиши: „Оваа заедничка одбрана довела до сегашна употреба на еден општ јазик, грчки, но останатите од Амфилокијанците сè уште се варвари“. Следи Кораис во 1850 година создава еладски јазик, службен само од 1868 година. Катаревуса бил со датив и генетив, но не димотики. Затоа дативниот коине не бил од Атика.

Овде народен јазик бил само варварски=пелазгиски. Оболенски наведува дека во Грција „денес се сведува на прилично големиот број на топоними со словенско потекло“. Ова го потврдил и Макс Фасмер итн. Истото го потврдиле и други.

Фалмерајер (1830) потврдил дека во Елада се говори со тн.словенски акцент, како и дека Еладците биле словенизирани Хелени. Па таа е со тн.словенски имиња.

Ова се потврдува и со наводот, кој укажува, дека презимињата на видните лица кои за време на Баварците, нивниот престој и владеење, биле на тн.словенски јазик. Повеќе во моите книги.

Бидејќи во Елада никогаш не бил во употреба дативот, а се одбегнувал и генетивот, дативниот и генетивен јазик коине немал врска со Елада. Следат докази:

Бригија=Брзјакија има дативно у и: номинатив кој; акузатив кого (ме даде); датив кому=нему му (ми даде) и генетив чиј. Без датив Долна Македонија...Елада.

Лукијан од Самосата, „Како треба да се пишува историја“, напишана 165/6 година, под 21. вели: „И следнава грешка не е мала, па мислам дека заслужува да се одбележи. Историчарот просто се мачи да пишува на чисто атичко наречје, да го прочисти својот јазик, па нашол дека треба и римските имиња да ги преправи во хеленски...“. Значи, имало хеленски јазик (коине) и атички говор, но ништо грчко.

Со наводот се потврдува, дека во Елада во 2 век во употреба бил само атичкиот говор, кој бил варварски=пелазгиски=тн.Хомеров=тн.Платонов=тн.словенски.

Значи, понатамо во римско време се пишело на пелазгиски=тн.словенски јазик. Ваков бил и Аријан (2 век н.е.). Следи тој „Индиската историја“ ја напишал на јонско наречје, иако тој ги познавал коине и латински. Блајкен и други наведуваат: „Плиниј говори за пасивната согласност на луѓето била првата причина за употреба на јонската писменост“. А освен јонски бил и атичкиот: атички без датив и генетив.

Се заклучува, на јонското наречје се пишело, но не на коине. Пак, коине станал официјален јазик само како христијански, а единствен со Ираклиј (610-641).

Следен доказ е со наведувањата на Фалмерајер, според кого, на Пелопонез имало тн.словенски говор и акцент, а за Фасмер и теменвокал кој бил тн.словенски.

Во прилог е доказ, што во Елада која била Пелазгија се говорел пелазгиски.

Вилкинсон, на стр. 53, пиши за „Тезите на Ј. П. Фалмерајер, 1830.

Филелинистите на неокласичарите беа грубо продрмани од делото на Фалмерајер што се појави во 1830. Тој тврдеше дека класичните Грци биле комплетно збришени за време на периодот на варварската инвазија, и дека модерните Грци во никој случај не се наследници на Елините...“.

Пак, Фалмерајер мислел дека Еладците го говореле хеленскиот јазик коине. Бидејќи никогаш коине и не говорел во Елада, тој мислел дека Хелените исчезнале.

Вилкинсон, кога пиши за Картата на Г. Лиен од 1861, на стр. 73 е за Грци.

„Лиен тврди дека грчката територија во Тракија и Егејскиот брег не е ни од далеку толку широка како што се мислело во тоа време. Тој нивното проширување го редицира во корист на Турците и Бугарите. Идејата дека Грците се наоѓале претежно на копно почна да губи од своето значење меѓу 1821 и 1861. Фактот дека Милер го претпочитуваше терминот ‘Пелазгијец’ во 1842 беше битно укажување за тогашното размислување.³⁴ Тезите на Фалмерајер, дека на тој дел на Европа ништо не потсекава на оригиналниот елински тип, има уништувачки замав за идејата на грчкиот Балкан. Кон средината на векот постојаните шепотења за поткупливоста на грчкото свештенство создава чувства на презир на еден дел од Запад во однос на грчката црква, чувство што полека созреваше сè до појавата на терминот Фанариоти што означуваше, помеѓу другото, и висок големодостојник на грчката црква, почна да има и едно во голема мера невкусно значење. Лиен го означил Тесалија и Халкидики како вистинска тврдина на Грците надвор од архипелагот. Тој ги прикажа и долж брегот на Егејот а исто така и долж брегот на Црно Море од Солун до Бургас,

³⁴ ‘Пелазгијци’ беше името што во деветнаесеттиот век го употребуваа класичните историчари за да означат жители на копното на Грција, во спротивност на терминот ‘Елини’ што го употебуваа луѓето на архипелагот. (Европјаните со незнаење за состојбата на Балканот создавале само збрки, Р.И.)

но тој потенцираше дека тука тие беа, воглавно, морнари и рибари кои не поседуваа никакво витален интерес за внатрешните работи на земјата. Грците во тоа време (1861) беа политички сè уште врзани кон својот архипелаг, и тие не расправаа за пронајдоците на Лиен, но подоцна кога потполната импликација на ваквата теза беше сосема очигледна, тие се подложија на немилосрдна критика. Во 1919, В. Колокотронис, на пример, го обвини за религиозни предрасуди, па дури отиде и дотаму што напомена дека Лиен донесол и некои случајни комисии составени од Белград кои се заинтерсирани за формирањето на Егзрхијата“.

Вилкинсон пиши за Картите на Р. Фон Мах, 1899, па на стр. 136 вели: „Г. Вајганд забележа дека пред појавата на Словените во шестиот и седмиот век од нашата ера грчката лингвистичка граница грубо се движела сè до висовите на планините од Балканот. Словените, откако во поголема мера ја освоија територијата меѓу Дунав и Егејот, беа во голема мера под влијание на елинската култура, но сепак успеаја во тоа да го сочуваат својот јазик, сè до периодот кога христијанизацијата на Балканот не им даде на Словените азбука на нивниот јазик кој се разликуваше од останатите. Пишаниот јазик на Словените имаше подлабоки корени во нивниот мајчин јазик на политичката важност на врска меѓу говорниот и пишаниот збор стана очигледна кон крајот на деветнаесеттиот век. Грчкиот јазик, како и да е, не можеше да се ослободи од сопствениот *damnosa hereditas*, Античка традиција. Разликата меѓу грчкиот и народниот јазик беше една карактеристична одлика во историјата на јазикот почнувајќи од древниот па сè до современиот период.³⁵ Тој мора делумно да го објасни и неуспехот на грчкиот јазик да опстане на поширока област отколку што е тоа само полуостровот. Грчкиот поет Соломос (1789-1856), беше во голема мера свесен за опасноста од употребата на националниот јазик, ‘еден јазик кој никој не го зборувал ниту пак го зборува ниту пак ќе го зборува’, но и покрај неговиот протест во 1832, традицијата на мртвиот јазик се претпочитуваше повеќе отколку онаа на живиот како основа за рук (службен) јазик на Грција, и Кораис *Katharévousas* или прочистен грчкиот јазик кој се одржа до 1917 каков што беше и Јон Психарис (1854-1929)“.

Се кажа: „сè до периодот кога христијанизацијата на Балканот не им даде на Словените азбука на нивниот јазик“. Вакво нешто никогаш не се случило, затоашто тн.словенска азбука била од старата ера, никако нова. Ова се чита и кај Вита Константинови, каде не се употребува глаголот создава, а се создава нешто ново, туку составува (склопува) на нешто старо, многу милениуми пред Македонецот Константин. Истото било и со тн.Кирилица, чии слова се најдуваат во руните на кои пишеле Етрурците кои го имале тн.словенски бог Перун како венетските Руси со руни.

Следи заклучокот, само Грците биле глупи што им создале слова и јазик на Дивјаците дојдени од никаде, а денес европските Грци ги одродуваат Македонците.

Не случајно, постои заговор, не смее да се прифати одгонетнувањето јазикот на Етрурците со своите соседи Словенци и Далматинци, затоашто етрускиот јазик бил 100% пелазгиски, значи 100% венетски=илирски=тн.словенски, и ништо друго.

Се наведе и: „традицијата на мртвиот јазик“, кој бил македонскиот коине, од кого произлезе грчкиот. Бидејќи мртвото не родило ново, 100% лага си е 100% лага.

Се истакна: „...националниот јазик, ‘еден јазик кој никој не го зборувал ниту пак го зборува ниту пак ќе го зборува’...“. Па и затоа никогаш немало грчки јазик.

³⁵ П. Бајрон, Византиското достигнување, (Лондон, 1929).

Ова се потврдува и со доказот што по доаѓањето на баварскиот принц Ото-н беше објавен прв лист на два јазика на тн.византиски коине и германски, а не на атички на кого никогаш не се пишело, ниту на баварски исто така на кого никогаш не се пишело туку само на латински, Франков и германски јазик. Следи и доказот со Григор Прличев, тој не пишел на брзјачки туку само на коине. Кога сфатил дека тој не бил Грк тој почнал да пиши на својот брзјачки говор, но никако успешно. Ова било само поради тоа што писмени јазици биле коине и тн.старословенски со своите милениумски развитоци, што никогаш не било можно со народните говори.

За да се потврди дека никогаш немало грчки јазик за да има грчки народ коине бил реформиран во катаревуса. Бидејќи Цариградската патријаршија го прифаќала само својот коине, а никако тн.старословени, катаревуса бил вклучен само од 1868 година, што важело и за српскиот-без грчки и српски народ сѐ до 1868 година.

„Препознавањето на модерниот грчки јазик со своја сопствена карактеристика на национален јазик се појави подоцна за да му помогне на грчкото прашање во Македонија. И покрај тоа што самите Грци ја согледаа политичката важност на јазикот по 1876, нивните напори да го популаризираат грчкиот јазик во Македонија и школството што им стоеја на располагање. П.М. Касиотис, во 1891, во своето дело *L'Instruction Publique ches les Grecs* во една интересна карта истакна дека ширењето на грчкото јавно образование во таканаречените повторно ослободени територии има поголема пропорција во населението отколку во состав на грчките политички граници. Грчките училишта раководени од грчки учители можеа да бидат најдени насекаде низ јужниот дел на Балканот. Но нивното влијание беше речиси запоставувачко, бидејќи не само што грчките учители требаше да се натпреваруваат со словенските и романските ривали туку и сето она што тие беа во можност да го понудат како спротивно на нивниот јазик, беше една апстрактна концепција која што никој не ја разбираше“.

Од наводот се потврдува дека Македонците (...Браќата Миладинови, Григор Прличев...) пишеле и говореле на македонскиот, тн.византиски, коине, но никако на било каков грчки (еладски=еласки) јазик кој не бил прифатен ни од новиот народ Грци. Следи да се говори за службени грчки и романски, кои биле само вулгаренкоине и латинизиран тн.словенски јазик. Па не паѓа збор за народни јазици.

Во прилог се наведува бугарскиот јазик кој бил тн.словенски говор. Вилкинсон, на стр. 85, кога пиши за Бугари и Грци, 1870- 1879, Бугарската Егзархија, тој пиши: „...Јужно од линијата повлечена од Дунав низ Видин, Ниш и Призрен се наоѓаше сржта на Турската империја во Европа. Во оваа област турската населба се наоѓаше поблиску отколку до онаа што се наоѓаше на север. Овдека турските бегови беа заврстени на своите чифлици или големи имоти на кои работеше словенската раја. Во овој регион турската реакција кон секое осамено движење беше силна и ефектна. Во Бугарија и Македонија, турската сила на тој начин беше поцврсто втемелена отколку што беше случај во српските провинции на север или пак во оние што се наоѓаа на грчкиот архипелаг. Токму заради оваа причина маргиналните зони на Турската империја- Пелопонез, Србија, Влашка- беа сведоци на националната преродба, додека пак Бугарите сѐ уште беа инертни под тежината на турската административна тиранија. Но и покрај се поголемата опозиција бугарското национално движење полека напредуваше. Прво дело издадено на мајчин јазик се појави во 1824 а првото бугарско училиште беше востановено во Габрово во 1835. Во 1840

беа основани многу училишта а литературниот процут на Бугарија беше во развој, додека побогатите Бугари почнаа да ги праќаат своите синови да се школуваат во Русија, Бомија и Франција повеќе отколку во Константинопол како што тоа го правела порано. Бугарите кои дури и во своите понапредни години пишуваа на грчки почнаа да истрајуваат во учењето и пишувањето на својот јазик. Пречки во овие напори на самоизразување се наоѓаше во хиерархијата на грчката црква што конечно доведе Бугарите до одлука својата црква да ја ослободат од контролата на Фанар (област во Константинопол каде што грчките бискупи беа сместени)“.

Рускиот и српскиот јазик бил тн.старословенски шестпадежен јазик (Вук Караџиќ внел и седми падеж и извршил германизација), а бугарскиот без падежен говорен јазик. Бидејќи во употреба бил говорот на Варна, на Македонците тој говор им бил подалечен- Македонците во Бугарија внеле западен говор како македонскиот.

Вилкинсон, на стр. 138 пиши за Картата на К. Николаидес од 1899: „Аспирацијата на Грција кон Македонија стана сосема јасна со книгата за Македонија на Николаидес, германски превод што беше издаден во Берлин во 1899...И покрај тоа Николаидес одбра да ја базира својата карта првенствено на јазикот но на ‘комерцијален јазик’ а не на ‘мајчиниот јазик’...“.

Значи, не се говори за говорен јазик туку „комерцијален јазик“. Наводот објаснува само едно, никогаш не се работело за било каков народен грчки јазик туку само за македонскиот коине и неговиот наследник кои биле и останале само службени.И затоа тие биле и трговски јазици. Кога Евреите во Александрија како трговци го прифатиле хеленскиот јазик коине, тие се изјаснале за Хелени. А бидејќи во Елада во 6 век не било прифатено христијанството со христијанскиот јазик коине, во Атина сосе Елада биле Хелени со јонскиот јазик. Исто така, Русите како пагани биле Хелени. Следи тогаш кај Русите уште не бил вклучен тн.старословенски јазик.

Лидија Славеска, на стр. 31, има фуснота: „М. Вајтнам, спротиставувајќи се на грчката теза дека жителите на Македонија ‘делумно се словенизирани Грци’ го посочува мислењето на М. Вајтмер дека поголемиот дел од жителите на Грција се всушност грцизирани Словени.Види: М. Weithmann, Macedonien-Land zwischen vier Feuren, Aussenpolitik III/93, 268.

За авторите Словените говореле само со словенски јазик. Бидејќи овој јазик бил варварски=пелазгиски, кој бил тн.Хомеров и тн.Платонов јазик, имало заблуди.

А заблудите биле огромни што се гледа и со јазикот на Критјаните, кој бил тн.Хомеров, што може да се чита кај грчкиот лингвист Тсиоулкас (Чулкас). Тој, во 1907 година, напишал дека Славо-Македонците во Лерин говореле ран Хомеров јазик.Па и затоа тој се „самоубил“- поради вистината многу биле истребени-до денес.

Бидејќи ваква била состојбата, Критјаните го разбирале тн.словенски јазик. И следи Критјаните во 1913 година го разбирале бугарскиот, но не грчкиот јазик. А ова може да се види и во Букрештанскиот договор, во член V: „...Формално е договорено Бугарија отсега да се воздржи од каква и да е претензија врз островот Крит“. Токму овој Критски јазик бил тн.Хомеров.Следи тн.грчки, а без тн. само грчки.

Кога немало грчки народ со грчки јазик, што важело со фригиски народ како турски народ со фригиско-турски јазик, никогаш не можело да има и други народи.

ДРЖАВНОТВОРНИ НАРОДИ

Сите тн.Словени биле еден ист народ и говореле еден ист јазик. И затоа солунскиот говор во македонскиот тн.старословенски јазик насекаде бил разбирлив.

Следи заклучокот дека Белците говореле само со еден ист пелазгиски јазик.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот Кој јазик го научил римскиот песник Овидие..., пиши: „Па за сега овде да се потрудиме, да изведеме един можен заклучок. Од излагањата на Франа-Марије Апендини почнувајќи од страна XXV на преговорот на Стулиќевиот Речник, е јасно многу што-што, преку што се преминува молчејќи, или пак на начин кој ја замаглува научната вистина. На основ на античките писатели произлегува недвосмислено, дека грчките острови, како и скоро цела најстара Грција- *tota fere Graecia antiquissima*- биле населени со Трачани, како што тврди Страбон: ‘*Idem testator Strabo*’ (lib. 7. et 10). Уз тоа, сигурно е (*certum est*), продолжува Апендини, дека Пелазги биле Трачаните и Скитите, при што нас не упатува на Херодот, кн. II; Тукидид, кн. II и IV и Страбон, кн. VII. Потоа изричито кажува, дека знаеме (*sciamus*), дека Пелазгите биле не само во Грција, туку и во нејзините соседни земји, како нпр. во Италија, според сведочењето Херодотово (кн. I), Диодор Сицилијски (кн. XIV), Дионисиј Периегета и Дионисиј Халикарнаски. Освен тоа, Страбон јасно рекол, дека Италија била запоседната од Трачаните: ‘...*Italiam a Thracibus quoque fuisse possessam, ut clare fatetur Strabo...*’ (lib. XII), а Трачани биле и Фрижаните, или Тројанците и Хенетите, кои се сместиле на аголот на јадранскиот залив (*in Adriac sinus angulum...*), ...“Значи, Италија била населена со Балканци.

За јазикот на Рим бил Дионисиј Трачанин, наречен Граматичарот, по потекло бил Трачанин, по родување во Александрија, во Египет, околу 100. г. пред Христа.

Дионисиј наведува: „Јазикот со кој се користат Римјаните, не е наполно варварски, ниту пак апсолутно грчки (хеленски, Р.И.), но претставува мешавина од двата, поголемиот дел е истоветен со еолското наречје“. Од ова произлегува дека Римјаните говореле со јазик кој „поголемиот дел е истоветен со еолското наречје“. Се гледа дека јазикот бил еолско наречје кој бил хеленски, а Хелада била Пелазгија. Кон ова да се надоврзе и она што рекол Херодот: „Еолците биле и се нарекувале Пелазги“. Бидејќи пелазгискиот јазик бил варварски, овде во игра се вклучени само три говори на пелазгискиот (варварскиот) јазик кои како говори меѓусебно биле разбирливи. Овде е чудно, зошто поимот варварски се употребува за говор. Истото се случило и за поимот пелазгиски. Ова говори дека постепено старите поими се потискале, а нивното место го заменуваат со други. Латинскиот следел по коине, во 3 век п.н.е., како негова „копија“. Меѓутоа, во Рим народен бил еолскиот...

Латински не бил разбирлив, па се правеле вулгарни латински: Франков и др.

Бидејќи населението не ги прифаќале службените јазици, си говореле само на својот јазик на белата раса, кој бил варварски=пелазгиски=тн.словенски јазик.

Франките говореле на варварски=пелазгиски=тн.словенски и преведувале:

Д.Оболенски пиши: “во првата половина од деветтиот век Франките превеле неколку христијански текстови од латински на словенски јазик и ги испишале со латинско писмо“. Бидејќи друг јазик на Белци немале, не можело да биде инаку.

Ова се потврдува со наводот на Стјепан Антољак, дека двата синови на македонскиот гувернер Никола, биле кај Франките со Отон I во Кведлингбург.

За ова тој истакнува дека во 973 година стигнале двајца пратеници, а на стр. 341 пиши: „...дека тоа биле или двајцата браќа на Самуил или пак самиот Самуил со едниот од своите браќа...

Единствена е јасно дека и тие се вратиле задоволни во својата земја, зашто на Отон I му се ласкаше нивната забележителна посета во рамките на вака бројна делегација. Затоа, како и со нив исто така водел посебни разговори на словенски јазик, а спроти нивното враќање им дал богати подароци“.

Во фуснотата стои: „Во врска со Отоновото значење на словенскиот јазик еве што пишува современиот историчар Widmann: ‘...Praeterea Romana lingua... Sclavinicaque loqui...’ “. Значи, не се работи за словенски туку склавински јазик.

Македонскиот тн.старословенски јазик со солунски говор бил битен за Моравија. Како што било со Моравијаните, исто било со нивните соседи и Франките. Токму и затоа во Ремс се избирале кралевите со Библијата на тн.старословенски јазик. Тоа било сè додека во 1539 година Франковиот не постанал службен јазик во Франција. Ф.В.Мареш вели, преводот на Библијата од Методиј бил единствен во тогашна Европа, претставува најдобар превод и досега не бил направен таков превод во оригинална преносна смисла. Тоа што Рим неа и тоа го крие не е случајно.

Секој народ треба да има по еден јазик. Меѓутоа, состојбата не била ваква.

По Француската револуција следи француска држава со француски јазик.

Германија 3 јазици (латински, Франков и германски), меѓусебно неразбирливи. Токму и затоа може да се говори за три германски народи. А со тоа што меѓу себе Германците и денес не се разбираат, никогаш немало еден германски народ.

Грција со 4 јазици (тн.Хомеров, коине, катаревуса и димотики). Ако по еден Грк говори со по еден јазик Грците меѓусебно нема да се разберат. Ова говори само едно, дека немало еден грчки туку четири грчки народи. Значи, без грчки народ.

За пример се наведуваат делата на Григор Прличев. Тој пишел на тн.византиски јазик коине. Следи неговите коински дела во потполност не можат да се разберат со катаревуса и димотики. Бидејќи димотики содржи повеќе народни зборови отколку катаревуса, со димотики делата на Григор Прличев се понеразбирливи.

Следи грчки народ никогаш немало- денешниот е само Цариградски народ.

Вилкинсон, кога пиши за Картата на Г. Лиен од 1861, на стр. 72, во фуснотата истакнува: „Во тоа време само Руми (или Грци) Милет и Исламски Милет, беа официјално признаени од страна на Турците. Милет според зборовите на Сер Џон Хоут Симон претставуваше ‘малцинство што беше признаето од владата и од законот на Турција, што укажуваше извесна црковна привлегии, училишна и правна автономија’. Бугарите Милет сè до 1872 не беа признаети“.

Се говори само за верски турски милет (народ) и само црковен грчки милет.

Вилкинсон, на стр. 85 пиши Бугари и Грци, 1870- 1879, Бугарска Егзархија.

„Во 1870 се појави еден настан од големо значење- Турција ја воспоставија автономијата на Бугарската црква со назначувањето на Бугарска Егзархија...“.

Следи црковен бугарски милет (народ) само од 1872 година- никако порано.

Бидејќи 1872 година сè уште немало бугарска држава, е без бугарски народ.

Кога во 19 век немало бугарска држава со народ, немало ниту македонско.

Кога се говори за бугарски јазик, авторите пишат дека македонскиот јазик бил бугарски. За да се потврди дека наведеното е политика, е следниов навод.

Вилкинсон, кога говор за Југословенскиот попис, 1949, на стр. 304, пиши:

„Бугарскиот став во однос на новиот пишан јазик во прво време беше став на толеранција. Меѓу 1945 и 1947 и Југославија и Бугарија работеа на создавање на Голема Македонија, која, веруваа Бугарите ќе биде една од трите словенски држави

во идната балканска федерација.³⁶Толеранцијата се претвори во аларм кога Југословените почнаа да ги испраќаат македонските емисари во Пиринска Македонија за да го шират ново-оформениот пишан јазик, и да ги подготвуваат за обединување на Пиринска Македонија со југословенските републики. Од 250.000 Македонци...“.

Македонскиот јазик бил бригиски говор со потекло од постледено доба.

Токму Голема Македонија била онаа до со Индија, а оваа е само Обединета.

До денес Македонците саќаат да се обедини атничка=етничка Македонија.

Следи се раскинувало тн.словенско ткиво со тн.словенски јазик на белата раса, а да се создаваат европски држави со свои државнотворни нации со повеќе расни јазици. Така, западно од Германија се говорат дворасни јазици на Белци (Пелаззи) и Црнци (Семити), а источно од Франција трорасни- уште монголски (готски).

Било како било, до денес тн.Словени меѓусебно се разбираат. Ова говори, тие до денес опстоиле еден ист народ. Напротив, Германците до денес меѓусебно не се разбираат. Значи, тие до денес уште не се еден единствен германски народ.

Бидејќи Германците се обединуваат со трорасниот германски јазик и тн. Словени ќе мораат да се обединат со тн.старословенски јазик. Со овој македонски јазик тие ќе го повратат своето единство што го имале, но не Германците до денес.

Иако Германците меѓусебно се обединуваат во народ, ние уште се делиме:

На 02.02.2012 се прикажа што на бугарска телевизија било расправано: се говореле дали постојат Македонци како посебен народ. На крајот као завршно било речено- еден бугарски народ со две држави.

Од 15- 29 јануари 2012 година во Р.Србија се одржа Ракометно првенство на Европа. На 15 јануари во Ниш, стадион Чаир, требаше да игра Македонија. Утрината на истиот ден се осунаа графити, со наслов: „Македонија е српска“. Одговорот на власта на Р.Србија беше, дека тоа биле само националисти. Тоа било и останало.

Меѓутоа, во Ниш до денес се говори македонски, а Србија била Шумадија. Следи народот да вели, политиката на Србите ќе ги доведе самите Срби да останат само со Белградскиот пашалук, а за неговото ослободување се бореле Македонци.

Романија го попречуваше почетокот на приемот на Р.Србија заради Власите во Србија. Во Македонија Власите биле прво само Грци, а потоа и Романци. Бидејќи Грција на Романија да не и прави пречка за прием во Европската Заедница, Романија се откажала од Власите во Македонија. Денес Власите во Албанија се само Грци. Следи Грците и Македонците во Албанија да си имаат свои пописи, затоа што таа не признава други народи освен Албанци, а вакви историски и не постоеле.

Место Бугарија да си се грижи за своите Бугари во Бугарија, затоа што Бугари како државен народ никаде нема вон Бугарија, тие на Македонците во Албанија им даваат бугарски пасоши и во неа бараат Бугари- дури на Гораните во Косово. За да се потврди дека во Грција нема Бугари, Бугарија не се грижи за своите Бугари во Долна Македонија- во Грција. Ова е во спротивност на Р.Македонија која се грижи за Македонците во Бугарија, Грција, Албанија, Косово, а и во другите држави.

ЈАЗИКОТ НА АЛБАНЦИТЕ (СКИПТАРИТЕ)

³⁶ Бугарскиот став е сумиран во книгата на Л. Мојсов, Бугарска работничка партија (комунисти) и македонското национално прашање (Скопје, 1948).

Зеф Мирдита,³⁷ на стр. 11, пиши: „Спрема тоа, после ова се наметнува прашањето откаде се Албанците. Прв кој од научно становиште го покренал ова прашање бил долгогодишен конзул во Албанија Johan Georg von Hahn. Оттогаш па до денес научниците на различните дисциплини се бават со ова прашае. Бидејќи се тргнувало од различните аспекти, резултатите се често дијаметрално опречни, а можат да се сведат во две тези: 1) Албанците се дојденци на денешната етничка територија и 2) Албанците се автохтони на подрачјето на кое денес живеат“.

Скиптарите се автохтони во Скиптарија, не Арнаутите- Албанија на Кавказ.

„Почетна точка при решавањето на проблемот на етногенезата на Албанците есте националното име: Arbër, Arbën. Ослопувајќи се на податоците кои ги пружа делата на Ана Комнен (од 11 век) и Георг Акрополите (од 13 век), се сметало дека тоа име тек тогаш се јавува прв пат“. (Не Ана Комнен туку Ана Комнена, Р.И.)

Во прилог е и она што Зеф Мирдита, на стр. 16, пиши, што велел Владимир Георгиев: „4) Албанците пред 11 век не се споменуваат во денешна Албанија“.

Стр. 13: „Меѓутоа, проблемот постанува потежок со постанување на второто национално име: за народот Shqiptar, а за земја Shqiprija, кој без сумливост е понов датум. Дека е понов датум, нам ни потврдува целата културна делатност на албанските емигранти од 15 и 16 век во јужна Италија и Грција. Сите називи на часописите и новините кои во Италија излегувале во 19 век секогаш го употребуваат само името Arbër, а никако Shqipri, односно Shqiptar. Освен тоа, и целата стара албанска книжевност го познава само Arbër...“. Па името Арбан=ар бан и Скиптар=скиптар.

Бидејќи се говори за Албанија, треба да се наведи дека таа била бригиска. Ова се потврдува со доказот што Бригите според едни биле Траки, за други Илири.

Вилкинсон, на стр. 106, пиши: „Постојат пет главни гранки на Власите со кои се среќаваме во текстот, Перхебинци, Брузи, Масарети или Десарети, и Бои или Бовиени...“. Се говор за Бриги, Брузи..., а бриги означувало брегови на скиптарски.

Во прилог се наведува што Зеф Мирдита пиши за јазикот на Албанците, дека тој бил „трако-дако-фригијци (X. Барик)“. Следи Фриги=Бриги, бриг=бриж=брз.

Албанија била бригиска со сите бригиски гласови, традиции итн. За други автори македонска, и за Барлети (16 век) македонска- Македонија имала многу земји.

Бидејќи Албанија била бригиска, во неа се говорел бригиски говор (без прво х), а службени биле верските јазици: коине со тн.старословенски и латински јазик.

Бидејќи најбитна историска личност на Арбанија бил Владимир, овде следи: Свети Владимир бил зет на Цар Самуил со Косара- без скиптарски јазик.

Стјепан Антолјак, на стр. 556, говори само за словенски оригинал, а не друг.

Иво Вукчевиќ, на стр. 533, за „Денот на свети Владимир, истакнува:

„Славата на св. Владимир привлекува ходочесници на сите вери од Грција, Македонија и Албанија. Секоја година на денот на св. Владимир се отворува камениот саркофаг и дрвениот ковчег се изнесува во двориштето на видување и поклопување литија на ходочесниците. 1380. година манастирот го обновил Карло Топи, водечка лилност во Албанија измеѓу реката Мат и Скумб. Епитафот е на три јазика: грчки, латински и српски“. (Па само на коине, латински и тн.старословенски, Р.И.)

³⁷ Зеф Мирдита и етногенеза Албанаца, Из историја Албанаца, Зборник предавања, Друштво историчара Србија, Завод за издавања уџбеника Социјалистичка Република Србија, Београд, 1969

Момчило Спремиќ³⁸ пиши: „...а со Драч несметано завладеал Карло Топија, кој, по своја прилика, вплеткал Турците во свој сукоб со Балша II. Ама, и сам Карло наскоро умрел; веќе 1287, бил меѓу мртвите. Е сохраниет во црквата Син Ѓин кај Елбасан, кој самиот го обновил и за тоа оставил три натписи- на српски, латински и грчки јазик. Го наследил синот Ѓорѓе, со кој се угасила снагата на ова истакната албанска династија“ (Српски е тн.старословенски падежен јазик- без албански, Р.И.)

Овде се спомна Карло, кој бил Комнен. Значи, Бриг=Брзјак. Неговиот јазик бил само брзјачки, кој бил тн.словенски говор, денес македонски јазик. Токму затоа Албанија била само тн.словенска. А од друга страна, Албанија како имот била сопственост на Комнени. Токму и затоа Албанија била двојно македонска земја.

Петар Поповски, на стр. 103, цитира: „Во средниот век во македонската област Матија (денешна Албанија, б.н.), во сите поголеми места постоела словенска канцеларија, во кои се пишувало на словенски јазик и со кирилско писмо...Дубровничката влада го замолила унгарскиот крал Сигисмунд, на властелинските кнежевства и војводства во таа земја, на Иван Кастриот, Архонот Спат и на Андреја Топија, во иднина во своите писмени пораки да им се обраќа исклучиво на словенски јазик, бидејќи тие земји со светот комуницираат (кореспондираат) исклучиво на словенски јазик и со Кирилско писмо... Со оглед на култот кон својот јазик и своето писмо, во тие земји не се држат луѓе кои знаат да пишуваат на латински јазик...!“³⁹

Музафер Бислими,⁴⁰ на стр. 10, пиши: „3. Словенски извори: Албанските феудалци имале и словенска канцеларија. Тоа останало како наследство од српската држава, во чиј состав биле порано. На пример, во еден дуборвачки документ од 28. ноември 1434 година, објавен од Јован Радовиќ, дубрвачката влада му го посочува на унгарскиот крал Сигисмунд политичките прилики во Албанија и меѓу другото му дава до знаење дека на Андреј Топија треба да му се пишува на српски јазик, бидејќи немало латинска канцеларија...“ (Без српски- тн.старословенски, Р.И.)

Се говори и словенска канцеларија од српската држава, а не дека во таа српска држава во употреба бил тн.старословенски јазик на Охридската архиепископија под која 100% била Албанија. Следи албанските автори прават само фалсификати.

Па оставштината на семејството на Кастриоти била само на тн.словенски.

Следи Јоан, синот на Ѓорѓи Кастриот, во Венеција го учел латинскиот јазик и јазикот на сенатот- овој бил вулгаренлатински. Понатаму неговиот народ говорел на својот народен јазик кој бил на белата раса, а денешниот скиптарски е трорасен.

Богумил Храбак⁴¹ ги наведува поднасловот Г) Културни достигнувања во Албанија во првиот на турската власт:

„Во 16 век постоеле малкубројни муслимански школи уз вакуфите. Исламската култура почнала во Албанија појако да се шири тек во 17 век, кога по градовите почнало да се создаваат средни верски школи (медреси), па дури и по неколку нив на исто место (Скадар, Берат, Елбасан). Кадровското гнездо за подигнување на верско-просветни работници на православните Албанци била Света Гора (Атос). По правосните школи, во градовите и манастирите, била често верска и на грчки јазик. Албанскиот јазик бил застапен единено во кататоличката верска пропаганда. Фр-

³⁸ Момчило Спремиќ, Албанија од 13 до 15 век, Из историја Албанаца, Зборник предавања, стр. 38.

³⁹ (Државен архив на Дубровник: Lettera e Comemoriali, 99, lev. 1430/35, 208)

⁴⁰ Музафер Бислими, Борбите на Скендер-бег со Османлиите, со посебен осврт на Македонија, Институт за национална историја- Скопје, 2001. Книгата, како и другите, се проалбански-немакедонски.

⁴¹ Богумил Храбак, Албанија од конечног пада под турску власт до средине XVIII века-исто, стр. 60.

ањевачките мисионери од 1632, отворала школи по селата на нивоа на основни школи. Наставата на крајот на 18 век ја организирана и од бискупската курија (во Скадар и другде).

Поради тоа првите писатели на албански народен јазик треба да се трага меѓу католичките свештеници, кои ги пишеле молитвениците и другите книги од верски карактер на мајчин јазик. Прв таков познат молитвеник објавил 1555. Ѓон Бузак, Пјетер Буди ја превел книгата за христијанската доктрина, а 1621. објавил Поглед на исповедување, Римски ритуал и оригинално дело Чета на светци. Оваа книжевност на верско-дидактички карактер, која претставувала и учебник и која била мала оригинална, ја продолжил Пјетер Богдан. Франг Барди објавил прв речник (латински-албански, 1635), а андреа Богдани ја припремил латинско-албанската граматика. Оваа активност е продолжена на почетокот на 17 век, кога концилот на албанските бискупи, е свикан на захтев на папата Климент XI, донел одлука за ширење на верската книжевност на албански јазик. Курсот на П. Буди ипак не е продолжен, оти во текот на 17 век знатно е смален бројот на католиците, а на раководни положби на католичката црква во Албанија дошле странци“. (Без албански јазик, Р.И.)

Се говори за муслимански школи на арапски јазик, православен јазик коине со тн.старословенски и католичкиот латински. Бидејќи латинскиот бил тежок за народот, се пишело на вулгарен-латински. Авторите ваквиот го нарекуваат албански.

Рим и Виена овориле први школи на албански јазик. Меѓутоа, денешниот албански јазик е само мешан јазик на четири народи: Грци, Романци, Татаро-турци и Словени. Па авторите кои пишеле на вулгарно-латински биле Словени (Богдан...).

Во Македонија и нејзината Скиптарија се говорел еден ист пелазгиски јазик.

АЛБАНИЈА (СКИПТАРИЈА) БИЛА ВО МАКЕДОНИЈА

Јулиус Писко, на стр. 7, вели: „...Кастриотите наводно потекнуваат од Ематија во Македонија и ја владееле областа Кроја заедно со еден дел на крај Дебар“.

Петар Поповски, стр. 11/12, цитира: Арванија е мала област која античките народи ја нарекувале Македонија, т.е. таа е дел од Македонија. Бидејќи Македонија опфаќала многу земји и области кои биле населени со Македонци. Областа Арванија ја населувало словенско население од древните Пелазги-Миони, односно Мизијци. Таа област денес го носи името Матија, (Emathia) првобитно име на Македонија!⁴² (Бидејќи в=б, Арванија=Арбанија: Арбан=ар бан, Р.И.)

Стр. 21: „Положбата на Јужните Словени во римските провинции на Раното Царство. (La position des Sud-Sklavon et des Dardaniens á l'intérieur des provinces romaines du Haut-Empire)“. Вон Епир, Арбанија е претставена во Македонија.

Стр. 66: „Во својата студија за новооткриените документи за Македонија и македонскиот народ историчарот Сакзов вели дека ‘територијата помеѓу Девол и Белград (Berat), со епископско седиште Главница. Од секогаш влегувала во македонските земји и дека Девол целосно го населувале Македонци’. Ова искажување, кое го поткрепува со дејноста на Климент и Наум во областа Кутмичевица, го темели брз еден оригинален Венецијански документ од 1380 година. Во околината на Коњух (Elbasan) високо бил ценет и почитуван манастирот Св. Јован Владимир. Ива-

⁴² (Цитат од еден анонимен пишан документ, од 1614 година, кој денес се чува во Ракописниот оддел во ЈАЗУ, во Загреб, под бр. 773).

нов вели: ‘Таму моштите на светецот и црковен пеец Св. Јован Владимир, се слават како гордост на Бугарија’, односно Македонија. Кога на крајот од 19-от век го посетил ова древно македонско светилиште, над јужната врата од црквата сеуште стоела мермерната плоча со словенски натпис за возобновувањето на манастирот од страна на Карло Топија, во 1381 година, по катастрофалниот земјотрес, во втората половина на 14 век“. Се говори за Македонија само со тн.старословенски јазик.

Стр. 81: „Македонија во мапата на Европа издадена во Рим во 1490 година, како факсимил од фототипно издание.(*Tabula decimal et ultime Europae*, издадена од: A. E. Nordensclold, *Facelmile-Atlas*, Stockholm, 1891). Овој факсимил картографски ги посведочува етничките простори (граници) на македонскиот словенски елемент на Балканот. Во кои, како што може да се забележи, влегувала и територијата на денешна Албанија, која од секогаш била нејзин составен дел. Очигледно, на авторите на оваа мапа им било совршено јасно за етничкиот состав и карактер на населението на тие простори, во која фигурира оригиналното, а не разните политички имиња кои на Македонија и го наметнувале Ромеите во текот на вековите“.

Тој на стр. 103, цитира: „Во средниот век во македонската област Матија (денешна Албанија, б.н.), во сите поголеми места постоела словенска канеларија, во кои се пишувало на словенски јазик и со кирилско писмо...’. (Државен архив на Дубровник: *Lettera e Comemoriali*, 99, lev. 1430/35, 208)“.

Стр. 181: „Мапа на територијата на Матија (Албанија) од средината на 16 век приложена во книгата ‘*Geografia ecclesiastica del’Albania*’ на историчатрот Fulvio Cordignano. Во овој картографски документ старата словенска топографија е целосно турцизирана, но е задржан првобитниот словенски корен. Целата таа територија Турците ја нарекувале Македонија, како што било порано“.

Ј.Г. Хан,⁴³ на стр. 49.под VII Делбиниќ пиши: „Госп. Рафаило Амброзијо, архиепископ од Дурацо, кој усрдно ме гостил, ми дал најдрагоцени потадоци за географијата и етнографијата на својата епископија (тој посебно особен мемоар за мене собрал и придодал уште мошна корисна карта), а со тоа со особена благодарност ме обврзал. Јас од тоа после ги користев следните податоци за митрополијата Дурацка, Овој округ црковен под себе ја има Мат (која во црковниот говор уште Македонија се вика) уште и цела приморска равнина, која на картата се најдува под името ‘*Bassa Albania*’ (Долна Албанија), и се постира од увора Мата до заливот Артски...“.

Следи фуснота: „Како што е познато Македонското кралство допираше негде до брегот Јадрански, и под Римјаните- приморјето меѓу устието на Дрина и Скумба со пределот зад нив, припаѓало вазда во провинција Македонија, како и еден дел покраина што денес стои под Румелискиот вилајет од Манастир [Битола], види *Alban. Stud.* I, стр. 27, примедба 26“. (Скиптарите биле само Македонци, Р.И.)

Бидејќи Скиптарите биле Македонци, а денес не, тие се македонски изроди.

Бидејќи Скиптарија била македонска, Скиптарите ја присвоиле Македонија.

ИСТОРИЈА НА АЛБАНЦИТЕ (СКИПТАРИТЕ)

За да се потврди дека историјата била нова, од 19 век, се наведува примерот што го пиши графот Чано, во својот Дневник, објавен во Загреб, 1848, на стр. 276: „...Дуче е огорчен на Павелиќ, оти тврди, дека Хрватите се со готско потекло. Тоа

⁴³ Ј.Г. Хан, Путовање кроз поречину Дрина и Вардар, Београд- Државна штампарија, 1876.

ќе ги доведи во делокругот на германското влијание, за што веќе денес има очевидни докази“. А ваквиот став за Хрватите, како што било и за Германците, било повод Бугарите повеќе да се поврзат со Германците, и тоа само за нивното заедничко готско потекло. А Готите биле Татари со бог Асен, како што бил бугарскиот. Следи до денес во Бугарија се употребува името Асен, но не во Германија. Наспроти Хрватите, Бугарите и Германците Арнаутите биле Татари, дури и Черкези итн. Ова било повод навиките и традициите на Арнаутите да бидат кавказко- црноморски, што нема ништо заедничко со било што пелазгиско=тн.словенско со името Герман.

Бидејќи на фашизмот му бил водач Хилтер, тој мислел дека Русите биле друг народ од Германците, порадишто тој Русите ги истребувал. Во негово време се развила антропологијата. Според истражувањата на черепите, Германците и Русите биле еден ист народ- залудни биле истражувањата на Хитлеровите чеда. Пак, според франковиот хроничар Фредегар (7 век), Македонците и Франките имале исто потекло. Дури претходниците на Франките потекнале од Александар Македонски- повеќе од мојата книга „Германците Бриги и Македонци- двојно Македонци“ и други. Ако кон ова се додаде и дека според царот Иван Грозни, Русите биле Македонци, пишувањата на историите биле залудни. Затоа следи и лажната албанска тн.историја.

Али Хадри⁴⁴ пиши за историјата до и со Ѓорѓи Кастриот. После Предговорот, тој почнува со Вовед Албанија до турското навлегување на Балканот. Во него тој пишува за потеклото на Албанците Епироти, Траки и Илири, а на стр. 13 тој вели: „...обликот Арбер или Арбреш до доаѓањето на Албанија под турска власт. Тоа го потврдува фактот што името Арбреш е одомаќено и до ден денешен, кај Албанците кои по смртта на Скендербег се преселиле во Италија. Во напишаните историски извори името Арбер се споменува прв пат во 1043 година, додека името Шкиптар преовладува за време на турското владеење. Постојат различни мислења за потеклото на името Шкиптар. Според некои научници тоа потекнува од името шкипе (орел), а според други од зборот скифер (сокол). Некои сметаат дека името Шкиптар доаѓа од зборот шкипитим (да се зборува добро)“.

Следи Шкиптар=Скиптар е според скиптар на кого има орел, а ваков бил и соколот. Пак, шкипитим=шки (ски=соко=сокол) питим=питаам да прашам, но не добро оти на скиптарски доборо е мир. Многу личности имаат имиња со мир: Владимир, Тихомир...и Добромир=добро мир, двете биле и останале само тн.словенски.

Бидејќи Албанија била Комненова, на стр. 14 стои Команиева култура.

Пак, на стр. 16 се вели: „Албанците биле познати стачари на Балканот. Во времето на цар Душан, името Арбанас имало значење- сточар“. Па следи само едно: Арбан=ар (земја, површина на земја-нива) бан (управител). Значи, земјоделец. Токму и овој поим бил само тн.словенски. Ништо немало посебно било што албанско.

Стр. 19: „Средновековната албанска литература имала црковен карактер, но истовремено се развивала и народната уметност (фолклорот). Културата и просветата се развивала особено во градовите, во црквите и манастирите. Во училиштата се употебувале грчкиот и латинскиот јазик, а старословенското писмо се употребувало не само во црквите, туку и во световната адиминистрација. Ниеден напишан документ на албански јазик до 14 век не е сочуван. Од оваа време постои документ

⁴⁴ Али Хадри, Преглед на албанското ослободително движење во епохата на Ѓорѓи Кастриот Скендербег (1443- 1468), НИП „Нова Македонија“ - Скопје, 1968.

во кој Гулием Адам, архиепископ од Бар, истакнува дека Албанците во книгите на својот јазик го употребувале латинското писмо“.

Следи заклучок, ништо немало албанско што не било тн.словенско, а латинското писмо било за латински јазик и вулгарнолатински- упростен латински јазик.

На стр. 21 се албански историски личности, а тие се: Самуил, Петар Делјан, Тихомир, Ѓорѓи Војтех, Михајло Воиславлевиќ со синот Бодин, Стефан Немања, Вукан. Па наведеното било само тн.словенско, ништо било што албанско.

На стр. 23 Димитрие Прогон, кој бил тн.Византиец, а на стр. 24 е „Споменик и грб на династијата на Прогон“ само на коине. Следи „Комненија, ќерката на Стефан Првовенчани“, пришто било само Комнен=Комнен- Комнени биле Македонци.

Стр. 25: „Норманскиот владетел Манфред ја продолжил освојувачката политика на поранешните нормански кралови и го зазел Крф, Драч, Валона и Бутрнит. Во втората половина на 13 век, противник на византиската држава бил Карло Анжујски, кој успеал да освои најголем дел од албанската територија и да го создаде таканреченото кралство Албанија. Ова ‘кралство’ опфаќало територија што се протегала на север и на исток до Дрим, а на југ до над Војуша, со седиште во Драч. Со ‘кралството Албанија’ владеел намесник на Карло. Во тоа време се споменуваат феудалните семејства Топие и Скурај (Драч- Томорица), Гропај (Мат- Дебар), Аријанити (Малакастра), Јоними (Мирдита). Анжујците, со помош на католичката црква се обиделе да придобијат за себе барем еден дел од албанските феудалци. Нерасположенитето на Албанците спрема Анжујците го искористил византискиот цар Михајло VIII Палеолог. Тој успеал да ги освои Берат и Јанина. Подоцна, Андроник II, ги освоил Валона и Кроја, а во 1286 година и Драч, кога пропаѓа ‘кралството Албанија’ “. (Карло=Carlo=царло=царило, царил=цар ил- само цар, Р.И.)

Бидејќи никогаш во Арбанија не било прифатено името Албанија, а ни денес туку само Скиптарија, името Албанија било дело на Рим. Во прилог се наведува и, што на охридски се вели само аре а на битолски але, па следи Григор и Глигор. Ова говори само едно: во Скиптарија никогаш место р не била употребата л- само лага.

Не случајна, наведените имиња се тн.словенски Вијуша, Топи, Скура, Томорица, Гропа, Мат, Аријанит, Малакастра, Јоним, Мирдит (=мир дит), Валона, Кроја, Берат и Јанина. Следи Берат=Верат. Меѓутоа, Берат бил Белград, само бер=бел итн.

На истата, стр. 25, продолжува со Милутин, цар Душан. Следната стр. 26 се продолжува со нив, па Берат, Валона и Канина, три поими на тн.словенски јазик.

На стр.28 се говори: „Со драчкото семејство управувало семејството Топија, чија сила особено се зголемила за време на Карло Топија (1359- 1388). Карло успеал да создаде големо кнежество, што се протегало на север до Мача, на југ до Шкумба и на исток до Дебар, со седиште во Драч“. Следи ништо немало албанско.

„Феудалното семејство Балшиќи станало владеечко во Северна Албанија и Зета. Тоа создало самостојно кнежество со центар Скадар“. Без ништо албанско.

Од стр. 31 продолжува со Скендербег. Пак, Ѓорѓи Кастриот никогаш не бил даден заложник. Токму и затоа тој не бил обрежан. Наводите на Барлети не се потврдени- тој пишел невистини во полза на католицизмот, против православието.

Стр. 32: „...Албанската територија што ја покориле била административно вообличена, во 1431 година, во албански санџакат (Санџак и Арванид) со центар во Ѓирокастра...“. Значи, се викало Арванид=Арбанит, но никако било што албанско.

Стр. 47: „...четири синови- Станиша, Репоша, Константин и Ѓерѓ, бил оженет со Војсава, ќерка на феудалниот господар на Полог, близу до Тетово, со која имал покрај споменатите четворица синови и пет ќерки- Мара, Влајка, Ангелина, Јела и Мамица. Четирите ќерки ги омажил за албанските феудални господари, а Мара за Стеван Црнојевиќ, владетел на Црна Гора“. (Мамица само Мамица, Р.И.)

Наведените имиња биле и се 100% тн.словенски. Таткото Јоан=Иван имал син Ѓорѓи, никако Ѓерѓ. Името Георг=Ѓорѓи било 100% тн.словенско како Мамица.

На стр. 51 има слика на „Мојси Голем“, а стои Golemi- 100% тн.словенско.

На стр. 55 стои Ѓураѓ Бранковиќ и на стр. 56 Мокрен- само тн.словенско.

На стр. 69 е „Скендербеговиот печат со грб“- двоглаворел само православен и грб на тн.Византија- ништо било што албанско, посебно скиптарско или арбанско. На печатот се гледа: GEORGIUS CASTRIO (бришан завршетокот тиос или тис) SCENDARBIGO. Тоа што се бришел завршетокот на презимето не ја менува состојбата, затоа што на името стои -иус. Ова говори тој бил тн.Византиец- Комнен.

Стр. 74: „...За таа цел во април 1451 година тој [Ѓорѓи] се оженил со Доника, ќерка на Ѓерѓ Аријаните“. Доника е латинска форма, а Донка 100% тн.словенска.

Стр. 87 стои Милано, италијански поим кој е 100% венетски=тн.словенски.

Стр. 100: „...Скендербег умрел, на 17 јануари 1468 година, во Леш, каде што е погребан во катедралата Светио Никола“.

Тој во црквата бил закопан со попови, а не со оци- само православен.

Никогаш немало било каков Љеш туку Леш- оригинал Лесиос според леска.

Од наведеното произлегува дека албанската историја била фалсификат.

Денес албанска носија е белата со бела капа, која е кавкаска, но не овдешна.

Во книгата има слики: стр. 12 „Споменик на Скендербег во Кроја“. Тој е претставен на коњ со роговите на Пир, а Пир и Георги како Бриги биле со богот Арес. Па во Скопје Бригот Георг Кастриотис си останал Брзјак како богот Арес=јарец.

Стр. 35 слика со „Ѓерѓ [Ѓорѓи] Аријанити“ бела со црни траки без капа. Тој е со долга брада и мустаќи. Следи тој бил само православен- ништо кавказко.

Стр. 45 слика со „Ѓон [Јован - в = Јоан=Иван] Кастриот“ исто бела облека со црни траки, но со црна капа, која содејствувала со облеката. Тој има долга коса и носи мустаќи. Со ова се потврдува, тој бил православен. Католиците се стрижелеле и бричеле, што било персиско прифатено од Александар Македонски-затоа и друго тој бил отруен со арсен во виното како што се повторило и со Напалеон Бонапарта.

Стр. 49 слика на „Ѓерѓ [Ѓорѓи] Кастриоти- Скендербег“ како македонскиот крал Пир, според кого Нерон го внел поимот Епир. Тој е со бригискиот Арес=јарец.

Стр. 59 слика „Никола Дукаѓини“ со иста облека со бело кавказко капче. Кечето е изведено како да е шлемот на „Мојси Голем“ од слика на стр. 51- неуспешно. И тој е претставен како православен со долга коса и мустаќи. Бидејќи денес ниеден православен не носи бело капче- кече, тоа е најголема дрскост, само обична лага.

Стр. 65 „Конт Урани“ со бела облека со поголеми темни траки. Урани=у рани многу преурашил со кавказкото бело капче- несодејствува со повеќе црни траки.

Стр. 70 „Скендербег во борба“ со рогови на јарец=Арес:Хераклеа, Стибера...

Стр. 85 „Оружјето и опремата на Скендербег“- како Бриг шлем со рогови.

Гробот му бил оплачкан, а неговите тело раграбано на делови- без наоди.

Стр. 103 „Лек Дукаѓини“ со облека со скоро пола бела со пола црна. Следи неговото бело капче е најголема дрскост. Дури тој носи долга коса и мустаќи, како

православен, а ниеден православен Албанец во Албанија, Р.Македонија, Јужна Србија и Црна Гора не ја прави глупоста на авторите на книгите да се како Кавказци.

Музафер Бислими, на стр. 229 има слика „Герѓ Кастриоти Скендер-бег“, Georgius Scanderbek, кој е со црна капа, во форма на морнарска како во Далмација, само таква била македонската позната од времето на Александар Македонски. Ваква денес се носи и на просторите каде бил походот на Александар Македонски. Во мојата прва книга, „Средоземјето прадомовина на Европјаните“, втори издание, 1999 година, е претставена на македонски крал со наведената капа. Значи, без албанско.

На следната страна се „Шлемот и мечот на Скендер-бег“, „Печати на Скендер-бег“, два- првиот како кај Али Хадри- Georgius Castriot (бришено). Следи цела страна со „Скендер-бег, италијанска гравура од 16 век“ како веќе наведената. Потоа се наведуваат повеќе слики. Па „Скендер-бег-релјеф во Словачкиот манастир Бутча“ со GOERGIUS CASTRIOTUS... слична и подлабока капа на која се поставени рого-вите на јарецот бригискиот=брзјачкиот бог Арес,Марс=м арс=Арес. Потоа и други.

Следи заклучокот, албанската историја не е истори=и стори=стори, случи, созрее... туку преводот за историја приказна, а најдобар прикажувач е само оној кој лагата може многу убаво да ја дотера таа да стане како вистинска. Случајов со албанската приказна за Албанците и Георгиус Кастриотус е многу наивна- само лага.

Албанците на Втора програма на МТВ прикажуваат како нивните Албанци во Италија биле колонизирани од и по време на Герѓи Кастриот. Меѓутоа, нивните носии, машки и женски, немаат ништо со белите кавказки носии со бела капа, туку само денешни македонски носии (машки и женски), кои играат македонски ора, а никако било што скиптарско- никако кавказко (черкеско) и црноморско (татарско).

Бидејќи Албанците немаат ништо свое, тие мораат на другите да им украдат.

За да нема збрки за било каква бела албанска носија, таква носија се среќава и кај Македонците. Таков е примерот на македонската машка носија од охридско-струшкиот македонски предел во Скиптарија. Оваа е бригиска=брзјачка. Вакво нешто го има и кај Мијаците, како и низ цела Македонија. Меѓутоа, кај општата албанска носија денес се носи бела носија и бело капче-кече, што било само кавказко.

Ова се врши со цел да се споредат албанските играорни групи од Скиптарија, Р.Македонија, Србија и Црна Гора, каде имало Албанци, нивните машки и женски носии се бели. Овде се говори само за единствена бела носија и ништо друго.

Само светла војна облека како брадата и мустаќите, под обоената наметка, носел Скендербег,што се гледа кај Angilo Biancotti- на почетокот на неговата книга.

Кај Али Хадри, на стр. 27, е „Карло Топија- дело во минијатура“. Таа била владетелска. Таа била царска тн.византиска црвена, а по други пригоди бела итн. Да не се изуми дека царската наметка била црвена,само царот носел црвени чевли...

Кај Али Хадри, на стр. 35 носија на „Герѓ Аријанит“, стр. 45. „Гон Кастриоти“, стр. 59 на „Никол Дукаѓини“, стр. 65 на „Конт Урани“, стр. 103 на „Лек Дукаѓини“ се како кај Драгољуб К.Будимовски,⁴⁵ од кого користам некои извори- на стр. 71 е слика со „Празнична детска носија етнички предел Гора во Албанија“. Па таа носија била од Дебарско, како што биле наведените слики как Хадри со бригиската капа на Гон (не се работело за чевларски гон туку само Јон=Јоан=Јован)

⁴⁵ Д.К. Будимовски, Македонците во Албанија, НИО Студентски збор- Скопје, 1983.

Кастриот, кој бил Македонец како што биле Дукагини=дука (Дукас) и гини (Гина=Гена=Жена)- без скиптарско, на Скиптарите одродени Бриги со тн.словенски јазик.

За да се потврди дека во Скиптарија носијата била бригиска и мијачка е носијата на стр. 76 кај Будимовски- „Девојка од Клење (Голо брдо) сликана во Тирана 1929 г.“. Таа е преполна со бои и шари. Токму и затоа денешната албанска е лага.

Нешто со повеќе бела основа женска носија на слика на стр. 102: „Семејство од Стеблево (Голо брдо, Албанија- мајката (седи) и синот со невестата од с. Дренук (Дебарско, Југославија), снимени во Тирана 1937 г.“. На невестата е побојна носија

Стр. 126: „Опремување на главата на невеста од македонскиот етнички предел Гора (во НСРА)“. Темните полиња со пруги сличат со на детската носија стр.71.

Стр. 150: „Девојка во празнична носија од Мала Преспа, село Горна Горица“. И таа е преополна со бои со своја покривка која личи на Далматика=Доламатика...

Стр. 152: „Женска секојдневна носија од Мала Преспа (македонски етнички предел во Албанија)“. Истата како и на стр. 150 само без Доламата која била царска.

Наведеното говори, Скиптарите само се арнаутизирале- само кавказирале.

Германска книга за Македонија, слика 162 „Албанско семејство“- нема бела носија, како што денес носат албанските играорни групи. Истото се гледа, на слика 166 со „Албанка со деца“. Најдобро се потврдува со слика 171 со „Албанци во Црквина“. Истото се гледа и во ледната слика 176 со „Албански деца во Црквина“. А на слика 198 со „Арнаут на манастирот“ само со беле кече- сè друго црно. И слика 298 „Албански водач на банда“- тој има темна облека со бела капа, но не кече.

Следи заклучокот, дека скиптарската бела носија била најголем факсификат.

Ј.Г. Хан, на стр. 57, во фуснотата пиши: „Жените носат понајповеќе кратки мошне тесни сукњи од мрка памучна материја, и ги допираат до половина листови; сосем налик на женската носија во Хидра и Специји“.

Густав Вајганд (1895), на стр. 88 и 95 има две слики „Албански монаси, Армомунски чобани и трговец од Москополе“ и „Аромунско семејство од Пљасе (десно е Албанка)“, а на стр. 92 стои: „Власи и Албанци браќа“. На првата слика тројца се во црна облека (два монаси со скиптари) и третиот, а четвртиот е во бело со црна капа. Втората слика се во темна облека, а и Албанката- Скиптарите биле во темно.

Бидејќи според Вајганд, Власите и Албанците биле „браќа“, тие имале иста или слична носија. Тој на стр. 114 прикажува четворица Луѓе од Перивол кои се облечени со црnobела облека, а црна капа. Па на стр. 118 шестороца Луѓе од Лаисте (Лаке)- сите облечени во црно и црна капа.

Стојан Прибичевиќ,⁴⁶ на стр. 269, истакнива: „...Или пак Албанец со веѓи и мустаќи црни како јаглен и кафеано капче, црна тканина завиткана со едно парче кое се ниша назад во стил на странски легионер, кафеани панталони стеснати кај глуждот и со црна линија на двете ногавици, плус црвен појас...“.

Следи заклучокот, дека Албанците се носеле слично со Мијаците, кои потекнале од северна Албанија, а со колонизирањето на кавкаско- црноморските Албанци- Арнаути, чија носија била бела и со бело капче, избегале на исток во Полог...

Овие Арнаути биле само во служба на исламот како крволочни извршители.

Вилкинсон, на стр. 191, пиши за „Последиците од создавањето на Албанија.

Мировен договор во Лондон, 1913.

⁴⁶ Стојан Прибичевиќ, Македонија нејзините луѓе и историја, Македонска книга- Скопје, 1990.

Исходот од Балканските војни и понатаму беше компликуван од интервенцијата на големите сили во корист на Албанија. Наназад сѐ до 1900, Австрија и Италија постигнаа таен договор за да создадат автономна Албанија што ќе се протега од Јанина до Скадар. Но балканските нации со своите усогласени акции во 1913 се закануваа да ги елиминираат Албанците од политичката сцена. Во одговор на ваквата ситуација, заинтересираните сили решија да ги засилат прашањата за автономна Албанија, па дури и по цена да испратат интернационален ескадрон да го заземе Скадар, кој беше заробен од страна на трупите на Црна Гора.

Мировниот договор од Лондон, потпишан во мај, 1913, ги положи и границите на новата албанска држава. Нејзиното создавање не е дело на Албанците, кои, и покрај тоа што покажаа неколку искри на национализам, сѐ уште не беа способни да се носат самите себеси. Новата држава својата егзистенција во прв ред и ја должи на австриската и италијанската дипломатија. Основањето на автономна Албанија што се протега од планината Проклетија на запад, до планината Грамос и Керкира на југ, ја обезглави Србија од нејзината ‘отворена врата’ а Грците ги присили да останат надвор од северниот дел на Епир (сл. 44)“.

Скиптарија била фашистичка, што важело и за Албанците (Скиптари и Арнаути), зашто има многу пишани документи, наведено и во мои претходни книги.

Албанците како фашистички злочинци држеле не-скиптарски простори итн.

За извршените фашистички злостори на Албанците врз Македонците и Македонија мораше да им се суди на фашистичка Скиптарија и фашистичките Албанци. Бидејќи Скиптарија ја создале Италија и Австрија кои биле фашистички како и улогата на масонот Тито кој на војниот школски брод „Галеб“ одржувал состанок со масоните, Скиптарија и Албанците биле ослободени да ги исплатат штетите врз македонскиот народ, ниту како што било со повраќање на хрватско- словенски територии да се повратат македонските со Македонци кои до денес се монголизираат со скиптарскиот трорасен јазик и како Македонци немаат никакви човекови права.

Како што за време на Османовото Царство Албанците биле злочинци, арамишта, а Р.Македонија познава места со арамиско име итн., нивните банди познати како балисти биле крволочни сверови за време на фашистичкиот период, против кого се бореле Македонците. Балистите денес се слават и на спортски натпревари а и каде не и тоа во Р.Македонија од чии злосторства до денес не се залечени раните.

Бидејќи тие никогаш немало достоинство, никако гордост, како кукавици се приклучиле кон комунистите (Тито, Сталин и Мацетунгт). Кога тие кај нив неможеле повеќе како паразити да опстојат, се свртиле кон капиталисти со НАТО, и тоа секогаш само против домородците, а во полза на туѓинци само за заедничко корист.

Тие се само против Домородци и Православни. Па тие биле само нивна „чу-ма“ и „краста“ без свој завршеток сѐ до денес и сѐ додека тие останат на овдешните домородни православни простори, на кои тие се само паразити, чисто крвопијци...

За албанската историја сум водел расправа во неделникот „Фокус“- Скопје неколку броја, а во „Битолски весник“ повеќе пати и тоа со едно лице- Преспанец, а Преспанците со закани за неколку дена била исламизирани, потоа и скиптаризрани. Неговиот внук од брат, стоматолог, беше кандидат за претседател на државата. Бидејќи тој беше рус и со сини очи, за да ги придобие Арнаутите=Гегите си ја беше бојадисал косата и мустаците, како велигденски јајца. Па ставил темни наочари, со

што ги заскрил и светлите очи на белата раса. Меѓутоа, тој ги заборавил веѓите- тие руси стрчеле над наочарите, исмејувајќи ја својата бела раса во полза на Арнаутите.

Исто така, за историјата на Албанците сум пишел во Дело,наведувајќи карта од Страбо,каде се гледа дека Албанија била на Кавказ,но никако на некаков Балкан.

После Григор Прличев за Скендербег само јас имав објавено книга- таа беше моја втора книга: прво издание 2001 со 159 страни и второ издание 2003 со 334 страни.За Скендербег обилно пишеше и Петар Поповски. Иако само ние двата во Р. Македонија за него пишевме, во чест на прославата на Геоги Кастриотис од страна на Институтот за национална историја и МАНУ, во ноември 2005 година, ние не само да не смеевме да земеме учество, дури не бевме поканети. Најодвратно беше кога во рефератот за Скендербег на академикот Гане Тодоровски ние двата да бидеме прогласени за „лаици“, без ниеден академик и историчар од тоа да се ограда. Кога на таков собир лица се прогласуват „лаици“ во отсуство застрашува. Кога дојде МАНУ и Институтот за национално историја нас да не прогласуваат за „лаици“, тие две институции не се бават со наука и за добробит на македонската нација. Тие биле поткупени од албанската мафија, Истото Албанците сакаа да го направат и со Македонската енциклопедија,која иако проалбанска Албанците во Р.Македонија не ги признале за домородци, дури Илири, а вакви биле и азијатските монголски Геги.

Ние двата според нашите можности продолживме да твориме, и во никој миг не го оставивме нашиот народ незаштитен. И па следи книгата Петар Поповски ја промовира 19.април 2006 година во Народниот театар. А застрашувачки е што за Институтот на национална историја јас да не сум подобен- моите книги ми ги враќа.

На нашите пишувања до сега немаше ниедено оспорување. А како ќе има оспорување кога ние наведуваме светски автори, а не само македонски, како што го прави албанската- само со Албанци. Бидејќи добро си го познавам својот мајчин говор бригиски=брзјачки,а Македонија има мноштво говори-огромно богатство, јас поимите ги толкувам истогласно, и само такво толкување признавам- никако друго.

Ваков начин на толкување не постои кај тн.не-словенски јазици. Ваков е и случајот со албанските јазик. Еве албански примери со потполна произволност:

Скиптарите на својот скиптарски јазик Дарданија ја споредуваат со скиптарското “dardhë”, што на македонски значело „круша“. Меѓутоа, Дардан=дар дан бил само митолошки, па со скиптарскиот не е истогласно: д=д, а=а, р=р, д=д, а=х, н=ë. А во прилог се наведува дека Дарданија никогаш не била за круши, поврзано со условите на кои крушата поволно вирее.Следи Drizupara, Bessarapa,што се изведувало од албанскиот јазик и тоа: “driza” на македонски „грмушка“; “besa” на македонски „вера, даден збор“; значи „град на грмушките“ (Drizapara), и „град на верата“ (Bessarapa). Дури имало тракиско племе Besse. Ама и para било пат, премин. Ова се најдува на стр. 44 кај академикот Каплан Буровиќ, што важи и кај други академици.

Зачудува дека имало или има некаков „град на грмушките“. Никако „град на верата“ затошто верата ја правеле верници=испосници во разни пештери. Следи и беса не вера: беса=беса а вера=вера- истогласно.Па до денес Албанците имаат бес-а врз Македонците, никако вера која била исламска злочинечка врз православната. А за дрiza=дриза + л = дризла, како слонце - л = сонце. Пак, пара си е пара- да пара...

Овој прилог го наведив затошто досега ниеден друг албански автор нас не наведил. Единствен бил проф. д-р Каплан Буровиќ- академик, во книгата „Ко су Албанци ?“ - студија о пореклу Албанаца- ИК Балкан, Улцињ, 2007 (на латиница).

Тој, на стр. 13, пиши: „Д-р Ристо Ивановски кажува: ‘Еден мартинешанин ми раскажува, дека во Мартинеш некогаш живеело снажно семејство Богдан (Богдан е од бога дан, Р.И.) кое од таму ја држеле сета Маќа“⁴⁷) (Мат-мати, мајка, Р.И.)

Под Маќа Р.Ивановски ја подразбира областа Мат. А Мартинеш е една помала област, која со еден дел припаѓа на Мат, а со другиот- на градот Тирана“.

Стр. 138: „Ad. 4. Хипотезата дека Албанците стигнале на Балканот од Исток, ама не од Централна Европа, туку преку Мала Азија, и не во раниот среден век. Туку во доцниот среден век, стретнуваме кај многу и, посебно, кај Македонците (д-р Ристо Ивановски и д-р Петар Поповски). Првиот, во својата книга за Албанците, повеќе пати тоа го повторува, ама локализирајќи на албанското племе Геги. Имено, тој кажува дека Русија, после Кримската војна, ги протерала од кавкаско- поморските простори во Азија Татарите, Черкезите, Јермените и Курдите), познати како арнаути (мреченари). Турската власт нив ги колонизирале на Косово негде спрема Србија, која во тоа време се спремала за конечна пресметка со турскиот окупатор со својата покрајина, во прв ред со Косово. Кажува дека овие арнаути го донеле белото кече, кое од нив го примиле Албанците.⁴⁸ Ова е гола вистина, ама не е вистина дека од нив потекнуваат денешните Албанци, како што то го тврди Ристо Ивановски, па нити нивното племе Геги. Овие се дојденци од Азија, за мошне кратко време, ги асимилирале Албанците, а преку муслиманската вера и ородување со нив. Ден- денес, многу од нив го паметат своето неалбанско потекло, ама- бидејќи својот јазик го заборавиле, и бидејќи меѓу Албанците другчие не може да се живее, туку само како Албанци- тие не смејат да се служнат живи. Па ни самите Турци. Меѓу нив се само книжевникот Касем Требешина се осудил да каже дека не е Албанец, туку Турчин, за што се испашта со мене“. Исто така, ме наведува и на стр. 140.

Авторот извршил некои додавања, што не содејствува со она што сум го пишел. Иако е вака, е добро, што за прв пат албански академик внесува новост, дека има два народи Албанци: Скиптари со балканско и Арнаути со кавкаско потекло.

КАВКАЗКА АЛБАНИЈА- БРИГИСКА АРБАНИЈА

Албанија била на Кавказ- Арбанија во Бригија. Иако р=л како кај Григор= Глигор или на охридски аре а на битолски але за богот Арес со значење „По-боже што (шо) правиш (праиш)“, до денес Арбанија останала Арбанија, никако Албанија.

Ова се потврдува и со доказот што до денес Арбанија како држава нејзините државјани не ја викаат Албанија туку само Скиптарија, с=ш, Шкиптарија. Исто така, во Р.Македонија самите Албанци кои се двоконтинтални азиски Арнаути=Геги и европски Скиптари=Тоски говорат Скиптарија и Скиптари но не Албанија и Албанци. А тоа што Албанците во Р.Македонија говорат и пишат Скиптарија и Скиптари а самите барат Македонците да ги преименуваат во Албанија и Албанци, инаку Скиптарија и Скитари за нив било навредливо, тие се свесни дека од 100% Албанци 90% се Арнаути и 10% Скиптари. Следи поимот Албанци го наметнале

⁴⁷ Ивановски, д-р. Ристе: МАКЕДОНСКАТА КОМНЕНОВА АЛБАНИЈА, Битољ 2004, стр. 20 (лат.)

⁴⁸ Исто, на стр. 13 и 93.

мнозинските азиско- монголски Арнаути. Ова им е повод и за Велика Албанија. Во прилог се наведува Грција била тн.Византија а Елада=Елада. Во случајот, Албанци за Рим биле Арнаутите, а Турците денес никако не ги викаат Албанци туку само Арнаути- едноставно Турците не сакаат нив да ги наречат Албанци.Ова било повод за Турците Арбанија не била Скиптарија, никако Албанија, туку само Арнаутија- Арнаутлук.Пак,поимот Арнаут означувал одметник- Арнаутите биле/се одметници/

А Битолчани познавале само Турци и Арнаути- никако Албанци и Скиптари.

Ова може да се потврди и со доказот што во Арбанија не само тие се викале Арбани, чиј поим бил нов, исто така, и поимот Скиптари бил нов како и Тоски.

За поимот Арбани и Албани пиши Хадри...., а за Тоски и Скиптари Годо...

Пак, што се однесува за Албанија и Албанци врската била со Рим, кој сакал на Бригите=Брзјаците во Епир да им внесе римско потекло, што се гледа кај Марин Барлети. Меѓутоа, настојувањата на Рим до денес населението не го прифатиле.

Следи само едно: Арбаните биле само Епирци. Вакви биле и Власите. Не случајно, Густав Вајганд пиши дека Албанците и Власите биле „браќа“- едно исто.

За потврда дека никогаш немало било какви етнички народи е и самиот поим Епир=е пир. Токму тој бил според македонскиот крал Пир. Пак, поимот Епир го внел Нерон, а на Нероновите Епирци името им било само наједноставно Молоси.

Како што Пир бил македонски крал, кој носел рогови на бригискиот Арес-јарец, исто било и со Ѓорѓи Кастриот. Неговиот татко Јоан во Епир бил владетел.

МАКЕДОНЕЦОТ ГЕОРГ КАСТРИОТИС

Комнени биле Македонци=тн.Византијци, како и Османите- султаните.

Ланге,⁴⁹ стр. 194, истакнува: „Исаак Комнен потекнува од висок магнатски род, кој прввремене беше вдомакен во Македонија, подоцна ама имал голем посед во Пафлагонија. Исаак, кој пеесет години возраст надмина, уште како млад човек служел под Василиј II. Ама со женењето со ќерката на последниот булгарски цар Иван Владислав доспеал до големо богатство...“. (Домородец во Македонија, Р.И.)

Па тој бил Македонец, како што бил Самуил, чиј внук бил Иван Владисав.

Joseph von Hammer, “Geschichte des Osmanischen Reiches” било прво и најзначајно европско дело издадено во 1836 година. Преведувачот во 1979 година напишал Турско (Османово) Царство. Меѓутоа, тоа било само Муслиманско Царство.

Хамер пиши: „...Франце ги прифаќа, ласкајќи за дедовците изродени Грци, романтичката приказна, дека Османовата владетелска лоза потекнува од Исаак Комнен, отпадник на својата вера и својот народ...“. (Исаак=Исак, Р.И.)

Иако се одбегнува вистината од Хамер, што важи и за други автори, било повод турските автори дури тоа да не го споменуваат. Меѓутоа, следи и втор доказ:

Ланге, на стр. 250, пиши: „За ова време се случи, внукот на Јован, поради наводна навреда од царот станал непријател, исламската вера ја примил и ќерката на султанот Масуд I од Иконион ја омажил. Триста години подоцна тврдеше султанот Мехмед II, освојувач на Константинопол, дека е потомок на овој Комнен“.

Иако по пракса се одбегнува вистината, следи и трет доказ со Јован Комнен:

⁴⁹ Reinhold Lange, Imperium zwischen Morgen und Abend, Verlag Aurel Bongers Recklinghausen, 1972.

Данок во крв бил оној кога децата на Православните станувале јаничари=јани чари: Јани, Јоан=Јован, кој бил цар=чар. Православните се преобразувале Муслимани. Па све било поврзано само со Православните. Следи Турци само од 20 век.

Најбитно било да се потврди дека Ѓорѓи не бил даден заложник. Ова говори, дека тој не бил обрежан и затоа тој никогаш не бил муслиман. За заложникот Ѓорѓи и неговото образување за да стане муслиман, било само фиксификат на М. Барлети.

Марин Барлети,⁵⁰ на стр. 32, пиши: „На Епирците, откако им ги смениле претходните имиња, им дале други, различни, според обичајот на овој народ. Георги, или случајно, или зашто се чинело дека е поблагодарен од останатите деца, бил наречен Скендербег...најмногу го поврзувало Скендербега за Тиранот, зашто од самата возраст на детето било така (одвај имало девет години)...“.(Латински Георг, Р.И.)

Се потврдува, Барлети пиши само за Георги (Ѓорѓи), а никако некаков Ѓерѓ. Исто така, тој пиши дека Георг имал одвај девет години-само основ за обрежување.

Музафетр Бислими, на стр. 57, пиши: „...Иако биографите [Марин Барлети] на Скендер-бег велат дека тој како млад е одведен во заложништво кај султанот и таму е воспитан во исламски дух, сепак, од други документи пред се венецијаски, дуборвачки, хилендарски и други се гледа дека до 1430 година Ѓон Кастриоти ги имал сите четири сина кај себе, па може да се заклучи дека Скендер-бег е земен како заложник во 1430 година, кога веќе имал 25 години...“.

Од наведеното, се потврдува дека Ѓорѓи Кастриот не бил даден заложник со 25 години, затоашто тој тогаш бил возрасен за да биде обрежен, да учи школо итн.

Годо,⁵¹ на стр. 429, пиши: „...Скендербег бил 57 години стар и неговата брада скоро потполно седа. Тој изгледал како од Троја потекнувачки крал“.

Годо, на стр. 606, вели: „Кардиналот го посматрал Скендербег. Тој очекувал, да го види Нов Александар, ипак пред него стоел шеесетгодишен старец, кој заправо како седумдесет изгледал...“ . Следи Ѓорѓи, всушност, бил постар 10 години.

Никола Вулиќ⁵² пиши дека Барлети внесува невинности- Ѓорѓи не бил даден заложник, тој не бил кај султанот, меѓу Ѓорѓи и султанот немало никакви писма исмислени од Барлети итн. и дека имало оригинал книга за Ѓорѓи, која намерно била зафрлена... Повеќе во моите претходни книги- посебно во двете за тн.Скендербег.⁵³

Барлети со писмата со султанот делото си го разубавил- ја скрил вистината.

Албанците ја прифаќаат само книгата на Барлети- Ѓорѓи бил само муслиман. Следи заклучокот дека Марин Барлети бил најголем фалсификатор итн.

Тој внесувал работи кои нему му одговарале. Јулиус Писко,⁵⁴ на стр. 7. во фуснота пиши: „Како кај многу значајни луѓе исто така овде народното верување бајковно го накитил родувањето на Скендербег. Спореди го сонот на Олимпија (мајка на Александар Велики), бајката на змијата во кревотот на Херкулес на Скипио Африканец итн. итн.“. Пак, змијата била бригиска, а Бригијка била Олимпија итн.

Кај Вулиќ, на крајот од книгата е потеклото на Кастриотите, според Хопф:

⁵⁰ Марин Барлети, Скендербег, Култура- Скопје, 2008. Стр. 42 место Мамица е Мамиса- самоволие.

⁵¹ Sabri Godo, Skanderbeg, Historischer Roman, Verlag- “Nëntori“, Tirana, 1983.

⁵² Никола Вулиќ, ‘ура’ Кастриоти’ Скендербег, Белград Парна штампарија Народно-радик... 1892.

⁵³ За оригинална книга пиши Вулиќ: „...Оти ние во предговорот Цамаријин сме го виделе тоа, дека писателот Scanderbegi Histiria живеел во Бар и дека при пишувањето на своето дело, како главен извор се служел со раскажувањето на својот брат, офицер во самата телесна гарда Скендербегова...“.

⁵⁴ Julius Pisco, Skanderbeg, Wien, K. U. K. Hofbuchhandlung Wilhelm Frick, 1894.

„Бранило, срп. потекло, управител на Канина 1368 (убиен во Јанина, можеби 1379.)

Павле, господар од Сињ и Гарди-ипостези“, со три сина:

„Константин, протовестијар, господар од Сињ (Серине) 1391. и Кроја 1395.-1401., † 1402. посечен во Драч; ож. со Јелена, ќерка на Ѓорѓе, брат на Карло Велики“: „Алексо“; „Иван, господар од Мат (потврден 1417.) и Вуменестије 1406.-1438., † она 1443.; се ож. со Војсава Трипалда, ќерка на српскиот господар од Полог“.

Следат децата: „1. Репош, † како калуѓер на Синај“; „2. Станиша, 1438.-1445., † пред 1450“; „3. Константин, † како талец кај Турците; „4. Ѓураѓ Скендербег, (Гл. цела расправа)“; ќерки: „Марија, за Стефан Црнојевиќ“; „Јела за Н.Н.“; „Ангелина за Владин Голем Аријанит, брат на Ѓорѓе Топија Аријанит Голем“; „Влајица, за Стефан Балша“; „Мамица, за Карло Музакија или Музакија Топија, внук на Ѓорѓе, брат на Карло Велики, 1445“. Станиша имал син: „Бранило, прво Турчин под името Хамза, потоа 1443. Христијанин; 1450. гроф од Мат; † 1463“. Син на Ѓорѓи: „Јован, 1463. граѓ. на млет; госп. на Кроја 1468., им ја отстапува на Млетците, оди во Неапол; се ож. со Јерина Палеологова ќерка на деспотот срп. Лазар“. Следи, сите било само наследство на Источното Римско Царство, тн.византиско, само Ромејци.

Сабри Годо, на стр. 10, пиши за Јоан Кастриоти: „...неговото потекло било во магла скриено, во малиот град Стелуш високо горе во брдата...“.

Стр. 12: „...Од времето, кога Балша последниот господар на Мат бил избркан правото на областа му припаѓаше на опатијата...“.

„Никој не можел да претскажи, каде Јоан и неговите војводи, така наречени Дебрани...“. На германски е превод војводи, како и на скиптарски=тн.словенски. Во книгата тн.албански имиња се само тн.словенски- на пр. на стр. 384, опанк- опинец.

Стр. 16: „Јоан се грижел самиот затоа, дека за ова порано потекло легенда да проткае...дека Кастриотите од Балша потекнуваат...дека неговите претци Кастриоти управо од Војводата Балша и неговите синови, чие наследство..., од Хаси, неговата родена земја, биле избркани...“.

„...хронистот Јоан Музак по многу години залудно, ама ипак неуморливо повторуваше: ‘Јас сакам вам повторпат да ви кажам, дека Пал Кастриоти, предок на господин Скендербег, ги владеел само селата Гард и Сињ, и понатму ништо’ “

Стр. 108: „На 26. јануари се одржа мажењето на Мамица Кастриоти со Музак Топија...“.

Стр. 267: „...23. април 1451, Скендербег му постанал зет на Георг Аранити. Тој се ожени со Доника...“.

Стр. 319: „Непосредно после свадбата Занфира му кажа на неговиот сопруг, дека тој Мојсо Големи Аранит Комнени, е потомок на петстотини години стар род на Комнени и дека Скендербег е само син на еден од ништо скороевич на селско...“.

Стр. 325: „Георг Стрес Балша...внук, син на Јела...“.

Стјепан Антолјак, на стр. 585, пиши: „Исто така сега може да се постави и прашањето дали Василиј во Девол или уште во Скопје го назначил Давид Аријанит за капетан на Бугарија? Поверојатно е дека тоа именување не се случило веднаш во Скопје. Но сето тоа не е толку важно, колку самата нова институција на капетанат во Бугарија и определувањето на нејзиното седиште“.

Овој Аријанит бил Комнен, а Комнени станале богати благодарение на Цар Самоил, со чие смејство се ородиле. Следи Арбанија била Аријанитова- значи Ком-

ненова. За да биде Јоан, таткото на Ѓорѓи Кастриот, господар на Епир (Јозеф фон Хамер, 1836), не можело тоа да се оствари, ако тој немал врска со Комнени.

Бидејќи се говори за Карло Велики и неговото семејство, Јулиус Писко, на стр. 51, истакнува: „...со женидбата со ќерката Доника или Адроника на кнезот Ариантес Топиа Комненус...“. Комнените биле Македонци, а вакви биле султаните.

Григор Прличев, во „Скендербег“, пиши:

„...И блескави клупи од чепрес наредени беа,
на коишто често борбениот Скендербег седел
со својата сопруга, многумиразната Дора,
што ќерка му беше на Комнен Аријанит мудар.

Доенчето Јоан го држеше Дорика в раце
-убавата свезда и цел на имењакот- дедо
кој убиен беше од жал по четирите сина...“

Јулиус Писко, на стр. 7, вели: „...Кастриотите наводно потекнуваат од Ематија во Македонија⁵⁵ и ја владееле областа Кроја заедно со еден дел на крај Дебар“.

За да се потврди врската со Македонија и нејзината Охридска архиепископија, бил пример со Марко Крали, кој бил во Прилеп само припадник на таа црква.

Јован С. Поповиќ,⁵⁶ на 5, вели: „...Сопруга негова се викала Војсава, ќерка на бугарскиот поглавица, со која девет деца имал...“. Следи фуснота: „Денес се знае, дека Кастриотите биле српски род. Што се однесува Војисава, мајка Скендебегова, за неа преданието вели, дека била сестра на Марко Кралевиќ. Секако Барлециевиот бугарски поглавар ќе биде Србин од Македонија“. Значи, се говори само за Македонија со нејзината Охридска архиепископија- имало само едно: црковни народи.

За Франсоа Пуквил, „Скендербег, последниот од хероите на Македонија и нејзината историја достоена за негова слава“. Значи, тој бил само едно: Македонец.

За книгата на Марин Барлети, стои: „Животот и славните подвизи на Христовиот воин Георгиј Кастриот, Владетел на Епирците, која поради својата херојска храброст од Турците бил наречен Скендер-бег, односно Александар Велики, во тринаесет книги Turus Joannis Baptistae Weitz, Загреб, 1743 година“.

Во печатот и изворите бил Георг, Ѓорѓи, а никогаш некаков си искривен Ѓерѓ.

Петар Поповски, стр. 5, наведува: „...Словенот Георгија Кастриот, кој како метеор, во полн сјај блесна на историската сцена, со својот морал, со своите воени способности...можел 24 години да му се спротиставува победоносно на турските војски, кои често ја преминувале бројката од десет и повеќе пати...“.⁵⁷

Стр. 309/310: „...Георги Кастриот бил човек и храбар, кој бил од словенско потекло и толку многу бил заслужен што го ценеле и почитувале не само неговите соплеменици Мизијци, туку и сите други народи, та дури и Турците...“.⁵⁸

Семејството на Ѓорѓи Кастриот било бригиско=брзјачко=тн.словенско, како што било и со цела Арбанија. Ова било повод да се говори само тн.словенски и да се разбира тн.старословенски, но не латински-таму „немало латинска канцеларија“.

⁵⁵ Денес Моглена; најважен град на оваа област е Водена на Водена-Бистрица, која со од Белица и Крусавица образуваната Могленица се здружува и понатаму Бистрица(турски Кара-Асмак) се вика“.

⁵⁶ Јован С. Поповиќ, Живот и витешка војевања славног кнеза епирскога ‘ор° Кастриота Скендербега Панчево, Накладом Књижаре Бра°е Јованови°а, 1828.

⁵⁷ Julius Pisko, Historische Studie, Wien, 1894.

⁵⁸ (Francisko Sansovino, Istorica universale dell’ origine et imperio de’ Turcki, Venezia, 1573, лист 196 и 272).

Авторите пишат за Албанци или Шкиптари. Бидејќи Албанија била на Кавказ, а Арбанија на Балканот, битно било името Скиптар. Годо дури на стр. 422 пиши за „Скипетар“ - само за време на Отоманското царство кон крајот на животот на тн.Скендербег. Следи заклучокот, никогаш немало албанска и шиптарска историја.

Годо, на стр. 288, наведува: „Крајот на март 1454 дојде истакнатиот благопродник Ramon d'Ortafa како намесник на кралот Алфонс во Кроја. Во градот во отсуство на војсководачот на кнежеството Арберија и некои пријатели се одржа церемонија, кај која Рамон го предал клучот на капијата. Петар Стефан одржал говор и споменал, дека точно пред 170 години славниот Неаполец, капетанот Narson de Tusaco, во Кроја бил примен како намесник на кралот. (Арберија=Арбанија, Р.И.)

Рамон прочита декрет, со кого Алфонс на високиот град Кроја кој од царевите на Константинопол бил прогласен во поранешите времиња и подоцна од сите владејачките кралеви на овој град му се признати обновените права и привилегии“.

Со наводот се потврдува дека поимот Тусако, Туски=Тоски токму оттогаш можел да се употребува. Се заклучува, името Скиптари и Тоски бил само од 15 век.

За да се потврди дека никогаш не биле во употреба имињата Албанци, Скиптари, с=ш, и Тоски е следниов доказ што го наведува Стјепан Антолјак. Тој, на стр. 380, во втората фуснота, пиши: „За Владимир веќе постои спомнатата ‘Служба и житие на св. Владимир’. Во него има и слика на св. Владимир со кралска круна и кралски знаци и на грчки пишува...Содржината на тоа житие од 1690 г., е: Бугарија и Илирик и сета земја Арбанаска радосни на славата се собираат...“.

Следи заклучок, во 17 век народот го употребувал само името Арбанаси. Како што Латините го наметнале името Грци (Греики) и Визатијци, што од Ромејците не биле прифатени, истото се случило за Арбанасите со наведени имиња на Латините. Да не се изуми дека името Греики за Македонците било навредливо, што почнало да се употребува за време на Отон I- тој барал Македонците да ја ослободат Јужна Италија.Оттаму Македонците биле избркани дури во 1071 година-не порано.

Најдобар доказ за името било и името на Ромејците (тн.Византијци). Британскиот патеписец Џорџ Фергусон Бовен, во 1849 година ја посетил државата и разговарал со нејзините граѓани. Тој соопштил: „Селаните, како во европскиот дел на Отоманската Империја, така и оние кои живеат на Јонските острови, во прилична мера го беа заборавиле своето потекло и себе не се нарекуваа Грци, туку Романи, т.е. поданици на Римската Империја. Тие, како престолнина на своја нација и религија го сметаа Константинопол, а не Атина“.

Произлегува дека селото Атина немало важност, што го наведуваат и други автори, а главен град на христијанската нација и религија бил Константинопол. Сите тие како граѓани биле само Романи- со заклучокот, немало етнички народи.

Бидејќи се истакнаа некои фалсификати на Марин Барлети и се продолжува. Григор Прличев, во „Скендербег“, во стр. 1, почнува со делото, наведувајќи: „Мисловен поглед фрлајќи кон одредот божествен -одред од херои мажи- се решив да г’ опеам бујниот Скендербег, водач на мал број слободарци, тој, што неброени чети агарјански подгони, тој, што го почести духот светителски Исусов и ја успокои сенката таткова судбинска којашто насоне му се јавуваше таговна,-

избледнет образ што плаче за тројцата синови
 -трите, со подмолна отрова жртви отруени.
 Плачела, плачела таа и одмазда барала...
 Блескави подвизи Клио⁵⁹ разгласува, којашто
 суди по правина... Само што јас ќе раскажам
 како го засрами Скендер Балабан сатрапот⁶⁰.
 Започни ти, слаткоречива Музо и девице !...“.

Ѓорѓи Кастриот цел живот бил само православен, никогаш обрезан и муслиман, што било само фалсификат на М.Барлети. Исто било напишано и за таткому Јоан- тој бил де православен, де муслиман, де католик и што не друго, само лаги. А Ѓорѓи Кастриот се борел само против исламот. Иако тој бил свесен дека тој требало да се бори и против католицизмот од кого бил напаѓан и плачкан ..., тој немал друг избор-да се бори само против исламот. Дури одел да се бори во Италија на свој трошок, допринесувајќи во разрешување на меѓусебните односи на нејзини владетели.

Најголема лага на М.Барлети е и таа што, според него, Балабан бил Албанец. Само тој некажува каков Албанец. Ова што го навел Григор Прличев „Балабан сатрапот“ не било произволно како што во фуснотата се сака да се објасни. Па тој сатрап е и кај Барлети. Ова говори дека тој бил од Ерменија, во која бил употреба поимот сатрап на персиски, затоашто Персија владеела во Ерменија итн. Исто така, името Балабан било и е ерменско, но никако арбанско- ни денес. Следи Балабани како муслимани владееле во Турција, но никогаш во Арбанија. Наспроти сатрап во Ерменија, во Турција, наследничка на тн.Византија, во употреба бил коине. Во неа за област не бил поимот сатрапија туку само тема- до темани=тимани. До Ерменија била Албанија откаде навлегувале Монголите- Арнаутите,а на Кавказ се Черкезите.

Во прилог се наведува што Марин Барлети, на стр. 27, во Книга прва, започнува: „Откако исчезната старата слава на Турското царство, речиси исчезнало и отоманското име. Претходниот Бајазит бил совладан од оружјето на Скитите во пределите на Арменија...“. Па тој книгата ја започнува со Ерменија, со никој друга.

За да се објасни дека Ерменија со Арбанија имала и нешто заедничко, што Барлети само го злоупотребил, е наводот на Хан, на стр. 19/20, каде се гледа дека и во Ерменија и Арбанија се најдуваат исти имиња на места.Па Хан, на стр. 20, пиши: „...во колку овие приказни се подудираат со денешните приказни на Апхазите (Abchazen) на Кавказ: ‘Оти овие мислат дека се еден ист народ со Арнаутите (или Албанезите), кои живеат во Турција. Има приказна меѓу ним, која кажува дека два брата со своето семејство се отселило од југ на Еуфрат: тука се поделиле еден оди на северо запад а другиот на северо исток’ “. Следи фуснота под: „Лапински (Кавказки брѓани I, стр. 68) поуздано наведуваат, Албанезите навистина мислат дека се браќа со Авказите,- само на жалост не споменуваат, од каков извор тоа се црпело. Мене не ми е позната таква приказна албанска, дали е вистина и дека јас баш не можев толку многу да ја испитам“. Очигледна монголска врска на Кавказо со другде.

Великанот на македонската историографија Григор Прличев, на стр. 2, вели:
 „Потоа- Андреј од Топија, до заби наружан,
 господар силен на места надостапни, коишто

⁵⁹ Клио- една од музите, покровителка на истријата.

⁶⁰ Сатрап- управник на сатрапија (провинција) во Персија. Кај Прличев е земено често второто значење на зборот: суров, самовласен; но и деспот, заповедник. (Балабан од Ерменија со сатрапи, Р.И.)

беа од Акрокеранвински планини сечени,
 планини кои до свездите вишни допираа
 каде што племето Јапигско беше населено“.

Тој го потврдува Јапигското племе. Густав Вајганд, на стр. 6, пиши: „...не само во Горна Италија ние најдуваме илирски Венети, туку исто така на јужниот брег на Апенинскиот Полуостров ги сретнуваме Јапиги и Месапи, чиј јазик е докажано дека му припаѓа на илирскиот“. Видливо е римското влијание, при што Марин Барлети како чедо на Римскиот католицизам, непријател на Македонското православие, го внесува поимот Албани, кој бил римски. Следи поимот Албани до денес Арбанците не го прифатиле. Бидејќи ваква е состојбата, името Албанци е само злостор.

Охриданиецот Григор Прличев, кој пишел само на коине, на стр. 3, пиши:

„Откако Азбиук⁶¹ скиптарот татков го презеде
 -светот го зачуди кога сред дивите повици
 величествените Визант го прегази одеднаш.
 Тогаш го постави престолот врз урнатините
 каде што седеше преѓе маченикот Константин“.

Секогаш се владеело со скиптар (жезло), што било православно, а вакво било и на Македонците Комнени. Па Комнен бил и Мехемд II, што самиот си го признал тој како Комнен бил само Скиптар. И следи Арбаните до денес се викаат Скиптари. Меѓутоа, за Скиптарите било најбитно и историско само Арбанаси, никако Албанци.

За да се потврди, дека Марин Барлети бил фалсификатор е и следново наведено на Григор: „Јакуп со малечка снага“- тој како Монгол бил мал, низок; „Што глаголич старче“. Тогаш да се биде стар муслиман не било можно во Арбанија- стар бил од Азија; „со Скендербег почнал да војува сатрапот Исаак“- сатрап од Ерменија; „Решително Јакуп се исправи,- синот на татко што загинал храбро во борба за светиот престол; за тронот и тој би ја пролеал крвта...“- следи фуснота: „Во оригиналот Јакуп директно објаснува ‘Јас син сум на татко што паднал во борба за честа на тронот... За тронот и самиот својата крв ќе ја дадам’ “. -ваквото лице било Азијат.

„Но храброст им влеа големиот Балабан нивни
 и дрскиот Јакуп, на Целадин првото чедо.
 што јаваа вешто низ луѓето таму и ваму.

А дрскиот Јакуп, во својата уверена снага, (Јакуп Арнаут, Р.И.)
 и горделив- тргна пред стројот од туѓинци силни.

Тој, храбриот јавач, јавајќи на персиска коња,
 го пцуеше дрско борбениот Скендербег мирен...“.

Наспроти Монголот Јакуп, кој бил мал, овде е голем Балабан како Белец. Се говори за персиски коњ, наспроти Горѓи Кастриот со бригискиот- во Арбанија се помали, како запечени, во спротивност на поголемиот бригиски коњ во Анадолија.

„А кога од коњот се стркала кутриот борец,
 тој- иако мртов- изгледаше голем и убав,
 коњичкиот водач што дошол од Персија ваму,
 а Каби се викал... Го остави Скендербег него...“.

Видливи расни разлики, како и врската со Персија откаде исламот би донесен во Селцукија- таа македонска била само Селеукија, е=ј=ц: Селеук=селе ук=ук.

⁶¹ Азбиук- Величество. Се мисли на Мехмед II Освојувачот.

Повеќе за Македонецот Георг Кастриотис во моите книга: „Нов Александар Македонски“, „Македонецот Георг Кастриотис, т.н.Скендербег“ и во други книги.

Во првата книга пишев за животот на тн.Скендербег. Па на Петар Поповски книгата се дели на два дела: прв дел историја за Арбанија и семејствоти Кастриоти-а само многу малку за животот на тн.Скендербег. Од 813 до 1036 за „Македонското народно творештво за кралот Георгија Кастриот...“. Секој оној кој само ќе го прегледа она што го насобрал авторот на книгата, предрско е да се говори дека Ѓорѓи не бил тн.Словен. А тоа што ниеден албански автор не се осмелил да се впушти во она што го наведува авторот,се потврдува,Албанците биле само мафијашки исламски народ. Ова не смее да се прифати за навреда- Албанците се служат само со лаги.

Бидејќи за Ѓорѓи Кастриот почнал да пишува Григор Прличев,а ние двајцава тоа не го дозавршивме,тој како Македонец да остане само великан на македонското православие, спречувајќи ги Албанците како Муслимани=Турци да го уништуваат неговото православно дело, на помладите македонски=православни генерации им преостанува тие нашето настојување да го продолжат и завршат, со создавања здружение за неговото дело, а каде што ние грешевме тие да не исправат, само со единствена цел да се спречи искривањето делото на Ѓорѓи Кастриот- Македонецот, кој цел живот се борел само за православно верување против Муслимани=Албанци.

Во прилог дека тој цел живот се борел за православието е доказ и делото за Скендербег, од Скиптар од Скиптарија, печатено во Тирана на германски јазик, а го добив од Берлин од тамошна Библиотека од мој сограѓанин Биточанец и пријател-тој живее во Берлин. Авторот иако муслиман и за Велика Исламска Албанија пиши, Ѓорѓи бил православен,дури тој требало да се бори и против католицизмот итн.

Тој никогаш не бил муслиман, ниту католик туку само православен. За доказ дека тој не бил муслиман е наводот и што тој на својот внук Зарчин од сестра си Ангелина му ја откинал главата затошто тој соработувал со муслиманите. Затоа Годо, на стр. 688, пиши: „Иако Скендербег заповедал, да не се заробува на негово изненадување нему му го предале еден заробеник.Тој одма не го познал.Тој бил неговиот внук, Зарчин Аранит Зачја, син на Ангелина и Владен Аранити, помладиот брат на херојот Музака...“, а на стр. 691- него попреку му ја откинал главата.

Следи и потврди дека Албанците ја крадат историјата и се фалсификастори:

Марин Барлети, на стр. 32, пиши за Ѓорѓи Кастриот: „...И така, за кусо време, со духовната дарба, погодна за сè, ги научил турскиот јазик и арапското, грчкото, италското и илирското писмо“.Фуснота-илирско: „,т.е. Славјанското писмо“.

Стр. 93, пиши: „...Реката Дрим го дели Епир од Далмација и Илирик. По големина не е многу помала од Еридан [рекат По во Италија]...“.

Стр. 167: „...Сенатот ги имал, како од епирските војници, така и од илирските и италските...“. Следи фуснота: „Барлети под ‘илирски’, најверојатно мисли на словенски војници“.

Стр. 171: „...таму, во таа опсада многумина имаат браќа, роднини, пријатели, храбри Илири и Италици...“.

Стр. 174: „...уништена е војската, составена од толпа разни народи, Илири, Италици, Епирци...“.

Стр. 178: „...Зашто Илирите, кои биле поставени во чело на непријателот...“;

Стр. 263: „...облечен во руба како роб, опашан со илирски меч, бодро исчезнал пред очите на другарите...“. Фуснота: „Меч, каков што носеле Словените“.

Стр. 309: „...Имало и од илирско племе...“. Фуснота: „Словенско племе“.

Се заклучува, сè било само илирско=тн.словенско, ништо албанско-трорасно.

Бидејќи денешните Арнаути=Геги биле Черкези и Татари, Сабри Годо, како Скиптар од Делвина (Месопотам), за да не се преврти во гробот, во книгата Скендербег, ги наведува Татарите и Черкезите, нивните одлики, начин на живеење итн.

Годо, на стр. 264, го објаснува обичајот на Черкезот, кој денес е истоветен со на Арнаутите: „Тие имаат навика, од друг тоа да го бараат, што за нив е потребно, и ова мора бесплатно да му се отстапи...“. Истото ќе се види она што Вајганд го пиши за Албанецот со терзијата, што до денес како монголско се задржало.

Инаку во експедициите на Амазон, Белците во својот чамец качиле Индијанец. Тогаш тој бил мирен... Тоа останало сè додека нивниот број не станал поголем-тогаш тие и се бунат. Вакви се Албанците, кои само во мнозинство се моќни, инаку се само кукавици. Тие не се во состојба да водат равноправна борба- по број и јаве.

Годо, на стр. 382, пиши: „...гологлав и стрижена коса со перче над рамења“-тоа биле Монголите, како на пример Татарите, а перчето означува благородност. Исто така, тој книгата ја испреплетил со жолта боја, а Монголите биле жолта раса.

Марин Барлети, на стр. 628, пиши: „...поради тоа, венетскиот пратеник, кого го добил овој одговор и го разбрал мислењето на оние, жалосен поради тоа што не ја свршил работата, го напуштил Скендербег и се обратил кон архиепископот на Дирахиј [Драч], Паул Ангел“. (Овој Ангел постанал Енгел- Англија=Енглија, Р.И.)

Годо, на стр. 482, пиши за Пал Енгели [Ангели] за неговата крштевна изрека, а таа била само на латински јазик- поточно како вулгарно(народно) латински. Па тој бил свештеник. Следи во Италија да има само латински и вулгарно-латински.

Годо, на стр.283, пиши „...историја и грчка, арапска и персиска литература“.

Што се однесува во католицизмот, се пишело на латински и негов вулгарен.

Годо, на стр. 705, вели: „Младиот Јоан, почесен граѓанин на Венеција, благородник и полноправен член на овој висок совет, студирал пет години латински и јазикот на сенатот...“.А тој на сенатот на Венеција бил вулгарен-латински.

Следи албанските фалсификатори да го бришат завршетокот -ис, дури безуспешно затоа што би се уништил доказот/наодот печат итн.

Што се однесува за облеката на Георги Кастриот Комнен кој бил кај папата, таа била темна како и капата- никако бело кавкаско капче, кече на бригиски=брзјачко за кечава волна. За доказ дека поимот кече е тн.словенско, следи и кечава волна.

Музафер Бислими, на стр. 229 има слика „Герѓ Кастриоти Скендер-бег“, Georgius Scanderbek, кој е со црна капа, во форма на морнарска како во Далмација, само таква била македонската позната од времето на Александар Македонски. Ваква денес се носи и на просторите каде бил походот на Александар Македонски. Во мојата прва книга, „Средоземјето прадемомина на Европјаните“, втори издание, 1999 година, е претставена на македонски крал со наведената капа. Тој има орлов нос.

Кај Angiolo Biancotti⁶² зад насловната страна е Скендербег со наметка, обрастен со голема густа бела брада и мустаќи, на шлемот со Аресовите=Пировите два рога, војната опрема итн. А по стр. 144 е истата слика како на претходниот автор, на стр. 229: таа се разликува од онаа на македонскиот крал е подлабока, од два дела- горниот дел да е над главата како баретка со нејзина цуцулка, а долниот дел се наведува на главата дури горниот дел над ушите за нив да ги покрие-со орлов нос.

⁶² Angiolo Biancotti, Giorgio Castrola ditto lo Scanderbeg, G. B, Paravia & C, Torino- Corso...1940.

Меѓу стр. 256 и 257 е слика на Скендербег од фреска- 1460, Рим. Овде е по-стар, со понесредена брада и мустаќи, а капата во разлика од на претходната слика на која предниот дел на горната капа е како поморска, овде е како баретка занесена кон назад- баретката се занесува кон назад или на една страна, воглавно лево итн.

Германска книга за Македонија, слика 51 е истата капа за која овде се говори. На сликата лицето е означена „Македонец“. Очевидна врска. Следи слика 61 со „Македонец“. Како неа слична изведба е слика 95 со „Селани“. Па слика 151 „Улица“, 153 „Трговци“. Следи заклучокот, Ѓорѓи Кастриот носел македонска капа.

Кај Angiolo Biancotti, по стр. 144, е слика на Скендербег од Милано, во која во левиот горен агол е поставен црниот македонски=православен двоглав орел.

Двоглавиот православен=македонски грб бил семеен, а не било каков народен. Следи тој да биде и на семејството Неманичи, на Стефан Неманич (1199-1206).

Петар Поповски, на стр. 364, има фуснота: „Во националниот музеј во Коре- hagen, Данска, се чува печат изработен од бронза со Двоглав орел во средината, околу кој стои натпис со кирилски букви ‘Арв-Сервиа Булгари. Алесабдро. Елесо’, заверен под број 44. Во Музејот претпоставуваат дека му припаѓа на Георгија Ка-стриот...“: Арванија, од Трибалите кои Срби, а под Охридска архиепископија како народна=булгарна црква само Бугари. Следи Алесанадар и Елесио=е лесио, Леш...

Грофот Чано, во својот Дневник, објавен во Загреб, 1848, на стр. 183, пиши: „Нема сумливост, Италија веќе ги придобила албанските народни маси. Албанскиот народ нам ни е благодарен, што го научив да јаде два пати на ден, што порано ретко се случувало. И на надворешен изглед на народот се запазува за најголема благосостојба“.[-на гладен народ не му била потребна држава, туку само плачкање]

Стр. 83: „...Свеченост во дворот по повод предавањето на уставот на Албан-ците, Кралот прашува, кој го составил овој документ. И со прилично огорчен тон запазува, дека на албанското знаме нема никакви знаци на династијата. Му одго-ворив, дека не е точно, оти знамето има сина савојска трака и Скендербегова круна. Го зема на знаење, ама останува со слаба волја.Работата му ја раскажав на Дуче; тој ја искористува приликата, жестоко да се сруши на монархијата. Присутен е и Ста-реџот. Вели, дека е преку грло сит, со себе да ги тегли ‘овие празни понајчесто за-кочени вагони’, дека кралот е ‘ситен, заедлив и неверен човечулак, кој се бави со траки на знамето, а не чувствува понос, што народното подрачје се проширило за 30.000 квадратни километри’...“.(Во наведените површини биле македонски, Р.И.)

Се истакна: „на албанското знаме нема никакви знаци на династијата“. Ова говори дека никогаш немало албански национални симболи туку само династички, а тие биле македонски од македонската династија и Македонците Комнени. Ова ка-жува само едно дека Скиптарите македонската традиција ја присвоиле за своја.

Стр. 323: „Му го испоратив Јакомони на Дуче, да расправаме за албанското знаме. Сегашното ги навредува албанските националисти и тие бараат почитување на своите народни симболи. Денешниот барјак; орел, вооквирен во ликторски сно-пови изнад кои стои савојска круна, е укината и е воспоставено старото знаме, кое на стапот ќе има ликторски сноп и сина савојска врвца. Наравно, пред што Дуче-вата одлука биде објавена, ќе разговарам со кралот“.

Од изложено се потврдува,дека сè што било скиптарско сè било македонско.

АЛБАНЦИТЕ ИЛИРИ И ТРАКИ

Албанците говорат и пишат дека тие биле Илири. При тоа тие не кажуваат кои Албанци се Илири: Скиптарите=Шкиптарите со пелазгиско потекло или Арнаутите со монголско потекло. Ова е неминовно затоа што Илирите биле само Белците со својот пелазгиски јазик, кој бил тн.словенски, а ваков бил и на Илирите.

Како што Албанците за себе ги лажат не-Албанците, тие најповеќе себе се лажат. Ова се потврдува и со доказот што тие велат дека нивниот јазик бил пелазгиски- тие биле Пелазги: заклучок јасен- Пелазгите биле само Илири=тн.Словени.

За Албанците понатаму да си се лажат, не прифаќаат тн.словенски автори.

Тоа што Скиптарите денес не говорат илирски=тн.словенски јазик е доказ што пелазгиските Скиптари како Илири биле само одродени од својата бела раса.

Зеф Мирдита, на стр. 15, пиши: „Негирањето на етногенетската врска измеѓу Илирите и Албанците не е толку проблем на историјата колку на филолошката природа. Уште Johan v. Thummans (1774) утврдил дека во историјата на Албанците нигде не е забележана некоја појасна албанска миграција во краиштата на денешна Албанија. Главни претставници кои ја порекнуваат етногенетичката врска измеѓу Илирите и Албанците се ред лингвисти, почнувајќи од Н. Hirt, G. Weigand, X. Бариќ, и во последно време Георгиев). Тие Албанците ги третираат или како изданци на Траките (Н. Hirt, С. Pauli, F. Weigand), односно трако-дако-фригијците (X. Бариќ) или дако-мезијци (Вл. Георгиев)“.

Битно било, дали јазикот бил САТЕМ (изговор на бројот сто) или КЕНТУМ (сто на латински). Ваквата поделба била поврзана за сатем кај балтичко- словенските јазици, ерменските, индоиранските и скиптарскиот, наспроти кентум (к=ц) грчкиот, романско-италијанските јазици, келтскиот, германскиот и илирскиот. Бидејќи бројот сто (сатем или кентум) бил еден, а во Арбанија владееле Трибали, кои биле Траки, може да се внесе и тракиски збор. Меѓутоа, бидејќи Арбаните биле Бриги, арбанското сто (сатем) било само бригиско, а никако латинско=романско кое било проширено низ цела Европа. Бидејќи еден збор не одлучува, залудно се пишувало.

Стр. 16: „Втора лингвистичка хипотеза, која настоји да се негира илиро-албанската етногенеза, се истакнува недостасување на поморска и рибарска терминологија во албанскиот јазик. Оваа поставка ја изнел уште G. Weigand. На основа на оваа лингвистичка претпоставка е изведен и историски заклучок, со кој се тврди дека Албанците се од внатрешноста на Балканскиот полуостров. Сличен заклучок извел и N. Jokl, тврдејќи дека албанскиот јазик е мешавина на илирскиот и трачкиот од подрачјето на Дарданија, каде Илирите и Траките живееле во симбиоза“.

Во прилог се наведува дека владетели во Арбанија биле Трибали- Траки.

„Трета и најнова теорија, која во себе вклучува извесни елементи и на останатите мислења, а кои претендираат да изведат историски заклучоци, есте онаа која ја поставил Jokl-јевиот ученик, бугарскиот лингвист Владимир Георгиев. Тој во последно време, во прилог на својата теза, а против етногенезата на Илиро-Албанците, го заклучува следното: 1) Старите албански топоними не се сложуваат со историскиот развој на албанската фонетика; 2) Јадранскиот брег во старо време не ја населувале Албанците, што докажува недостаток на поморската и рибарската терминологија која во потполност е позајмена; 3) релативно мал број позајмици од старогрчки и албански, што по негово мислење, покажува дека Албанците во најра-

ното минато не живееле во пределите во кои денес живеат, а кои се граничат со Грција; 4) Албанците пред 11 век не се споменуваат во денешна Албанија“.

Кај Траките во однос на Илирите употребата на темниот вокал била помасовно. Како што било тогаш е и денес- источно е помасовна негова употреба. Ова се гледа кај Стјепан Антољак. Тој, на стр. 907, го има насловот „Најстариот зачуван тестамент на хрватски јазик (латиница), составен во Скопје (1598)“, кој бил Дубровачки. Тој бил од 16.8.1598 на Петар Стојанович од Риека- Дубровачка. Во него не само да го нема темниот вокал, ги нема тн.Вукови знаци, ниту ј. Бидејќи Скиптарија е меѓу Дубровник и Дебар со многу ретка употреба на темниот вокал, јазикот на Скиптарите било многу видоизменет, а темниот вокал е романско потекло/јазик.

За да се потврди дека Скиптарите биле романизирани последниве векови доказ бил темниотвокал. Бидејќи кај Трибалите во јужна Србија и Полог тој е во поретка употреба, говори дека на наведените простори си опстоиле домородците. Вакви биле на Бригите кои стигнале во Полог, а нивна била Скиптарија. Следи во западна Р.Македонија темниотвокал поретко се употребува отколку во Скиптарија. Кон ова може да се надополни со колонизирните Скиптари во Р.Македонија, тие до денес немале влијание да се зголеми употребата на тн.словенски теменвокал врз домородците- денешните Македонци. Ова било затошто тие биле малубројни- само 10% Скиптари, другите 90% Албанци биле Арнаути=Геги со монголско потекло.

Да не се изуми дека Вук Караџиќ од својот јазик го исфрлил темниот вокал. Вилкинсон, на стр. 317, има Додаток А Гледиштата на Г. Вајганд, 1924.⁶³

Стр. 318: „(1) Пред класична ера

Јужниот дел на полуостровот оригинално бил населен со Македонци од непознато потекло кои постепено попримиле влијание од грчката култура, но кои немаа свој пишан јазик и кои преставуваа слични народи. Тие ја окупираа земјата во јужна Македонија и Егејскиот приобален дел. На северозапад можеа да се најдат Илирите а во Централните и северните делови на полуостровот, Тракијците. Густо пошумената зона, ‘Бугарска шума’, ја формираше границата меѓу Илирите и Тракијците во соседството по долината на реките Морава и Тимок.⁶⁴ Важноста на оваа реконструкција е во тоа дека таа го подготви патот за спорот на Вајганд дека регионот на Морава- Тимок конечно станува ефективен како поделба меѓу Србите и Бугарите каков што беше случајот со Илирите и Тракијците.

(2) Класичен период

Грчкото и римското влијание на полуостровот продреа од јужната и северната страна за време на тој период. Елинизмот се зацврстил во Македонија и Тракија на север па сѐ до планинските венци на Балканот а латинското влијание преовладуваше во Илирија и Моесија.

(4) Преселби на народите

(а) Од четвртиот век па наваму, Готите Вандалите и Хуните ги преплавија Моесија, Тракија и Македонија, но врз етничкиот состав на населението од тоа време оставија само незначително влијание. Областа северно од границата на Балканот во културата остана да биде мешавина од латински и тракиски елементи, а онаа на северозапад од полуостровот, мешавина на латински и илирски елементи. Чисто

⁶³ Ethnographie von Makedonien (Лајпциг, 1924)

⁶⁴ Многу од атласите од почетните години на деветнаесеттиот век посебно ја истакнуваат ‘Бугарската шума’ (пр. Atlas Universel, Historique et Geographique Par A. Houzè, Paris, 1841).

тракиски елемент остана само во планинската област јужно од Софија и во Родопските Планини.

(б) За време на шестиот век, Словените од Централна Европа се спуштија јужно надолу кон Драва и Сава преплавувајќи ги Моесија, Македонија и западните делови на Балканот. Поранешните Словени или ‘Урсловени’ сепак, се одржаа во приобалните области. Овие рани Словени или ‘Урсловени’ како што ги нарекуваше Вајганд, не беа во можност подоцна да í се спротистават на обновата од грчкото влијание во градовите на Македонија“.

Централна Европа била населена од и преку Балканот. Авторот наведи преселби на Балканот на Готи..., од кои има материјални докази, а без наод на Словени.

За Готите ништо не е спорно- спорни се Словените, Грците и Скиптарите.

„(в) За време на словенската инвазија се родија две нови етнички групи, остатоци од Тракијци во регионот Софија- Ниш- Скопје. Тие беа:

(1) Албанците, остатоци на чистите Тракијци, кои беа истиснати на запад од планината на северна Албанија за време на преселбите;

(2) Власите, остатоци од латинизираните Тракијци, кои се раштркаа во две основни насоки- на север преку Дунав преку Добруца, и на југ во Македонија и Тесалија. На овој начин патиштата на Албанците и на Власите, и едните и другите од тракиско потекло, се одвоија еднаш засекогаш. Интересно е да се напомене дека Вајганд и се потсмевааше на популарната теорија дека Албанците имаат Илирско потекло и култура“.

Како што Романците биле Балканци, исто така биле и Централно Европјани.

Скиптарите и Власите помасовно употребуваат теменвокал како Траките, а не како Илирите. Исто така, тие имаат монголски=турски зборови како во Тракија.

„(г) Бугарите беа народ врзан за земјата кој постепено се придвижуваше кон запад од земјата меѓу Волга и Дон а Дунав го поминаа околу седмиот век. Тие стапија во сојуз со Словените и станаа сосема словенизирани, заветувајќи му нешто повеќе отколку само името на словенското население. Алтбугариш или старобугарскиот стана јазик кој преовладуваше на речиси целиот источен и јужен дел од Балканот и беше употребуван и од страна на Кирил и Методиј, грчки мисионери, како основа за старословенскиот црковен јазик. Во многу нешто повлијаен и од грчката синтакса, јазикот стана медиум за богослужбата на целиот Балкански Полуостров а беше во употреба дури и во Моравија, делови на Русија и Романија. Од алтбугариш се разви модерниот бугарски јазик“.

Константин и Методиј не биле „грчки мисионери“, затошто тие не го употребувале поимот грчки ниту византиски, туку само ромејски (римски) мисионери.

Се заклучува, тн.старословенски јазик имал македонска коинска синтакса.

Следи Вајганд (1895 и 1924) говори само за ромејка, никако било што грчко.

Она што го направил Константин, тој само го повторил она што било направено за време на Бригите Птоломеји во Египет- од староегипетски до коптски јазик.

На двете следни страни се претставени реченици на српски, македонски, бугарски и англиски јазик- трите јазици биле на три говори со свои различни акценти.

Да не се изуми дека тн.словенски јазици биле еднорасни јазици. Пак, англискиот им припаѓал на готски јазици, а Готи биле Татари со богот Асен. Бидејќи во Скиптарија оставштината била само тн.словенска, скиптарскиот бил најнов јазик.

СКИПТАРИТЕ СО НАЈНОВ И НЕПОЗНАТ ЈАЗИК

Скиптарија и припаѓала на Македонија. Исто така, таа било под Охрид- Охридската архиепископија. По нејзиното укинување таа со Косово била под Битола. Во Скиптарија и Косово се говорел само тн.словенски јазик. Сè што во Скиптарија било пронајдено било само на тн.старословенски, коине, латински и арапски. Оставштината на Ѓорѓи Кастриот, а само со него се поврзува скиптарската историја, била само на тн.словенски јазик. Па тој и Скиптарите биле Бриги=Брзјаци- ништо друго.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот Казимир Шулц, него го наведува:

„Дека Албанците подоцна се појавиле од старите Илири, на тоа најповеќе допринесува денешниот јазик на Албанците, кој- иако не произлегол од грчкиот, а нити од латинскиот, ипак им је налик, така како да се најдува на средина измеѓу нив, како тоа го покажал Шлајхер во делото викано ‘Систематски преглед на европските јазици’, Бон, 1850., стр. 138-144.’

Но Шулц не се зауставува на тоа. Како да знаел, каква хајка Албанците ќе подигнат едно столетие после него, тој- тврдењето да му биде што поuverливо, споменува уште еден автор, пишувајќи:

‘Hahn quoque diutius in Albania versatus, in opere nuper edito, quod inscriptum est ‘Albanesische Studien’, Jena, 1864., Albanos propter eorum mores, institutiones et linguam, posteros dicit veterum Illyrorum, p. 211-224.’

Ево, како гласи претходното сведоштво:

‘Хан, бидејќи долго са бавел во Албанија, во делото недавно издадено, кое го носи насловот ‘Albanesische Studien’, т.е. ‘Албански студии’ (Јена, 1864), кажува дека Албанците, на основ на нивните закони, обичаји и јазик- се помлади од старите Илири, стр. 211-234.’

На основ на вакви обавестувања човек неминовно мора да се заинтерсира, што кажуваат модерните извори, за тој смисол. Велик ‘Ларус’ кој претставува резиме на најновите достигнувања, во своето последно издание не кажува ништо ни уверливо, ни одредено за албанскиот. Сосема во почетокот пиши, дека албански можеби потекнал од стариот илирски, или пак од дачкиот, со примеси од другите јазици, а уз тоа, кога се работи за потеклото, тој колеба- уз едно можеби- пишувајќи:

‘...peut-être hëritières des anciennes populations illyriennes,’

Дека Албанците ‘...можеби се наследници на старите илирски племиња...’

Една мошне озбилна студија од минатиот век, бавејќи се со балканските земји воопшто, пишува за Албанците и Албанија. Тоа е дело ‘Европска Турција’ чиј автор е Ами Буе. Во вториот дел на тоа дело, кое има вкупно четири тома, од страна 32, почнува неговото одделение за јазиците на ‘Европска Турција’, кој, почнувајќи од страна 42, се претворува во расправа за албанскиот јазик. Тука дознаваме, дека албански се нарекува уште и ‘шкип’, дека се ограничува само на Албанија, те да не го учат ни Турци, ни Словени (всушност, Срби, кои со Албанците едино и граничат)⁶⁵, а ни Грците. Буе константира, дека изговорот на албанскиот јазик е тежок, дека има пискаво- шуштави консонанти, кои потсетуваат на англиско ‘тх’, уз ‘с’ на крајот и уз гутурални, т.е. грлени гласови на келтскиот јазик, како и сугласнички собири, кои не се најдуваат во останатите европски јазици, како нпр. мп,

⁶⁵ За авторката Македонците не постојат, иако српскиот е македонски тн.старословенски јазик итн.

мрп, нтр, нтзг, ктх, кгр. Буе нашол, дека извесни германски глаголи одговараат на некои глаголи на ‘шкип’, додека сличност во односот на романски и влашки се однесува особено на именките. Присуството пак на турски и грчки зборови, по Буе, се објаснува сосема природно, што не е случај со словенските зборови, од кои некои-мисли тој- ги замениле старите шиптарски зборови, или едноставно ги измениле... Тука Буе се зауставува, на читателите да им ја претстави листата на албански зборови, прикажани паралелно со одговорувачки зборови од сите јазици, со кои Албанците се служеле, да би го потполниле својот говор. Воостанатото, последното издание на великата енциклопедија ‘Ларус’ соопштува дека албански јазик се образува денес во ова наше време, што е затрашувачка констатација со обзир на она, кои тврдат дека Албанците би биле староседелци на Балканот. Тоа да е точно, во текот на неколку поминати илјада години тој јазик би морал да се усоврши... Значи, албанскиот јазик крие уште неосветлени страни на албанското постоење и историја, во што Милош Милојевиќ доста длабоко влегол, ама имајќи толку граѓа за српската историја, тој на албанскиот премногу не се задржал... Во идните студии за нив, треба да се тргне од Милојевиќа, кој може да послужи како сигурна основа за историјата на Балканот и Европа воопште, па и повеќе од тоа...“.

Се истакна: „гутурални, т.е. грлени гласови на келтскиот јазик, како и сугласнички собири, кои не се најдуваат во останатите европски јазици“. Келтски јазици било источно од Франција, каде наспроти романските јазици на белата и црната раса се говорат готски јазици кои се трорасни дополнително готски=татарски. Па следи „кои не се најдуваат во останатите европски јазици“. Значи, монголски јазици.

„Едно е извесно: албанскиот јазик со извесна грубост на изговорот и со тешкотија на своите консонантски групи одудира од сите тн. Индо-европски јазици, што бо можело нас да не доведе во недоумица во однос на неговото потекло, па дур и во искушение, да го воврстиме во некоја друга јазична група. Тој впечаток, изгледа, доаѓа од тука, што тој говор преставува чудна мешавина, прав јазичен конгломерат, што Ами Буе извонредно добро го осетил, прикажувајќи го своето напред споменато дело во облик на споредната листа“.

Се кажа: „Едно е извесно: албанскиот јазик со извесна грубост на изговорот и со тешкотија на своите консонантски групи одудира од сите тн. Индо-европски јазици“. Следи индо-европски јазици не се монголските- скиптарски е и монголски.

„Прикажувајќи една од споредените листи на Ами Буе, она со која се прикажува шиптарските позајмици од словенски (српски) јазик, ние со тоа му изразуваме извесно почитување спрема писателот, кој меѓу првите открил, дека јазикот на Албанците е тек во фаза на еволуција, па спрема тоа и еден јазик, кој настанал подоцна од сите останати, со кои во Европа се говори...“.

Следи споредба на 19 примери на француски, српски⁶⁶ и шиптарски. Под број 2 на српски е брег, а на шиптарски брига-Бригија (до Јонско Море) била бреговите.

„...Да наведеме само пример на Ами Буе, кој инаку е поуздан, добронамерен и свестран. За него влегувањето на турски и грчки зборови во шиптарски е нешто сосем природно, што не е случај со словенските (ние го исправуваме: со српски зборови), да речиме, од кои некои- според него, ги замениле старите шиптарски зборови, или едноставно ги измениле’. Бидејќи, Албанците се прогласени мошне

⁶⁶ Словенското го менало во српско. Според неа, Албанија ја опкружуваат само Срби- други немало.

стар народ, а бидејќи Србите, како што тендециозно се кажува, дошле на Балканот тек во 7 век после Хр, што- секако- е погрешно, во својата нехуманост Албанците сметаат, дека имаат право, да ги уништуваат и палат српските светињи, да убиваат Срби и да ја грабнуваат нивната прастара територија, повикувајќи се- измеѓу останотото- и на погрешна наука, чија интерпретација им дава приоритет. Ние затоа мислиме, дека треба да се преиспита најпрво албанскиот јазик, со цел издвојување на оној дел, кој настанал од српски јазик, потоа би требало да се установи во кој период е извршена која позајмица. Бидејќи, е познато, како што тврди и Ненад Ѓорѓевиќ во својата студија ‘Етрурци, или Рашани’ на стр. 70, дека во средниот век, за време српските кралеви и цареви, нпр., ‘не бил ни еден Арнаут во Стара Србија, или на Косово, и денес ги преплавиле, користејќи најпрво турско непријателство спрема Србите, а денес- ...хрватско, бугарско и мацарско. Таа работа мора да се направи порано, што европската наука до денес не можела да каже ни последен збор за Албанците, оти- воглавно- сè што за нив е донесено е во погодбен облик...“.

„Веројатно на ист начин тоа го чини и шиптарски академик Ајети, кој низ својата ненаучна кампања против српскиот народ може да уверува страни професори, академици, па и најголема страна лингвистички авторитети, кои српскиот јазик не го познаваат- во тоа, како денешното шкипско ‘oring/e’ постанало од ‘старошкипски ‘опанак’. Меѓутоа, во доба, кога настанал зборот ‘опанак’, кој светските, а не српските лингвисти-санскрилози го обележиле како ‘упанак’, уште нигде не биле ни Шиптари, ни Бугари !⁶⁷ А историјата доволно јасно кажува, како се формирани двете овие народни групи... Милојевиќ. Разложувајќи го овој пробем од историско становиште, вели Бугарите, дека тие научиле српски зборови, ама не и српската граматика...⁶⁸ Што пак на Албанците се однесува, одн. нивниот јазик, на кого од становиште на српскиот уште никогаш не му се пришло со доволно совесност, ние во овој поглед можеме да му поклониме на Милош Милојевиќ полно поверување, кога тој во својата Историја, а на стр. 83, пиши:

‘...јазикот им, и ако има во себе 2/10 дела латински, 2/10 дела гало-келтски, 1/10 дел грчки и 5/10- делови српски зборови, не може не обилни домашни потреби да изрази...’. (Следи и одговор, дека скиптарскиот бил и најбеден јазик, Р.И.)

Иако ние, со обзир на севкупното дело на Ами Буе, го цениме тој научник, во однос на неговата процена на албанскиот јазик- те мешавина на различни идиоми, ипак- многу повеќе поверување можеме да му поклониме на процената на полиглотата и создавачот на Српската автохтоничка школа...“.

„Тој јазик да би постоел порано, до денес во неговото постоење би се откриле било какви трагови, туку тој настанал како лингвистичка збрка, која треба тек да се расправа. Па и за овој случај би ги употребиле Милојевиќевите зборови за грчкиот: ‘Тек кога јазикот би се проучувал, тогаш ќе се откријат работи нечуени !’...

1. - на дел, кој содржи изрази на несловенско потекло;

2. - на друг дел, кој се состои исклучиво од словенско јазично благо...

Овој пак друг дел, поново може да се подели на два подвида, од кои еден се состои од:

а) - фрапантно идентичен лексикон ‘шкип’ со лексичко благо на српскиот јазик, а потоа;

⁶⁷ Опинок бил/е тн.словенски, а ваков бил санскритски- Срби и Бугари во 19 век, а Скиптари 20 век.

⁶⁸ Српскиот не е безпадежен народен јазик, туку службен од тн.старословенски јазик со 6 падежи ...

б) -од изрази, во кои мора да се подлабочи, низ нивната деформација да би се откриле српски зборови“. (Српски зборови никогаш немало-само тн.словенски, Р.И.)

СКИПТАРСКИОТ САМО „ИЗВРТЕН“ ТН.СЛОВЕНСКИ ЈАЗИК

Следи Олга Луковиќ- Пјановиќ нешто понатаму да продолжува: „Како Шиптарите ја формирале својата топонимија нека нам ни покажат само неколку насумици наведени топоними од делото ‘Топоними Косово’, на авторот Атанасиј Урошевиќ (САНУ, Српски етнографски зборник, књ. LXXXIX, Београд, 1975.):

„Ара е баљес = Ораница Баљина, те. Баљина нива
 Ара баракут = Ораница кај барата, те. нива кај барата
 Ара Бошкут = Ораница Бошкова, т.е. Бошкова нива (А ар не била нива, Р.И.)
 Аравички рид = Ораховачки рит (рид, Р.И.)
 Ара дирекит = Ораница кај директот, те. нива кај столбот
 Ара лагумит = Нива кај лагумата (лагунска нива)
 Ара маркут = Ораница Маркова, те. Мељина нива
 Ара е мељит = Ораница мељина, т.е. Мељина нива (Бригиско т: мелит, Р.И.)
 Ара бошњакут = Ораница Бошњакова, т.е. Бошњакова нива
 Арат те бунари = Ораница, нива кај бунарот (те=тн.словенско- бунари, Р.И.)
 Арат е бунарит = Бунарска араница (нива), итн. итн.(Без т до бунарит, Р.И.)
 Човек не може да одоли себе си да не се позабавува... Ево, на пр. еден назив, кој неизоставно ќе предизвика смеја и кај српското дете:

Бара е фокес= Ѓокина бара
 Бара ковачит = Ковачева бара (Тој ковачи без т: со т тој ковачит, Р.И.)
 Балтак = Блатњаво замјиште
 Брегу и ситничес = Ситнички брег, ситничка обала
 Брегу и пештерит = Пештерски брег
 Зенеливада = Зелена ливата
 Златиња = Слатина
 Калуѓерт = Калуѓери
 Кодра гологлавес = Гологлаво брдо = Гологлаво
 Киша хајдукут = Куќа хајдукова = Хајдукова црква
 Киша Милошит = Куќа Милошева, те. Милошева црква
 Кула чардакут = Кула чардакова
 Ливадат е ѓуковицес = Буковичка ливада
 Ливада бунарит = Бунарска ливада
 Ливада Османагис = Османагина ливада
 Ливадиќја
 Огњилу
 Огорељак
 Остри деј = Оштри дел
 Остри камен
 Појатат = Појата
 Прони језерит = Поток језерски (Прони=порони, Р.И.)
 Прони Јовес, Давидит, Кулес = Поток Јованов, поток Давидов, поток Кулин
 Прони варничес = Варнички поток

Раса= Раса

Рапушина = Репушина

Реза бежанијес = Бежанијски згар (Згариште)

Рога е жарит = Жарска ледина

Секињача = Секирњача

Сливовица, стрнц, топила, трлобуќ = Шљивовица, стрнац, топола, трлобучје

Тршевине = Крчевине

Ќиреч = Креч

Ќурки рид = Ќуркин рит (рид, Р.И.)

Узбег= деформација од збег

Фуша е муљес = Муљино поле

Хију клисурес = Клисурски осој

Царовр = Царев врх (врв, Р.И.)

Церовц = Церовац (Церовец, Р.И.)

Шавар = Шевар (трска)

Чука Новакут = Новакова чука

Ова е само една ‘на прескок’ направена листа на ‘албанска’ топонимија, на основ кој читателот можеда му постане јасно, што воопшто е шиптарски јазик...“.

Ова говори дека во Скиптарија сè што било, било само тн.словенско. Следи заклучокот дека Скиптарите биле само едно-одродени тн.Словени а и ништо друго.

Тоа што Скиптарите не прифаќаат дека Скиптарија била тн.словенска, не наведувајќи ниту еден материјален доказ дека во Скиптарија било што пронајдено на некаков си скиптарски јазик, се потврдува едно-Скиптрите самите себе си се лажат.

ТН.СЛОВЕНИ ВО СКИПТАРИЈА

Петар Поповски, на стр. 47, наведува за Албанија: „Хан дошол до заклучок дека, ‘во не толку далечно минато Словените биле најногубројни жители на оваа земја’. Имено, ‘според докажуваните граници на јазикот’, вели Хан, ‘излегува дека Словените не само што живееле во северниот алпски дел на Албанија, туку дека тие и денес живеат во северниот раб на таа земја’. Според него, ‘некогаш Словените го населувале и целиот јужен алпски чвор’, додавајќи дека ‘од најстаро време Арбанија била преплавена со Срби и Бугари’, односно со Црногорци и Македонци. На крајот Хан заклучува дека, ‘со територијата на Арбанија Словените владееле од пред 9 до крајот на 15 век’. (За него, Арбаните како не-Словени се од 15 век, Р.И.)

До исти истражувачки сознанија дошле и голем број други научни работници од светски глас. Mussachi соопштува дека ‘пределот Опори (југозападно од Девол, б.н.) целосно бил населен со Словени’ (во ориг.: ‘Il paese d’Opori che habita dei Schlaveni’); MacCenzi и Irbi, дека Словените живееле на арбанашката земја дур до Драч и Елбасан’, а францускиот конзул во Призрен, Lejean, кој долго истражувал на тие простори, соопштува дека ‘во средината на 19 век јадранското приморје и континенталниот дел, по течението на реката Војуша и Арзен и просторите североисточно од Драч, биле населени со густо словенско население’. Сите тие предали, всушност, влегувале во составот на областа Арванон- Arbanon“.

Стр. 140: „...Историчарот Hahn констатира дека ‘...некогаш Словените биле најмногубројни жители во оваа земја’. Според него, целата таа територија ‘била пр-

еплавена со словенска маса'. Словенските имиња биле толку многу распространети, што се наоѓале дури и во најнедостапни планински предели. 'Малосорските Арнаути', соопштува Hahn, 'знаат дека во селата и градовите во кои живеат, порано живеело староседелско словенско население'.

Потсетувајќи на 'превласта' која Словените ја имале Арванија во минатото, Hahn понатаму констатира дека 'врз основа на докажаните граници на јазикот, Словените не живееле само во алпските (северниот планински дел, б.н.) на Арванија', каде што се наоѓале 'од најстаро време', туку дека 'некогаш тие ја населувале дури и целата јужна страна од алпскиот јазол', што значи целиот простор на денешна Северна, Средна и Јужна Албанија. Северните словенски племиња: Кучаните, Климентидите, Дебраните, Кастратите и Хотите, кои по доаѓањето на Османлиите дел биле исламизирани, а подоцна и геогоизирани, 'и денес знаат дека се родени браќа со црногорското плема Куча' и 'со Мијаците' и дека 'единствениот арнаутски јунак, Скендербег (...), бил од словенско потекло', од мијачката етничка гранка Кастрати. На крајот Hahn заклучува дека 'Словените со Арванија подареле до крајот на 17 век' “.

Стр. 145: „И историчарот Reshetar соопштува дека во минатото Арванија целосно била населена со словенско христијанско население...“...„Историчарот Treitner, пак, откако констатирал дека Словените од најстаро време биле присутни на арванитските простори...“.

Стр. 150: „Историчарот Селишев во својот научен труд за автохтоното население на Албанија, констатира дека територијата на таа земја 'од најстаро време ја населувало словенско население кое суштествувало во компактна маса до крајот на 19 век'. Во време на бугарските и македонските цареви и многу столетија подоцна, територијата на Арванија претставувала составен дел на Македонија. Во 1040 година словенското население во оваа земја востанало против Византија, бидејќи не сакале да í тешки даноци. Повикувајќи се на Skilica, историчарот Селишев вели дека тоа население 'го отфрлило византиското ропство и го признало својот племенски водач Тихомир'. Подоцна тоа преминало под власта на внукот на цар Самоил-Петар Дељан“, итн.

Стр. 161: „Во втората половина од 19 век обемни научни истражувања на територијата на Арванија вршел и германскиот историчар и научник Karl Hopf. При тоа констатирал дека 'во не толку далечно време Словените ја населувале цела Албанија'. 'Оделни краишта во оваа земја', вели Hopf, 'останале долго, сè до крајот на 16 век густо населени со Словени. Така било во областа Опора, на левата обала на р. Девол. На тој простор словенското население било компактно во однос на населението во Горна Албанија каде што во втората половина од 19 век веќе било измешано претежно со Словени, Албанци и Власи. Словенските оази околу устието на р. Војуша останале компактни дури до крајот на 19 век'. Hopf, исто како и Hahn, Skok, Griezabach, Селишев и други, во својата стидија за Арванија старите словенски називи на градовите и селата на арванитските простори ги предава во нивната оригинална словенска форма, како на пример Белград (Berat), Коњух (Elbasan), Горица (Kogča) итн“. (Гора=Кора=Корица=Корца=Корча, Р.И.), итн., итн., итн.

Стр. 223: „Самите туѓинци од она време кога Албанија се наоѓала под водство на Византија, земјите западно од Охрид ги сметале за бугарски (што значи Македонски, б.н.). Норманите и крстоносците, кои тогаш настапувале преку Јадранот,

од Драч кон Битола, Солун и Цариград, Албанија ја нарекувале ‘бугарска земја’. Бугарската култура, воопшто, од толку голема мера била развиена, што обласните арванитски кнезови во 14 век, како Андреја Гропа, Карло Топија, Константин Кастриот и други ковале монети со словенски натписи, граделе цркви и манастири, пак со натписи на словенски јазик, на кој јазик се вршела и богослужбата..!⁶⁹

Ова се потврдува со наводот, што Макс Фасмер го наведува: „Словенски имиња на местата според Селишчев се многубројни, во Епирус и Тесалија како и во текот на реката на Војуса, на Осум, на Девол, Семени и горна Шкумби, потоа северно од Црн Дрим, особено на нејзиниот горен и долен тек со бугарски обележја“., Густав Вајганд зборува: „Областите во Западна Албанија биле слабо населени со Булгари, но во Средна Албанија, особено околу Томор и територијата околу Томорица и Опар, многубројни бугарски имиња на месностите докажуваат, дека некои рејони тука наполно биле населени со Булгари. Во 1911 г. слушнав во Елбасан една песна, која децата ја пееа, без да ја разберат содржината, и која очигледно е силно изопачена бугарска песна, се запазила од старите времиња, затоа што ширински и должински во целата околина повеќе нема ниту еден Булгарин. А Спас Гопчевиќ расправа што не бива, дека во Елбасан живееле 20.000 Криптосрби !“. Вилкинсон, на стр. 123, истакнува: „...Зарјанко... Но тој сепак подржуваше некои од Бугарите во Македонија, одејќи дотаму што покажуваше силно бугарско малцинство по долината на Војуса во јужниот дел на Албанија а поголема група на Бугари во долината на Дрим и во крајбрежните области во Кавала и северна Тракија“.

Тоа биле Македонци- припадници на народната Охридска архиепископија.

Во прилог е Прајс. Тој докажува дека „многу албански топоними биле словенско потекло, дури повеќе, дека и Албанците водат потекло од Словените, така нивната теорија за тоа дека како народ биле од несловенско потекло ќе биде, буквално, смешно“. Со ова се потврдува дека Скиптарите немале ништо свое посебно, како и дека тие биле само тн.Словени. Се кажа дека поимот Словени бил синоним на Илири. Ова било повод Илири да бидат Русите, Србите, Бугарите, Хрватите и Словенците, со својот тн.словенски јазик- Скиптарите и Власите биле одородени.

Бидејќи илирско=тн.словенско било и писмото, тоа се ширело низ Арбанија.

Димитри Оболенски пиши: „Во 1069 година Византија даде административно овластување (но не и независност) преку Далмација на Хрватското кралство; и словенската Глаголска традиција станала културно наследство на Хрватскиот народ. Тоа достигнало најбогат процут во 14 и 16 век и сеуште не исчезнал: словенската литургија на Римскиот обред се празнува денес во крајбрежните градови Пореч, Пула, Риека, Сењ, Задар, Шибеник и Сплит, како и на островите Крк и Хвар. Проповедите напишани на Глаголска азбука биле генерално употребувани во црквите на овие диоцези до 1927 година“. (Тн.Грци ширеле, а Рим ништел ?!, Р.И.)

Кога глаголицата стигнала во Далмација преку Арбанија, оваа била само тн. словенска. Со неа во Далмација бил однесен македонскиот лав од Солунско, а во Истра од Бригија=Брзјакија тн.кирилицата со јарецот во Истра. Денес во Далмација симбол останал лавот, како што бил грбот на Ѓорѓи Кастриот, а на Истра јарецот.

Па Арбанија била центар на Охридската архиепископија- само тн.словенско.

⁶⁹ (Проф. Ѓор. ИвановЃ, БЃлгаро-албанска етничка граница, во „Македонски преглед“, год. I, кн. 4, СофиЃ, 1925, 40).

Божидар Муговац,⁷⁰ пиши: „Во Албанија живеат нешто повеќе од милион луѓе, од тоа преку четири-петини (82,2%) се Арбанаси. Народ, кој се чувствуваат Срби [тн.Словени] биле (на пописот) пред десет години 65 илјади лица, а сега сигурно ги има нешто повеќе, има доста и Цинцари или Куцовласи, па Грци и Турци“.

Д. К. Будимовски, на стр. 88, пиши Благој Попов „проценува дека во Албанија живеат повеќе од 50 илјади Македонци... Потоа Будимовски цитира: „Пред Резолуцијата на Информбирото во Албанија 60.000 се декларирале како Македонци ...“. Сега се оценува дека најмалата бројка на Македонците за која може да се збо-рува се движи од 80.000 до 100.000“.Овие до денес немаат никакви човекови права.

Д. К. Будимовски, на стр. 139 пиши: „Професорот Андре Мазон, познат француски научник- лингвист, во 1936 година во Париз ја издаде книгата ‘Документи, приказни и песни словенски од јужна Албанија’. (‘Documents, contes et shansons slaves de l’Abanie du sud’).

Запишани на македонски јазик, со латинична азбука и преведени на француски јазик тој објавува писма, приказни и песни што ги собрал во околните села на Корча: Бобошница на 8 км. и Дреновјани на 4 км. од Корча. Објавува и делови од преведеното Евангелие на македонски јазик а напишано со грчката азбука, која преведувачите на македонски јазик најдобро ја знаеле; Евангелието го нашол во манастирот Свети Јован во Бобошница, во кој манастир еден од преведувачите, Теодор Икономо бил игумен.

Во книгата, покрај приказните и песните, дава и граматика, лексичка и синтаксичка анализа на јазикот на македонското население во јужна Албанија. На крајот од книгата поместен е речник со повеќе од 3.000 зборови од тие краеве и со француски објаснувања“.

Бидејќи да се напише една книга се потребни околу 3000 зборови, Македонците биле многу богати со својот мајчин јазик, како спротивност на Скиптарите.

„Овде поместуваме некои приказни и песни од оваа навистина вредна книга, која уште во времето меѓу двете светски војни најдобро сведочела за виталноста на јазикот со кој се служат Македонците во Албанија, а кој како дијалект малку отстапува од денешниот македонски книжевен јазик“. (Тој бил бригиски=брзјачки, Р.И.)

Произлегува, Македонците не биле изроди на својата раса како Скиптарите.

Бидејќи сета Скиптарија била тн.словенска, а само на крајот на 17 век во северна Скиптарија биле населени Арнаути=Геги, Скиптарите биле 100% одродени тн.Словени. Со текот на времето тие се исламнизирале и конечно скиптаризирале.

Во Поморската енциклопедија⁷¹ за 1951 година се наведува дека во Албанија 82% била Албанци, а останатите 18% национални малцинства, Во Енциклопедијата дека 65% биле муслимани, 21% православни и 10% католици- за 4% нема ништо. Следи, според наводите, во Скиптарија биле 18% национални малцинства.

Бидејќи нивните пописи, како и денес, не се спроведуваат достоинствено за секој човек, без разлика што тој сака да се изјасне, бројот на муслиманите е сè поголем.

Ова посебно се однесува за Македонците во Скиптарија, а таа била само бригиска и македонска. Не само тоа, Будимовски на стр. 70 наведува: „...значи по

⁷⁰ Божидар Муговац, О Албанцима и о Албанији, Мала књижница селџачка слога бр. 4, Загреб, 1941.

⁷¹ Поморска енциклопедија, изд. Лексикографскиот завод на ФНРЈ, Загреб, 1954 год, како и во Енциклопедијата на Лексикографскиот завод на ФНРЈ, Загреб, 1955 год., под одредницата Албанија.

распарчувањето на живиот организам на етнографска Македонија, еден дел од нејзината територија беше приклучена кон Албанија. Така 1,77% од етногеографската територија на Македонија се најде во политичките граници на соседната Албанија, а тоа е 4,19% од целокупната албанска територија“.

А како се одредувала границата: биле прашани Преспанци. каде одите на пазар ? Тие рекле во Корча ! И Преспа била приклучена кон бригиска=македонска Корча само со бригиски=брзјачки градежи- ништо скиптатско туѓорасно потекло.

Будимовски вели дека Белград (Берат) бил со Македонци- но денес ги нема. Според него, во Тирана со околу 190 илјади жители биле меѓу 25.000 и 30.000 Македонци. Така денес во Скиптарија од македонска останала на одродени Скиптари.

Во Скиптарија се истребуваат тн.Словени- нивната бројна состојба се крие.

Каплан Буровиќ (2007), стр. 170, „...Македонци имало и има во пограничните области спрема Македонија. Тие имаат цели области, со повеќе села, населено исклучиво со македонско население, како нпр, во Шиштавец, Пешкопеја, посебно во Голо Брдо, кое денес броји околу 30 села, со преку 40.000 жители стопроцентно македонско. И меѓународната комисија која 1913. година ја одредила границата на Албанија, областа Голо Брдо го оставило вон границата, како територија на тогашната Југославија, односно Македонија. Со меѓународните махинации областа Голо Брдо е оставено на Албанија после ПСВ: Македонци има многу и во зоната измеѓу Лихнидните езера и градови Подградец- Корча. Иако измеѓу двете светски војни од оваа зона се протерани многу Македонци, тие уште таму чинат гро македонско население во Албанија. Со Власите и Грците градовите Подградец и Корча тие таму прават знатно поголем, дел на население. Албанците таму скоро е незнатно малцинство, и тоа повеќето доселеници после II СВ, кога Албанија презела мерки за етничка промена во цела Албанија, посебно во таа зона, која за време на II СВ се прогласила себе и за посебна држава, Република Корча.

Црногорците имало и има ден-денес воглавно во градот Скадар и околината. Областа Врака со неколку села населено со чисто црногорско население. Како што се знае, до денот на падот под власта на Турците, Скадар цели 500 години бил не само црногорски град, туку и престолнина на Црна Гора, економски, културен и црковен центар на Црногорците. Една третина на населението на Скадар ден-денес говори со српски јазик. Тие кои се православна вера ја чуваат и чистата црногорска национална свест, додека муслиманите себе не се нарекуваат ни Црногорци ни Албанци, туку Подгоричани. До скоро во Албанија биле Црногорци нешто помалку отколку Албанци во Црна Гора.

Вкупно, 1990 година, во Албанија имало околу 300.000 Срби, Македонци и Црногорци, а тоа значи околу 10% од целокупното население на Албанија. Толку таа година бил и постотокот на Албанците во Југославија.

Сите национални малцинства на Албанија, посебно влашкиот етнос (кои 1912 година правеле преку 20% од целокупното население !), Грците, Србите, Македонците и Црногорците, после признавањето на Албанија за независна држава, се изложени насилна албанизација. И оние школи, кои под турската власт успеале да ги отворат, албанската власт ги затворила, им ги грабнале сите материјални средства и им отвориле албански школи, каде на припадниците на националните малцинства не им дозволиле ни да го учат албанскиот јазик, пред све, интелектуално да би ги деградирале, како би им служеле на албанските властодржци само како ро-

бови на трудот, а потоа врз ним да се изврши и национален геноцид, албанизирање. Ден-денес припадниците на националните малцинства во Албанија немаат ни буквар на својот јазик, ни едно припремиште, каде неалбанските деца би ги припремиле да учат бар на албански јазик, заедно со албанските деца.

На припадниците на националните малцинства не им е дозволено нити да ги задржат своите национални презимиња. Боже-сочувај и да се изјавува дека по националност се нешто друго, а не Албанци. Црногорецот со православна вера Зарије Брајовиќ бил принуден да се изјасни како Албанец, па и да го промени своето презиме во Ферхати. Така било и сите други припадници на националните малцинства во Албанија. Сите Поповиќи преку ноќ постанале Попа(ј), Марковиќи- Марку, Матановиќи- Матана, а Шљеговиќи постанале Пранверај...“.

Стр. 175: „Овие Албанци предендираат дека и сите Херцеговци и Босанци, по националност се Албанци. И не само тие: албанските екстремни националисти сите муслимани на Балканот, тобоже Турците ги муслиманизерале само нив- Албанците. Дека мнозина муслимани на Балканот се словенско потекло, значи и словенска националност- Босанци, Херцеговци, Срби, Македонци, Црногорци и Бугарине сакаат ни да слушнат.

Ма колку бил голем број на албанизираните Срби, Македонци и Црногорци во Албанија, уште е поголем бројот на албанизирани Срби, Македонци и Црногорци во Србија (Косово и Метохија), Македонија и Црна Гора, каде како по нивните презимиња, така и по документите, можеме недвосмислено, сосема јасно да го докажеме нивната неалбанска, чиста српска, македонска или црногорска припадност.

Живееме под агресија на албанскиот национализам, шовинизам и расизам, на кое е крајно време да се каже СТОП !“ . (Скиптарите биле/се расни изроди, Р.И.)

Кога овој албански академик, кој се борел за Албанците, во Р.Македонија лежел и во затвор, што се случило и во Скиптарија, албанска нација никогаш немало.

ОДРОДУВАЊЕ НА СКИПТАРИТЕ ОД БЕЛАТА ТН.СЛОВЕНСКА РАСА

Кога се говори, што биле Скиптарите со нивните „браќа“ Власи, се наведува дека тие биле само Бриги=Брзјаци. Следи тие ги имале и имаат сите бригиски гласови. Овие биле надополнети со гласовите тн.Вукови, а Вук Караџиќ бил во 19 век.

Вилкинсон, на стр. 106, пиши: „Постојат пет главни гранки на Власите со кои се среќаваме во текстот, Перхебинци, Брузи, Масарети или Десарети, и Бои или Бовиени...Власите според зборовите на Ф.К.Л.Х. Пуквил, а предадени од Н.Денсусинау, ‘се втората најважна нација на ‘Пелазгијците’ во Македонија ’ “.

Власите биле Пелазгијци како и Скиптарите, што важи и за Македонците. За Јустин „Македонците биле со потекло еден пелазгиски народ“. Значи, едно исто.

Бидејќи се говори дека имало „Велика Влашка“, всушност „Велика Влахија“, Вајганд(1895), на стр.226, пиши: „Како што веќе наведив во предговорот во овој том, Аромуните (Арѓин, Арѓин, Армен) е едино име на кое сите племиња на овој народ равномерно се подводуваат. Жителите на Мегленска, кои одудираат во некои релации од Аромуните, го заменуваат ова име кое им го надметнале Словените- ‘Влах’ “.

Со наводот се потврдува дека поимот Влах=Влав, х=в, Власи од власина, за влаи до Влаинка било само тн.словенско. Па тн.словенска била Тесалија со своите

Анти. Да се спореди и со расата аину во Јапонија: в + л + к + аину = влакино, луѓето се со влакна. Власите и Скиптарите имаат презимиња со бригиското датовно у.

Константин=кон стант=станат (вечен) ин; Белемаче=беле маче, б=в; поп=поп.

Следи влашки текст во Битола: Tu aistã casã (Ту аиста каса). Па овде е ту=ту аиста=аиста, каса=каса=каста=кашта=к'шта=куќа. Текстот на влашки јазик е преведен: Во оваа куќа... Бидејќи влашкиот јазик бил од романска (латинска) група на јазици, а латински бил двоен испревртен македонски јазик од 240 г.п.н.е. и 15 век н.е., текстот на македонски гласи: ту=ту аиста=а иста=иста каса=куќа. Значи, ту-ка иста куќа. Или подобро таа иста куќа. За да се потврди дека аиста=а иста бил само на тн. словенски јазик е ова: аиста=а иста и а во в до виста, в=б, биста- таа мора да е иста.

Следи вака=ва ка, оваа ка. Бидејќи ка оди раван (ка + рава = крава), таа е крава. На бригиски се завршува на т, доаѓа вакат, од што проилзегло вакцина, т=ц.

Бидејќи именките се правеле со в-н-т на почеток-средина-крај, пр. вака, е и случајот Бисерика, б-в, Висерика=в и серика=срка=црка + ва = црква. Бисерика на почетокот е со в, а во денешниот македонски јазик со свој долг развиток е на крај в.

Имињата на местата, реките, планините... на Власите кај авторите биле на тн. словенски јазик. Исто така, и нивните куќи биле тн. словенски-поточно брзјачки. За пример се наведуваат ...Москополе...Корча...Охрид...Ресен...Битола...Крушево итн.

Ова било повод Власите да тврдат дека градежите во наведените места биле влашки. На ова на таквите личности им велел и им говорам, Македонците во Пакистан се Бриги, со бригиско симбол јарец- богот Арес, исти традиции, музика, јазик... и нивниот владетел Мир=мир признал во Р.Македонија, дека таа била нивна. Само Бригите во Пакистан не го познаваат поимот Власи и Словени- такви немало. Бидејќи нивните градежи останале бригиски, не во соседството, Власите се Бриги. Следи и најдобриот доказ: меѓу Македонците, Власите и Скиптарите како православни во ништо меѓусебно не се разликуваат. Значи, тие биле и си останале еден ист народ Пелазги. Разликата е таа што Власите и Скиптарите јазично се одродиле.

Следи ништо немало било што скиптарско различно од она на тн. словенско.

Одродувањето на Власите и Скиптарите било само по 1767 година. Следи и доказот дека Власите повеќе се романизирани, а Скиптарите повеќе коинизирани.

Густав Вајганд (1924), на стр. 64/65 го споредува аромунскиот и романскиот јазик. Со тоа што двата јазика биле споредени меѓусебно, двата биле исти. Ова се потврдува со доказот што коине и латински никогаш не биле народни. Следи тие денес се и мртви јазици. Пак, според Дионисиј во Рим се говорел еолски јазик.

Наведеното говори дека Скиптарите и Власите биле само одродени Бриги.

Вилкинсон, на стр. 76, пиши: „Лиен се однесуваше кон Власите како кон Цинцари и во голема мера размислуваше за нивното потекло. Тие самите, пишува Лиен, тврдеа дека се потомци на римските војници, кои ја покорија Македонија. Тој мислеше дека ова е одвај веројатно бидејќи нивниот јазик не беше чисто латински туку повеќе би можело да се каже изведен од ‘латинизираниот дациски’ (т.е. романски). Тие веројатно претставуваат потомци од Дација дојдени од Мизија. Романците го разбирале нивниот јазик, но тој сепак се разликува од романскиот јазик. Од секој осми влашки збор, само третиот е изведен од латински, два се позајмени муслимански зборови- грчки, турски итн.- а три припаѓаат на непознат корен сличен на албанскиот..“.

Вилкинсон, во Картата на Ф. Мајнхард од 1899, на стр. 144 пиши за Власите: „Мајнхард го прифати ширењето на христијаните и муслиманите Власи на Вајганд. Тој ги нарекува Куцо-Власи, име што не е прифатено за самите Власи бидејќи зборот Куцо претставува куц или крив и се зборува дека произлегува од неправилното зборување што Власите го прифатиле меѓу странците“. (Куц-тн.словенски, Р.И.)

Во однос на Власите Скиптарите биле повеќе коинизирани и монголизирани Вилкинсон говори за Американски: Картите на Леон Доминиан од 1915 и 1917, а на стр. 215 пиши за Албанци.

„Доминиан дава неколку докази што се однесуваат на Албанците. Тој истакна дека постојат повеќе етимолошки објаснувања за зборот ‘Албанец’, но излезе дека е тесно поврзан со келтската форма алб или алп, што значи планина.⁷² Доминиан тврдеше дека сите жители од овој дел на полуостровот кои зборуваат шкип (албански) би требало да се сметаат дека се од албанската националност. Тој истакнуваше дека јазикот по својата форма исклучително Аријан, но истакна дека од 5.140 елементи во Етимолошкиот речник на Албанците на Г. Мајер’ би можело да се набројат само четири стотини неизмешани индо-европски елементи’. Татар-турскиот брои 1,180, Романскиот, 1.420, грчкиот 840 а словенскиот 540 збора.

Тој ги предочува романските католици Геги⁷³ по долината на Дрим и Мат во најголем дел под италијанското влијание. Христијаните Тоски од југ во најголема мера беа ортодоксни, но многумина од нив сепак беа муслимани. Албанците муслимани најчесто се сметаат за Арнаути. Според неговото сфаќање, Албанците во 1913 беа сосема лишени од секакво национално чувство. Само ривалството меѓу Италија, Австрија, Србија и Грција, секоја посебно натпреварувајќи се за продобивање на албанските пристаништа, резултираше во една независност. Италијанското влијание во Валона беше постигнато преку романско-католичките Албанци“.

Кога Скиптарите во 1913 година немале национално чувство, такви немало.

Олга Луковиќ-Пјановиќ, во насловот за автор Казимир Шулц, вели: на „Милош Милојевиќ полно поверување, кога тој во својата Историја, а на стр. 83, пиши:

‘...јазикот им, и ако има во себе 2/10 дела латински, 2/10 дела гало-келтски, 1/10 дел грчки и 5/10- делови српски зборови, не може не обилни домашни потреби да изрази...’ “.

Следи трорасен, како што се источно од Франција- готски јазици.

Овде се говореше за Власите и Скиптарите со трорасен јазик. Пак, според Густав Вајганд, Албанците и Власите биле „браќа“. Меѓутоа, овие се разликуваат од Арнаутите=Гегите кои биле колонизирани во северна Скиптарија и јужна Србија.

Каптан Буровиќ⁷⁴, на стр. 103, пиши за „4. Јазик- дијалект“:

„Албанците од Косово, Метохија, Македонија и Црна Гора говорат јазик, ист дијалект, кој се говори и во Северна Албанија, или во Средна и во Западна, односно Јужна Албанија. Со еден збор- дијалекти на Албанија, а не некои посебни, местни диалекти, поинакви од дијалектите во Албанија. Овој факт го признаваат и самите албански научници, филозофи и академици. Еве што кажуваат тие конкретно:

⁷² ‘Albanach’ денес е се уште во употреба во Шкотска, а се однесува на некои висови во Шкотска. (Облеката, гајдата, музиката со својот ритам 7/8 биле македонски, што било и со Скиптарија, Р.И.)

⁷³ На просторите на Гегите, во Гегелак, населението го прифатило името Геги- а не биле муслимани.

⁷⁴ Каптан Буровиќ, Потеклото на Албанците, ИК Балкан, на македонски јазик во Битола, 2005 год.

‘...албанското население (на Косово)... има ист дијалект...со оној дијалект што го говорат Албанците кои живеат во Северна Албанија, како директно продолжение на кое население и се’.⁷⁵

Тогаш, зарем ова не е едно самопризнавање на албанските научници дека тие Албанци на Косово и Метохија се доселеници од Северна Албанија ? ! Ако не се доселеници од Северна Албанија (најмногу, од турската окупација па наваму од век во век, обновувајќи го така населението со нови доселеници), јазикот на Албанците на Косово и Метохија би се разликувал од јазикот на Албанците од Северна Албанија повеќе отколку што се разликува јазикот на Тоските и Љаба (јужна Албанија) од јазикот на Гегите од Средна и Северна Албанија“.

Секако, скиптарската наука ги прифатила како свои Арнаутите, дека тие се преселиле од Северна Скиптарија, а никаде ги нема кавказко- црноморските Албанци- Арнаути, кои биле колонизирани и во Северна Скиптарија. И па само се лаже.

Се говори за „јазик- дијалект“. Таков бил гегскиот, кој се говорел во Скиптарија и северна Скиптарија. Со преселбите гегскиот се проширил низ Скиптарија. Со тоа што до денес меѓусебно не се разбираат Скиптарите со Арнаутите, тие биле два народи со посебно потекло: Скиптарите од Балканот, а Арнаутите од Кавказјето.

Се наведуваат и „5. Обичаи и традиции“, што авторот го пиши на стр. 106:

„Обичаите и традициите на Албанците од Косово и Метохија, Македонија и Црна Гора, се исти со обичаите и традициите на Албанците од Северна Албанија, односно Средна или Јужна, од каде дошле. И ова се принудени да го признаат самите албански етнографи. Еве што велат:

‘...албанското население (на Косово)... има исти обичаи и традиции како и населенето кое живее во Северна Албанија како директно продолжение на чие население и се’.⁷⁶

Тогаш, зарем повторно немаме едно признание на албанските научници дека се тука, Албанци од Косово и Метохија, односно Македонија и Црна Гора, доселеници од северна Албанија, односно од Средна и Јужна Албанија ?!“.

Следи разлика меѓу она што е наведено од Академијата: „...албанското население (на Косово)... има ист дијалект...со оној дијалект што го говорат Албанците кои живеат во Северна Албанија, како директно продолжение на кое население и се“ „...албанското население (на Косово)... има исти обичаи и традиции како и населенето кое живее во Северна Албанија како директно продолжение на чие население и се“, како спротивност на Каплан Буровиќ за јазик- дијалект „Северна Албанија, или во Средна и во Западна, односно Јужна Албанија“ и за обичаи и традиции „од северна Албанија, односно од Средна и Јужна Албанија“.

Ова говори, дека до денес Гегите се обесправени во Скиптарија, каде како народ на пошироки подрачја, значи побројни, се обесправени во Скиптарија, чиј службен јазик е на Скиптарите=Тоските, а не на мнозинството Арнаути=Геги, што важи и за вон Скиптарија, посебно во Р.Македонија каде Скиптари=Тоски се само 10%, а Арнаути Геги 90%. Ова говори дека никогаш немало еден албански народ.

За да се потврди дека наведеното од Академијата е произволно е доказот со Р.Македонија. Во неа до 1963 година, до земјотресот во Скопје, имаше безначајно албанско население, населено од Скиптарија и јужна Србија. Бидејќи денешното

⁷⁵ АКАДЕМИЈА Е ШКЕНКАВЕ Е РПSSH : FJALORI ENCIKLOPEDIK SHQIPTAR, стр. 539, кол. II.

⁷⁶ АКАДЕМИЈА Е ШКЕНКАВЕ Е РПSSH : FJALORI ENCIKLOEDIK SHQIPTAR, стр. 539, кол. II.

албанско население е во главно од јужна Србија, наведеното на Академијата и Буровиќ не се совпаѓа со вистината, затошто Гегите мнозинство биле во Јужна Србија, но не во Северна Скиптарија. Па ваквото мнозинство од 90% се Азијати со висок наталитет што го нема никаде во Европа, ниту во Скиптарија. И затоа само сè лаже.

Следи „6. Етнонимот Гега“, што Каплан Буровиќ го пиши на стр. 106:

„Албанците во Србија (Косово и Метохија), Црна Гора и еден дел во Западна Македонија, се Геги, Гегини, што значи дека се од покраината која на албански јазик се нарекува Гегни- Гегнија.

Каде се наоѓа Гегнија ?

Покраината Гегнија се наоѓа околу Тирана, која е престолнина на Албанија. Значи- во денешна Средна Албанија, во папокот на Албанија“.

Бидејќи вон Скиптарија биле 90% Геги, тие немаат врска со Скиптарија, никако со Средна Скиптарија, за авторот „папокот на Албанија“, туку сите се Азијати.

Како второ име за Гегите бил Арнаути- Арнаутлукот бил на повеќе места...

Од наведеното произлегува, историјата на дворасните Албанци е 100% лага.

Албанската историја била завојувачка, како наследство на албанските паши кои биле најгласни извршители на исламот. Тие станале најбогати- денес мафијаши.

А сите оние кои твореле за Скиптарија не биле Скиптари туку не-Скиптари, а вакви биле тн.Словени, кои се омразени од Скиптарите кои биле/се најнеписмени.

СКИПТАРИТЕ НАЈНЕПИСМЕНИ

Кога се говори за писменоста на некој народ, тој треба народно да е свесен.

Албанскиот академик Поло вели: „Масовната исламизација на Албанците во 17 век предизвикала јака идеолошка поделба...Религиската поделба без сумливноста чинела озбилна препрека на создавање на националната свест на Албанците...во толку што повеќе што теократската држава на Албанците муслиманите ги сметала за Турци“. ⁷⁷ Па на Муслиманите=Турците не им бил потребен јазик и негово писмо.

Наим Фрашери во 18 век говори: „Сите ние сме браќа на иста крв и ист јазик. Не велите Турци и гаури, тоа никогаш не го велете“. ⁷⁸ Следи Албанците како Турци нив не ги интересирало нивниот пелазгиски=тн.словенски јазик на белата раса со писмо туку само турската=мусиманската вера со арапскиот исламски јазик

Поло вели: „Муслиманите го користеле привилегијаниот статус и уживале политички права од кои христијаните биле лишени. Во текот на 18. и 19. век таа класа се претставувала, не како претставник на турската нација, туку како еманација религиозна на исламска држава“. ⁷⁹ Албанците не биле народ туку само Турци.

Ставро Скенди кажува: „Скадарските муслимани не сакале албански школи ни албански јазик и не сакале никаков друг службен јазик освен турскиот“. ⁸⁰ Потоа додава дека тоа било мошне раширена појава во Скопје и западна Македонија каде многу семејства говореле само турски. ⁸¹ Сѝ тоа кулминирало во текот на I Светска војна, кога независна Албанија постои. Тогаш во земјата избиваат масовни побуни

⁷⁷ Stefanaq Pollo, Les contradictions dans la formation de la conscience nationale, во Studia Albanica, бр. 2/1986, Тирана, стр. 30.

⁷⁸ Korm Žorž, Multikonfesionalne zaednice, Sarajevo 1977, стр. 273.

⁷⁹ Stefanaq Pollo, Les contradictions...исто, стр. 27.

⁸⁰ Skendi Stavro: Albanian national awakeing 1878-1912, Prinnton, New Jersy, 1967, стр. 348.

⁸¹ Исто, стр. 348.

на селаните, значи обичниот народ, кој како еден од основните поставува захтев за поново обединување со Османовото царство,⁸² значи самиот албански народ се одрекува и од својата држава и од својата нација во име на исламот.

Мирољуб Јефтиќ⁸³ вели: „Воостанатото управо поради исламот не бил ни еден муслиман сунит меѓу луѓето кои го буделе албанскот национализам. Сите тие се христијани: Наум Векилхарци, Зеф Јубани, Константин Кристофорици, Једоним де Раде. Ова не кажува никој друг туку Рамиз Алија муслиман и предавник на Албанија. Тек подоцна се приклучуваат браќата Фрашери: Абдул, Наим и Сами. Ама тие не се сунити туку припадници на една кривоверна верска, дервишанска секта, бектешија, кои ни тогаш ни денес не се во заедница со останатите муслимани ни на Космет ни во Албанија ниту во Македонија. Нема во тоа движење ни еден сунит“.

Следи муслиманската=турската нација Албанци немала национално чувство-само со арапски јазик и писмо, а не со Османов јазик на Мехмед Караман од 13 век.

Фалмерајер напишал за Албанците: се „...ама без литература, без книга и самите без алфабет“. Според Буе Албанците биле нов народ- во свој тек на развиток.

Наведеното било повод, за Албанците други пишеле- на ништо скиптарско.

Петар Поповски, на стр. 108, наведува фуснота: „Познатиот австриски научни работник Johan G. Fahn и Dr Siebertz ‘Albanischen Studien’, на неколку места повлекуваат дека ‘албанскиот народ е единствен во цивилизирана Европа кој нема своја историја, свој јазик, култура, азбука и книжевност. Албанците, едноставно, не знаат кои се и што се !?’, I, 1854, 229-230, 311 и 312; Albanien und die Albanesen, Landschfts- und Charakterbilder, Wien, Mainz, 1910, 48-50. Цитирано и кај: Д-р Владан Ѓорѓевиќ, Арнаути и велике силе, Београд, 1913, 9-18)“.

Стр. 126- фуснота: „...Според Зупанич, ‘Албанците од времето од кога се знае за нив, па до денес, не знаат за заедничка организација и за единствена идеја, а во поглед на културата, вероватно, стојат на ист степен, на кој биле уште пред Христовото раѓање, а можеби, и на уште пониско ниво’.Културното ниво на Арнаутите, историчарот Зупанич го споредува со културата на Дивите Курди и со Кавказките племиња. Тие воопшто не сакале да работат, особено да се занимаваат со земјоделство. ‘Ако не можат да крадат’, вели Зупанич, ‘тогаш лежерно живеат како гаваци или како вратари со накитени униформи и блескаво оружје. Сè само не некоја потешка работа’. (Д-р Нико Зупанич, Етнографски..., 15.)“(Различно Арнаути,Р.И.)

Вилкинсон, на стр. 158, во Картата на Е. Барбарич од 1905, пиши: „Од сите најголеми етнички групи на Балканот на почетокот на векот, единствено Албанците немаа удел во својата територијална политичка независност. Едно време тие достигнаа извесен степен на целост под водство на Скендербег (сл. 27) во петнаесеттиот век, но не направија ништо понатаму во смисла на нивна политичка еманципација сè до ова време...“.(Тој и неговите пишеле само на тн.словенски јазик, Р.И.)

Се потврдува дека Албанците до 1905 година биле најнеписмен народ.

На стр. 160 следи за него продолжување: „На север, Барбарич ги притисна албанските барања во Стара Србија. Овие Албанци беа особено почитувани под турскиот режим, кога беа во можност да мигрираат од висините на Албанија во низините и басените на Стара Србија и Македонија. И покрај ослободувањето на ту-

⁸² Stefanq Pollo, Les contradictions...исто, стр. 187

⁸³ Мирољуб Јефтиќ, Исламизација како фактор албанизација на просторима бивше СФРЈ, Етнолог 9, Македонско етнолошко друштво, Скопје, 2000, стр. 162..

рската сила, Албанците, немајќи силно чувство за својата националност, почнаа да се среќаваат со растечката опозиција од страна на Србите. Муслиманската религија што можеше да им даде некаков изглед на национално чувство, беше речиси без никакво значење бидејќи многу Срби беа исто така муслимани. И повеќе од тоа, С. Гопчевиќ и неговите следбеници до еден одреден степен успеаја во модификацијата на идејата дека повеќето од жителите на Стара Србија се Албанци, преку инсистирањето на српското потекло на жителите од Стара Србија. Барбарич ја порекнува ваквата идеја и повторно го поставува постоењето на барем дветретинско мнозинство Албанци во Стара Србија“.

Се говори, дека Албанците немале национално чувство- не знаеле што биле.

„Токму заради ваквата ограничена циркулација, картата на Барбарич немаше големо влијание врз европската картографска размисла, но неговите придонеси беа покасно искористени од А. Дардано при подготвувањето карти за Географскиот институт Агостини. Италијанскиот и бугарскиот интерес за Албанија не беше без никаков ефект врз развојот на албанскиот национализам. Само неколку години подоцна, во 1908, на лингвистичкиот конгрес одржан во Битола еволуира една прикладна романска азбука за потребите на албанскиот јазик. Дотогаш во употреба беа италијанската, кирилската па дури и арапската азбука. На овој начин еден од најстарите индоевропски јазици беше спасен од натамошни асимилации и разводнување. Сепак, пред 1924 не се случи тоа во училиштата да биде предаван албанскиот или ‘скиптарскиот’ јазик. Додека Италијанците беа тие што ги култивираа албанските аспирации, сепак постоеја и исклучоци: Г. Амадори- Виргиљ, на пример, во 1908, го игнорираше постоењето на Албанците на својата карта...“.

Со наједноставниот заклучок, скиптарски народ сè до 1924 година немало.

Бидејќи Албанците со лажење не престануваат, се повторува со мозаикот:

За Фалмерајер: се „...ама без литература, без книга и самите без алфабет“.

Се истакна за во 1905 година: „И покрај ослободувањето на турската сила, Албанците, немајќи силно чувство за својата националност“

Вилкинсон, на стр.192, пиши: „Мировниот договор од Лондон, потпишан во мај, 1913, ги положи и границите на новата албанска држава. Нејзиното создавање не е дело на Албанците, кои, и покрај тоа што покажаа неколку искри на национализам, сè уште не беа способни да се носат самите себеси“.

Вилкинсон, на стр. 216, говори што Леон Доминиан пиши: „Според неговото сфаќање, Албанците во 1913 беа сосема лишени од секако национално чувство“.

Кога Скиптарите во 1913 година биле без национално чувство залудно било: „Само неколку години подоцна, во 1908, на лингвистичкиот конгрес одржан во Битола еволуира една прикладна романска азбука“. А таа била само романска=влашка.

Кога на Скиптарите не им била потребна азбука, тие и не сакале да го учат својот скиптарски јазик. Па следи: „Сепак, пред 1924 не се случи тоа во училиштата да биде предаван албанскиот или ‘скиптарскиот’ јазик“-без скиптарски народ.

За ова да се дообјасни, Скиптарите немале скиптарска туку романска азбука.

Романска азбука во Битола не од Албанци туку само од Власи. Бидејќи нивното семејство пребегнало од Скиптарија, тие живееле во Битола. А во него тие имале своја печатница. Со цел тие за да печатат, во Битола 1908 година за Скиптарите ја употребиле романската=влашката латиница.

Иако семејството било романско=влашко, Албанците нив ги прогласуваат за Албанци (Скиптари како Белци и Арнаути како Монголи). Меѓутоа, нивното семејство не го познава ниту скиптарскиот никако арнаутскиот. Токму затоа на МТВ, Втора програма, на скиптарски јазик, скиптарскиот новинар и влашкото семејство говорат само на македонски јазик а нивниот разговор е преведен само со текст на скиптарски. Ова говори дека Албанците се само фалсификатори- тие сè само лажат.

Бидејќи Скиптарите биле најнеписмени, тие многу лесно се одродиле.

Нивното одродување било од својот тн.словенски корен, од Бриги=Брзјаци.

Па тие до денес ги имаат сите бригиски=брзјачки гласови, бригискиот=брзјачки глас s, како Брзјаци не го изговоруваат првото х (не хајвар туку ајвар...), темен вокал, а Скиптарите ги имаат и гласовите на Вук Карациќ од 19 век. За нив биле обвинувани Македонците дека тие го србизирале јазикот- тие никогаш не постоеле.

Во скиптарскиот јазик има помасовна употреба на теменвокал, кого Вук Карациќ го отфрлил, и тоа не како во Дебар и Дубровник, меѓу кои се најдувала Скиптарија туку како во Романија и Бугарија. Следи авторите да говорат дека Албанците и Власите не биле Илири туку Траки. Исто така, бидејќи во Тракија имало повеќе монголско влијание од монголското навлегува шкиптарскиот има мноштво монголски (татаро-турски) зборови, многу повеќе од Власите.

Следи кај Мајер можат да се видат дури и монголски, татаро-турски зборови.

Скиптарите биле само одродени Бриги=Брзјаци. Бидејќи тие масовно се одродиле во 20 век со нов скиптарски јазик, со јазикот се доодродуваат Македонците.

Ова се потврдува со доказот што Македонците во Турција до денес си го говорат изворниот македонски говор откаде што тие во Турција се преселиле. Истото останало и кај Македонците во Скиптарија, како православни и муслимани. А другите Македонци во Скиптарија од 1767 година постепено стананувале Грци, дури од во втората половина на 20 век дури Скиптари чиј трорасен јазик не го разбирале.

Токму за ваквите злодела Албанците се подржувани од Европа и НАТО.

Најголем албански злостор е што во Р.Македонија Македонците како муслимани станувале Албанци, иако тие како Скиптари и Арнаути биле само Турци. Како Муслимани Македонците се селеле во Турција. Од нив стануваат дури Албанци.

СКИПТАРИТЕ САМО ПОД ОХРИДСКАТА АРХИЕПИСКОПИЈА

Петар Поповски, на стр. 70, пиши: „Сведоштвата за македонскиот карактер на Арванија во тој историски период своја документарна поткрепа наоѓаат и во хрисулите на византискиот император Василиј II (Македонски, Р.И.)... Имено, целата територија на денешна Албанија тој ја ставил под јурисдикција на Охридската патријаршија (1018), како што било и порано, при што се споменуваат и одделни области кои влегуваат во Охридската дијецеза, како на пример: Колонија, Девол, Главиница, Канина, Черник, Химера, Ореон, Драч, Адрианоупол, Призрен, Липлјан и други. Историчарот Божиќ вели дека Драч, Белград (Berat) и Валона уште во 11 век биле врзани со Охридската патријаршија. Ваквата констатација ја поткрепува и Иванов кој соопштува дека кон крајот на средниот век и во првите три до четири столетија од турското владеење над територијата на Арванија, под јурисдикција на Охридската патријаршија потпаѓале уште десетина други области, меѓу кои: Шпат, Елба, Мокра, Музакија, Гора, Валона, Белград, Горица, Свезда и други, што значи

целата територија на Матија, денешна Албанија. Според него, долго време на арванитската црква се величела како бугарска, односно како Словено-Македонска. Власта на Охридската патријаршија над овие области траела скоро 12 ипол столетија, од прогласувањето на Архиепископијата (535), до нејзиното укинување (1767) како Патријаршија, кога истовремено била уништена духовната самостојност на Охрид“.

Се наведе во Ларус дека Скиптарија била под Охридската архиепископија.

Густав Вајганд (1895), на стр. 47, пиши: „Не можам да пропуштам а да не укажам дека кај господинот Јоанче Робе се најдуваат некои документи, тапија за поклон напишана на дако-романски јазик, како и дека кај г-дин Анастас Бодлија се најдува една библиотека која содржи и неколку ракописи на евангелија на пергамент, кои- како ми се чини- се понов датум. Овде пронајдов и една книга која е печатена во Москополе, слична на онаа во романската црква а и на оние од Св. Климент и Св. Наум. Некогаш толку вредна библиотека од манастирот Св. Климент готово во потполност нестанала; останале само нешто примероци книги.Најголем дел на тоа библиотечно благо го украде самите мештани а потоа го продавале по Атина и Париз. Узгред, големата плоча во оваа црква не е од мермер (како тоа го наведува г. фон Хан) туку е од алабастер“.

Наводот укажува дека Арбанија била под Охрид со Св.Климент и Св.Наум.

Густав Вајганд (1895), на стр. 83, пиши: „Во Москополе исто така се најдува една библиотека за која сум слушнал многу пофалби. После чести молби за дозвола да ја посетам, конечно таму ме одвеле. Библиотеката е сместена во една соба покрај црквата Св. Никола и во неа има околу 2000 томови на грчки, латински и германски јазик. Со поголем дел потекнуваат од овој век и се печатени во Виена и Лајпциг. Има нешто постари изданија на грчки и латински класичари од Венеција, ама ништо од сето ова не од со нарочитно значење. Бидејќи и понатаму сум се распрашувал, ми беше речено дека овој книжевен фонд го поклонила баронот Сина од Виена на својот роден крад Москополе пред 30 години.

Во соседната црква се чува едно мошне убаво Евангелие на пергамент кое има мошне голема сличност со она Евангелие од црквата Св. Марија во Берат. Двете се понов датум.

Од далеку поголем интерес за мене биле оние книги кои самостално се печатени на ова место во текот на минатиот век. Печатницата се најдувала во уште добро зачуваната зграда покрај црквата Св. Јован Теолог. Таму ми покажале десетина добри зачувани книги кое со дел воопшто не се користени и содржеле литургии кои се чуваат за време на слава во чест на сверецот.

На разни места ги пронајдов следните книги чии автор е Монах Глигорие:

I Во Охрид: 1.- грчки наслов, 2.- Богослов Св. Серафим од 1740 во црквата Св. Климент. II Во Св. Наум: 1.- Богослов Св. Наум, 2.- Богослов Св. Климент, 3.- Богослов 15 маченици, 4.- Богослов Св. Еразмо, 5. Богослов Св. Јован, 6.- Богослов Св. Јован, 6.- Богослов Св. Никодем, 7.- Богослов Св. Седмица од годината 1740-42. III Од Москополе: Гореведени книги од годината 1744.

Изгледа дека главна активност на оваа печатница се одвивала измеѓу 1740 и 1744. година. Не ми се познати ни пораните ни подоцните изданија. Од печатарските машини и типови на слова нема ништо. Изгледа дека сѐ било пренесено во Св. Софија ама таму не можев да им влезам во траг.

Воопшто не е тешко да се разбере како било можно во Москополе- усред Турција минатиот век, воопшто можело да се најдува ваква печатница, со тоа што пред ако се знае дека оваа не цветела само трговијата туку посебно науката. Овдешниот лицеј бил најпознат за целото полуострво и од него произлегувале луѓе, како што се научникот Халкеус на кого му се припишува издавањето на боголсловот Св. Наум од 1695. година во Венеција, понатаму Даниел автор на познатиот четворојазичник 'Вовед во науката', монахот Грегорије- автор на сите познати изданија од Москополе; Мандук- Бискуп од Касторија; Јоасаф- Охридски Патријарх на кому богатите влашки трговци му поклониле раскошна златна круна изработена во Венеција (која уште секогаш може да се види во манастирот Св. Климент во Охрид); Кавалиотис- автор на аромунскиот речник кој е одржан заблагодарувајќи на Тунман, итн. Врв на овој лицеј паѓа во годината од почетокот на минатиот век. Најверојатно е затворен околу 1645. година, ама поново отворен веќе 1750. година, издигнувајќи се од вистинското процветување кое траело сè допрвото уништување на градот 1760, после што го изгубил својот претходен сјај и продолжил само да животари. Тренутно, постоечките школи се одредени да вршат хеленизација на населението. Во функција на наставничкото особје е вработено: 2 учители со 8 ученици, една учителка со 30 ученици и една воспитачка за претшколска возраст...“.

Со укинување на Охридската архиепископија, дури Битола станува центар.

АЛБАНЦИТЕ САМО ПОД ГЛАВНИОТ ГРАД БИТОЛА

Крсте Битоски,⁸⁴ на стр. 18, вели за Битола: „...Од втората половина на 17 век тој економски пак се издигнува, и покрај неговите страдања од разбојнички банди, за да прерасне од триесетите години на 19 век во економски, административен и воен центар на цела Западна Македонија, односно на цела Румелија“.

Крсте Битоски, на стр. 21, под фуснота пиши: Герасим (1833-1840), а на стр., 24: „...митрополитот Герасим. Битола во негово време веќе е административен центар и седиште на румелискиот валија...“.

Велимир Т. Арсиќ (1930), на српски јазик, во „Црквата Св.Великомаченик Димитрија во Битола“, по повод на прославата на нејзината стогодишница 1830-1930, пиши: „Внатре во состојбата на турското царство, како и создавањето на новата грчка држава, 1830 година, во тоа време Битола да постане главен административен центар 'за сите краеве од скопските, призренските и скадарските краеве, па кога-кога и до самата граница на Грција', а подоцна, 1835 год., и средиште на румелискиот вилает. Во тоа време кога Белград имал само 13000 жители, Битола имала меѓу 33000 до 37000 души“. Значи, Битола бил центар до „самата Елада“.

Ларус, том 3, стр. 583 е Народен препород во Македонија: „...Особено голем број трговци работел расејан по градовите на Србија, Грција и Бугарија. Све тоа влијаело македонските градови, во текот на 19 век, да дојдат во ред со најразвиени чаршии на Балканот. Тоа пред се однесува на Битола, која во втората половина на 19 век имал околу 50000 жители“. (Главниот град многу убаво се развивал, Р.И)

⁸⁴ Крсте Битоски, „Дејноста на Пелагонската митрополија (1878-1912), Грчки религиозни просветни и вооружени акции. Институ за национална историја, Скопје, 1968.

Од кажаното произлегува дека во 19 век главен град бил Битола до Елада... со Косово и Скадар. Исто така, во Битола црквата Св.Димитрија била Соборна црква за православието, равна на онаа во Бруса за Мала Азија- врз двете бил Цариград.

Густав Вајганд (1924), на стр. 69, пиши: „...оти ракописот е на метрополитот во Манастир [Битола] е посветен, кој исто така трошокот го презел“.

Лидија Славеска, на стр. 378, вели: „Меѓу најзначајните изданија на печатницата во Москополе, е првиот отпечатен текст на македонски јазик (охридски говор) во ‘Четиријазичникот’ на Данаил од Москополе. Издавањето на ‘Четиријазичникот’ го потпомогнал битолскиот митрополит Нектариј, титулиран како митрополит од Пелагонија и егзарх на цела Македонија“.

Следи Битола бил центар на Македонија. И за Грците, дури и за Романците.

Густав Вајганд (1895), на стр. 97/98 пиши за Гопеш со „најголема христијанска црква, која сум ја видел на тлото на Турција“...„Сите натписи во нејзината внатрешност се составени и напишани на романски јазик...“.

Власите покрај Грци биле и Романци- припадници на Романската црква.

Напротив, Албанците биле само Муслимани=Турски со арапско писмо.

Како воен центар Битола во неа биле колонизирани Арнаути. Следи да има Арнаут- маала и Маџер- маала, никако Албан- маала или Скиптар- маала. Бидејќи Македонците од Долна Македонија, која била под окупација на Елада од 1013 година, биле протерани од своите огништа, во Битола за нив била создадена само Област. Ова било поради тоа што тие Македонци во Битола не биле дојденци, како што било со Арнаутите. Тие како Монголи биле само Маџари, а вакви биле Унгарците. Следи во Скопје да има Маџари. И во Грција имало Маџари- Кавказци. Тие кога во Долна Македонија биле колонизирани, говореле само татаро-турски јазик.

Бидејќи Албанците биле војни лица, ним не им било потребно писмо.

Вилкинсон вои Картата на Е. Барбарич од 1905, на стр. 160, пиши: „Само неколку години подоцна, во 1908, на лингвистичкиот конгрес одржан во Битола еволуира една прикладна романска азбука за потребите на албанскиот јазик. Дотогаш во употреба беа италијанската, кирилската па дури и арапската азбука“.

Па се говори само за арапска, латинска, кирилска и романска- без албанска.

Али Хадри⁸⁵ пиши: „Ваквиот развиток на школата поставил одма проблем за единствена албанска азбука, оти дотогаш се употребувале разни писма, што ја отежнувало не само работата на школата туку и ширењето на просветата и културата во народните маси.

Претставниците на напредната албанска интелигенција организирана во ноември 1908. година конгрес во Битола. На конгресот, на кого учествувале 32 делегати, се дискутирало за тоа дали да се употреби албанското писмо на Истабулското друштво или писмото на друштвото ‘Единство’. На крајот е одлучено да се прифатат двете писма, што не било најдобро решение, оти второто писмо било подобро и попрактично. Подоцна, во праксата се покажала предноста на писмото ‘Башкимија’, па со помали измени на ова писмо постанало едино писмо на албанскиот јазик“.

Во наводот се открива најголемиот фалсификат, каде се говори за определба на две албански писма, а не се споменува влашкото семејство чие писмо било рома-

⁸⁵ Али Хадри, Национални покрет албанског народа од тридесетих година XX век до краја 1912, Из историје Албанаца, Друштво историчара Србије..., стр. 147.

нско, а и самите Албанци тоа влашко семејство токму заради писмото го прогласиле албанско. Ова се потврдува и со доказот, што тоа семејство е прикажувано на МТВ- Втора програма на албански јазик, а новинарот со семејството говори само македонски со превод напишан на албански. До денес семејството живее во Битола.

Следи вториот фалсификат, во Битола за писмото не се одлучило, и затоа стои: „оти второто писмо било подобро и попрактично. Подоцна, во праксата се покажала предноста на писмото ‘Башкимија’, па со помали измени на ова писмо постанало едино писмо на албанскиот јазик“-без влашкото семејство во „Башкимија“.

Бидејќи Битола бил административен центар и за сите Албанци, ним таа им била потребна за Велика Албанија- таа требала да биде исламска со арапско писмо.

„Значајно место во албанската културна историја зазема, освен Битолскиот конгрес и конгресот, кој е одржан во Елбасан, 1909. година. На овој конгрес учествувале претставниците на албанските клубови. Елбасанскиот конгрес одлучил да се отвори учителска школа во Елбасан, со задача да се спреми наставнички кадар за основни школи на албански јазик. Учителската школа во Елбасан со успех ја остварил својата задача“.

Следи заклучокот, во Елбасан основните школи на албански јазик со албанско писмо. Се потврдува дека Битола им била потребна само за Велика Албанија, а таа би требало да обфати два албански народи со европско и азиско потекло.

Азијатите, Арнаути и Цигани, како Муслимани=Турци ги населила Турција.

АЗИЈАТИ

Вилкинсон, на стр. 74, пиши: „...Лиен на етнографско поле очигледно дека знаеше повеќе за потеклото и историјата на Бугарите отколку неговите претходници. Тој истакна дека Бугарите имаат Угријско потекло, дека за нив се споменувало во Ерменија 600 години пред нивното доаѓање на бреговите на Дунав во 484. За кусо време тие ги освоија Молдавија и Влашка пред да го преминат Дунав и стигнаа сè до Константинопол. Тие ја формираа својата трансдунавска империја во 679 и останаа голема сила сè додека не беа притиснати од Византија во 1019...“.

Олга Луковиќ- Пјановиќ, во насловот „б)‘Турција’, одн. Маџарија и Бугарија“, пиши: „Бугарите, на пр., како агресивна хорда, на број измеѓу 20 и 30 илјади луѓе, го поминале Дунав тек 679. година“.

Во насловот „б) Милош С. Милојевиќ..., се наведува Милојевиќ, кој пиши:

„...излегувањето Угрите, или Маџарите од првобитната своја монголска постојбина. Оттука има во маџарскиот, како и во бугарскиот упливи на финскиот јазик... Оти Маџарите како и старите Бугари, а сега само вистински Бугари Гагаузи (околу Варна бесарабиска) не се ништо друго, до најчиста крв монголска...“.

Вилкинсон пиши за Руските и чехословачките карти, па на стр. 168 говори: „Турко-татари. На картата на Нидерле тие беа означени во североисточна Бугарија и во Добруца, Очигледно, тие се одделиле од степите и во Балканот навлегле од север. Некои од нив продреле долж реката Дунав, но никаде не формирале некоја компактна група“.

Вилкинсон, на стр. 45, го наведува О’Етзел, што овој пиши: „...Интересно е да се напомене дека тој посебно ги одбележува Јуруците во Македонија. Тие биле

номадски пастири од турско потекло, кои подоцна биле класифицирани со Турците, или пак, како Турци...“.

Вилкинсон, кога пиши за Картата на Г. Лиен од 1861, на стр. 72, пиши за Турци: „...Го насочи вниманието кон Вардариотите, пред-османлиски Турци, кои откако биле христијанизирани, се населиле по долината на Вардар а потоа биле асимилирани од страна на Словените. (Ф. Мајнхарт разликуваше една слична група во југозападна Македонија но ги нарекуваше Барбариоти (види стр. 158 и 239). Узите беа една група на пре-османлиски Турци кои се населиле во близината на Охридското Езеро во единасетиот век и кои на ист начин го загубиле својот идентитет од страна на Словените. Конариоти Турци наречени по градот Конија во југозападна Македонија, исто така дошле многу рано на тие простори, веројатно поврзани со номадските групи кои го формирале првиот бран на снажниот налет на Турците. Тие се населиле за да прераснат во една селска заедница и успеале да го сочуваат својот турски карактер. Оваа група Лиен ја одбележил во својата карта. Јуриците исто така биле групирани, со Турците, оние на кои се осврнал и О’Етзел во 1821 (види стр. 45). Името на турски означува номади. Лиен тврди дека по потекло тие се чисто туркомани и дека престојувале во рамнината Серез со проширување сè до Драма од една страна, и до планините североисточно од Солун од друга. Тој и нив ги одбележал на својата карта“.

Вилкинсон пиши за Картата на Г. Вајганд од 1895, а на стр. 134 говори за Мегленци: Мегленците „Очигледно дека тие имаат многу особености, што ги разликуваа...Тие се остатоци од Печенезите (Patzinaks), кои се довлекле во Македонија од Азија долго време пред пристигнувањето на Турците османлии. Очигледно е дека тие го говореле влашкиот јазик, но на каков мистериозен начин останале Власи, Вајганд не беше во можност да даде некакво објаснување“.

Алла Качева⁸⁶ пиши за 2.6. Черкеско маало: „По Кримската војна, во 1864 година во Скопје се населиле и неколку черкески семејства. Тоа се случило, кога во 1863 година Русија целосно го освоила Кавказ и го покорила и последното муслиманско племе Черкезите (Адигите). Турската империја од своја страна веднаш се појавила како патрон за Черкезите и таа застанала како ‘ветена земја’. Така околу 80% од черкеското население од Кавказ (400-500 илјади) го започнале своето патување без повторно враќање во родните огништа“.

Петар Поповски, на стр. 42, пиши: „...Имено, уште пред 9 век со името Албанија бил нарекуван планинскиот масив на Северен Кавказ (Albania), потоа Северна Англија (British Albania), пределот Brabant во Северна Белгија (Belgian Albania) и планинските области во многу други европски и азиски земји. Тоа не значи дека на тие простори живееле предците на современите т.е. наречени Албанци. Во никој случај. Колонистите во Арванија- Tosko-Škiparite и Gego-Mirditite (Kurdo-Arnautite), последените донесени од Турција во втората половина на 17 век од Мала Азија, никогаш новата колонизирана постојбина Арбанија, односно државата на Георгија Кастриот- Епирското Кралство, не ја нарекувале Албанија, а себе си Albanci. Многу години по нивната колонизација на тие простори, на средниот дел на таа земја í го наметнале своето народно име Shqipërija (Shqipnia), а на северниот Gegelak, подоцна од страна на Турците наречен Arnautlak, со што наполно било истиснато ста-

⁸⁶ Алла Качева, Денешното етничко шаренило на Скопје, како одраз на миграционите движења, во Етнолог 9, Македонско етнологско друштво, Скопје, 2000, стр. 252.

рите називи. Самите тие себе со се именуваат со националните имиња Shgiptar (Shqipëtare), односно Gega, Mirdit (Arnautin), никако Албанец, кои називи се задржани и до нашите дни и љубоморно се чуваат и негуваат“.

Стр. 44: „...Меѓутоа, принудени се повремено да го користат и тоа име, бидејќи стравуваат од евентуална поделба на Albanija Tosko-Škiptarska и Gego-Mirditska, чија граница би се наоѓала на реката Шкумба. Во тој случај ‘дивјаците од северот’, како што Gegite се нарекуваат од страна на нивните несудени собраќа Toskite, би останало без матична земја. Како што е познато, првиот обид во овој поглед беше направен во пролетта 1997 година од страна на Toskite, подржани од македонскиот елемент, меѓутоа со интервенција на англосаксонците беше спречена нивната физичка поделба. Тој подвиг беше разбирлив, бидејќи последните себе си се сметаат за понапредни и поцивилизиран народ во секој поглед, одошто нивните собраќа Gegite, кои заради силно изразено нецивилизирано, терористичко и криминално однесување дома и надвор, не сакаат да се срамат пред светот“.

Стр. 100: „...Наспроти голготата низ која минал македонскиот автохтон елемент на тие свои етнички простори во текот на османскиот период, кога бил насилно исламизиран и асимилиран и особено подоцна, по колонизација на Toskite и Gegite во Горна Матија од страна на турските воени власти,⁸⁷ кога ‘како клинови биле набиени меѓу Словените’, вршејќи врз нив ‘крвав терор и насилство’, сепак, успеал да се одржи на тие простори, дури и до наши дни. Навистина, во најголем дел исламизиран, потурчен у негоизиран, но и кој покрај сè, си го задржал македонско мијачко- брџачко потекло“.

Стр. 110: „...Според пишаните извори, претците на денешните Albanci, кои ги сочинуваат две инородни етнички групи- Shqipëtari (Toski) и Mardaiti (Gegi), на балканските простори, во Матија, во делот на денешна Сев. Албанија, се јавуваат на крајот од 16, односно на крајот од 17 век...“.

Стр. 124: „Во турските извори Арванија како географски поим се јавува дури во 15 век, поточно во 1402 година и тоа исклучиво во мапите кои биле подготвувани за чисто воени и стратегиски цели, за нови освојувања на турската армија на север. По масовното доселување на Gego-Mirdite (Kurdite), од Мала Азија, во втората половина на 17 век, кое било извршено присилно од страна на турските воени власти,⁸⁸ а имало за цел да се разбие словенскиот елемент со еднострано муслиманско население, територијата на Сев. Арванија турските окупаторски власти ја нарекле Arnautlak, а незините жители Arnauti.⁸⁹ Новодоселените колонисти во Северна Арванија, Gego-Mirdite, имаат курдско потекло,⁹⁰ а името Arnauti им било дадено по селото Arnaut, кое се наоѓа во близина на Истанбул, во Турција. Името,

⁸⁷ Ежен Питар, Народи кои су Турци довели на Балкану..., 174-178. Види и: Тих. Р. Ѓорџеви, Черкези у нашој земљи..., 143-152.

⁸⁸ Ежен Питар, Народи кои су Турци довели на Балкану, во: „Књига о Балкану“, I, Београд, 1936, 177-178. Види и: Тих. Р. Ѓорџеви, Черкези у нашој земљи, во: „Гласник Скопског Научног Друштва“, књ. III, - С. Н. I, Скопје, 1927, 143-151.

⁸⁹ Самиот збор Arnauti значи „безвредник“, односно „лош, поган човек, какво што немало дото-гаш“, кој не почитува ни ред, ни закон, кој е приврзаник на анархија, на безвладие. Спореди кај: Ja-kov Slišković, Albanija I Macedonija, Sarajevo, 1940, 60 и кај: Д-р Владан Ѓорџеви, Арнаути и велике силе..., 3-51.

⁹⁰ Нико Зупанич, Етнографски поглед врз Македонија, во: „Нова Македонија“ (Скопје), 23 јуни 1994, 15. (Извадок од научниот труд: „Македонска етнографска скица“, во: „Зборникот на научни и поучни трудови“, Љубљана, 1904). Види и: Д-р Конст. Иос. Иречка, Историја Болгарии, Одеса, 1878, 60.

животот, навиките, обичаите и воопшто генетските особености на жителите од тоа село, биле идентични со тие на Gego-Mirditite. И едните и другите биле познати како сурови луѓе, склони на грабежи, убиства и бесчинства,⁹¹ поради што во современа Европа последните, односно Gego-Albancite, го носат епитетот криминогена нација. Според историчарите Hauser и Томи⁹², кои ја проучувале генезата на таа племенска група, истакнуваат дека зборот Arnaut претставува ‘сининим за насилство и грабежи’, за ‘неред и безвластие’.⁹² Gego-Mirditite-Arnauti ‘Такви биле и во време на мирот и во време на војна’.⁹³ Според нив, жителите од селото Arnaut и жителите во Сев. Арванија- Gegite, имаат исто потекло со жителите на Кавказ, со Курдите, Таџихистанците и Дагестанците. Некои историчари името Arnautluk го врзуваат и со новогрчкиот збор Arbanites, што има, речиси, исто значење како во турската терминологија...“ (Бидејќи Арбанес е само за земјоделец, наведеното не е точно, Р.И.)
Монголите (ловци и рибари) биле со крвна група 0- Белци со А земјоделци.
АЗИЈАТИТЕ БИЛЕ МОНГОЛИ

Како потврда дека Азијатите, а такви биле кавказко- црноморските Албанци- Арнаутите, биле Монголи, се наведуваат споредувања на Густав Вајганд (1924):

Стр. 14: „Потекло на Булгарите. Денешните Булгари го носат името на еден народ, кој има само помалку етнографско значење на целината на народот...“.

Ова говори дека името на Булгарите било според Татарите, кои Македонците ги нарекле само народ=булгар. Па денешните Бугари се само со погрешно име.

„Овие биле степски народ, кој од Азија кон Европа се доселил во руските стеги и меѓу Волга и Дон се населил. Секоја веројатност тие биле татарско потекло. Арапскиот хронист Масуди за нив соопштува: Тие се турски народ...“.

Стр. 34: „ц) Булгари. Според мислењето на соседните народи Булгарот важи како ‘глуп’, ‘булграска глава’, ‘булгарски череп’ се изрази, кои кај Грците и Аромуните се посматраат како исто значење со глуп...“.

Следи заклучокот дека поимот булгар е општ, и тој нема етничко значење, затоа што во секој народ има паметни и глупи. А и затоа ние велевме „Влав будала“.

⁹¹ Д. Ихчиевџ, Турски државни документи за крџалиите, СВНУ, XXII-XXIII (1906-1907), Софиѐ, 1912, 3-13. Види и: А. Матковски, Турски извори за ајдутството и арамитството во Македонија, т. III, Скопје, 1973, 12-13.

⁹² М. N. Hauser, La uoyage du levant de Philippe du Fresne-Camaus, Paris, 1897, p. 33 и 223; Види и: Јов. Н. Томи⁹², О Арнаутима у Старој Србији и Санџаку, Београд, 1913, 13-15 и Васил Кџнчов, Избрани произведенияѐ, том II, Софиѐ, 1970, 339.

⁹³ Ibid. Според Иванов, порано името Arnaut т. н. Albanci го сметале (и сега го сметаат) за навредливо и погрдно, па поради тоа, до пред 70-те години на 20 век меѓусебно се нарекуваа Шиптари, Сега и ова народно име, особено кај Gego-Mirditite, кај Kurdite, кои како колонисти се наоѓаат во соседните земји, во Србија, Црна гора, Македонија и Грција, се смета за навредливо, па меѓу себе се нарекуваат Albanci, кое порано, исто така, го сметаа за навредливо. Иванов вели дека така се нарекуваат од сепаратистички побуди, за остварување на сонот за Голема Албанија. (М-р Павле Целеговџ Иванов, Албанци, Шкипери или Арбанаси..., 10). Според Зупанич, ‘Албанците од времето од кога се знае за нив, па до денес, не знаат за заедничка организација и за единствена идеја, а во поглед на културата, вероватно, стојат на ист степен, на кој биле уште пред Христовото раѓање, а можеби, и на уште пониско ниво’. Културното ниво на Арнаутите, историчарот Зупанич го споредува со културата на Дивите Курди и со Кавказките племиња. Тие воопшто не сакале да работат, особено да се занимаваат со земјоделство. ‘Ако не можат да крадат’, вели Зупанич, ‘тогаш лежерно живеат како гавази или како вратари со накитени униформи и блескаво оружје. Сѐ само не некоја потешка работа’. (Д-р Нико Зупанич, Етнографски..., 15.) (Следи името Албанци е за Велика Албанија, Р.И.)

„...Ама за глуп, тапоглав не може да биде говор, и сигурно кај македонскиот Булгар, кој по карактер забележително е поживахен, поподвижлив, отколку братот од Кралството“. Следи авторот ги разликува македонските Бугари и бугарските Бугари. Бидејќи наведената одлика не е народна, тој таа ја разбира и како расна, затоа што Бугарите биле Татари, а Македонците Белци (Пелазги) со варварски јазик.

За да се потврди дека за него е битна расноста, се следни неговите примери. Тој, на стр. 37, истакнува за Албанците [Тоските]: „...Додуше исто така тие се поинтелигентни, помарливи и пред сè многу поенергични. Турција не само во минатото, туку исто така и во најново време управо на енергијата на Албанците-Геги, и на интелигенцијата и подвижливоста на Албанците-Тоски многу да им благодари. Ипак во рамките на оваа книга не е ова поблиску да се објасни, или на народниот карактер на Тоските и Гегите, поблиску да се влегува. Во секој случај не само во јазикот, обичаите, носијата, телесната особеност постои значајна разлика меѓу Тоските и Гегите, туку исто така на карактерот вистински е различно...“.

Вајганд разбира два различни народи. Ова било само поради тоа што Гегите биле Татари, Черкези... со кавкаско- црноморско потекло со тамошни навики и традиции, а таква била и белата кавкаска капа, на бригиски=брзјачки кече, итн. Следи тие се како Монголи, а до денес кечето се носи само вон Скиптарија, каде Гегите се 90% а Тоските 10%. Па авторот вели дека Гегите биле понеинтелигенти од Тоските. Бидејќи Тоските биле Бриги, а Епир со Скиптарија биле во Македонија, одговорот е јасен, дека Бугарите и Гегите биле Татари, Гагаузи, Черкези..., само не Балканци.

Следи заклучокот, дека Вајганд како чедо на пруската школа, а до денес Прусите=п Русите се со тн.словенски презимиња, ја спроведувал политиката на Германија, ама и со неколку реченици за Булгарите и Албанците- Арнаутите ја кажал вистината. Истото се случило и со други автори, од кои некои овде се наведуваат.

На иста страна тој пиши и за куквичноста на Албанците,кои зад грб убиваат. Таа одлика била на Монголи,а Белците убивале витешки.Па вакви се Македонците.

„Во Македонија мухамеданските Албанци порадо се поставуваат како полјаци или стражари од христијаните така и од Турците, и додуше поради ценетата особина, која кај другите балкански народи е мошне изгубена, тоа е имено поузданост. Ако Албанецот на неговиот господар му ја дал неговата беса (така начин чесен збор), тој на него може да се ослони. Верноста и храброста се особини, кои на Албанецот му создал скоро монопол како кавас“. (Каваз=гаваз, Р.И.)

Се кажа: „особина,која кај другите балкански народи е мошне изгубена“- таа не била балканска. Таа била само на кавказко- црноморските Албанци- Арнаути.

Беста авторот ја толкува како „чесен збор“, а тој на стр. стр. 11 вели: „...се развиле, имено денешните Албанци како потомци на Траките (Бесите) и Власите, кои потомци на романизираните Траки и романските колонисти и војници...“.

Стр. 53: „Со векови веќе албанските ренегати [одрекувачи на нивната досегашна вера, а таа била христијанска] како службеници играле истакната улога. Голем запрепастувачки број на велики везири и претходни високи носители на достоинство се албанско потекло. Енергичните мухамедански Тоски тоа се, кои одавно биле напред движечки елемент наспроти фаталистичките Турци. Револицијата од 1907, која во Монастир [Битола] изби, и воопшто целиот младотурско движење оди повеќе на подвижните Тоски, отколку на тромите Турци. Ама не може да се тврди, дека албанските службеници кај христијанското население во Македонија биле са-

кани. Тие се безобсирни на нивните лични корист размислуваат, и знаат на лукав начин пред лошите последици да се покријат. Управо озгласени биле албанските бејови како закупци на десеттината и тајните главешини на плачкашките банди, тие во нивните нарачки и под нивна моќна заштита да ги изведуваат плачкањата и принуден откуп. Тоа биле неправилности за време на Турците, кои воопшто биле познати, кои не можеле да се прекинат, оти целата служба во вилает се пружаше према губеррот и се искажуваше без милост на рајата. Нивното место сега го застапува српската џандармерија“. (Тој пиши и: „тромите Турци“. Тие биле само Белци, Р.И.)

Се заклучува, како што биле Албанците до 1913 година, тие си останале сè до денес. Со тоа што сето наведено го знаеле и знаат Европјаните, а нивниот злостор се подржува, го објаснува заговорот врз Македонците и нивната писменост со слово, словенство, Словени, тоа да се истреби. Тие како еден народ се 350 милиони.

Следи меѓу тн.Словени, Османите како Муслимани=Турци, да колонизираат не само скиптарски Муслимани=Турци и монголски Арнуати=Геги, кои братски го уништуваат сè до денес македонскиот=православен род и тоа без свој завршеток.

Следи овој злостор да си го разрешат творците на истиот, а тоа била Турција исламска земја и колонизатор на Албанците, а и Виена со Рим католички водачи.

АРНАУТИТЕ=ГЕГИТЕ МОНГОЛИ

Густав Вајганд (1924), на стр. 7: „...меѓу Србите и Бугарите во средниот век, во ново време ама Албанците се вметнале меѓу двата народи“.

Ова говори само едно: меѓу Србите и Македонците Албанците се вметнале само во најново време. Следи заклучокот, Албанците биле колонизирани од Азија.

Кај Јозеф фон Хамер во 1836 година Албанците вон Албанија ги немало. А исто така, кај него се чита дека Косово било развиено на исто ниво со југот и северот. Тоа назаднало само потоа. Следи да се трага почетокот на колонизирањето.

Олга Луковиќ- Пјановиќ наведува што пишел Буе: „Тука дознаваме, дека албански се нарекува уште и ‘шкип’, дека се ограничува само на Албанија...“.

Се потврдува дека вон Албанија немало Албанци со својот албански јазик.

Вилкинсон, на стр. 54, го наведува што велел Милер во 1842 година: „На картата на Милер Албанците се простираат до езерото Скадар на југ, до заливот во Коринт на север. На копно тие тежнееле кон западниот дел на Македонија“.

Следи заклучокот дека во 1842 година во „западниот дел на Македонија“ немало Албанци. Ова говори дека тие во „западниот дел на Македонија“ дошле потоа.

Во Кичево архимандритот Теофил на 15 февруари 1845 година го обновил разрушениот манастир од страна на Арнаутите во 1844 година. Со самото колонизирање на Арнаутите од Азија започнале да се рушат објектите на христијанството.

Кај Григор Прличев во „Скендербег“ ги немало Арнаутите=Гегите, а во „Сендрарот“ тие се појавиле. Следи Арнаутите=Гегите постоеле во 1862 година и потоа.

Се наведе: „По Кримската војна, во 1864 година во Скопје се населиле и неколку черкески семејства. Тоа се случило, кога во 1863 година Русија целосно го освоила Кавказ и го покорила и последното муслиманско племе Черкезите...“.

А за да се говори за преселби на Скиптарите кон исток, во Македонија, тоа мора да биде поврзано само со исламот, што го подржувало Отоманското Царство. Па следи Скиптарите како Муслимани=Турци можеле да ги грабнат православните

имоти, Православните ако не го прифателе исламот ним да ги истребат, што без прскин Скиптарите=Тоските незаситени со православна света крв денес го вршат.

Ј. Г. Хан, на стр. 17, како фуснота, пиши: „Во Албанија уште во почетокот на овој век биле вакви потурчувања на цел предел во еден мах- сравни Alban. Stud I, стр. 18“. Следи заклучокот, дека преселбите кон исток биле од почеток на 18 век.

А. М. Селишчев, „Словенското население во Албанија“, Софија, 1936, пиши:

„Албанските населби во Македонија не се од дамнешно потекло. Албанците се населуваат во текот на 18 и 19 век. Областа на старите албански населби е горниот дел на север од средното течение на Шкумба, во реонот на Мат и на север од него...“. Се потврдува, Албанци (Мусламани=Турци) се населуваат само од 18 век.

Вангел Качев⁹⁴ пиши: „Според сознанија на д-р Јован Трифуновски добиено врз основа на неговите теренски истражувања и поткрепени со архивски материјали, се до крајот на 70-те години на 17. век, на тлото на Македонија не постоеле ни траги од албанско население. Доаѓањето на Албанците во Македонија започнало некаде кон крајот на 17. век, а најинтезивно тоа било на крајот на 18. век и почетокот на 19. век. Така кон 1900 година доселените Албанци муслимани навлегле длабоко во македонските простори и продреле дури источно од Вардар...“.

Каптан Буровиќ, на стр. 95, пиши за „1. Архивски документи.

„Скадарскиот везир Худаверди Паша, во 1701 година, преселил во Косово од Климент (Kelmendi)- денес област во Северна Албанија) 2.000 Албанци, за таму (на Косово !) да му го обработуваат чифликот и да му плаќаат даноци.

Како Худаверди Паша тоа го правеле и многу други везири, паши, бегови и аги. По турската окупација на Косово и Метохија, тие имале таму чифлици, свои феуди, кои им биле дадени од турскиот султан за разни услуги спрема него и царевината. За ова говорат документите на турските архиви.⁹⁵ За тоа во последно време биле принудени да говорат и самите албански историчари. Еве што кажува еден од нив, албанскиот историчар д-р Сељами Пуљаха, кој е шовинистички расположен спрема сите Словени, а особено спрема Србите, Македонците и Црногорците, ништо помалку и спрема Грците: (Следи тој бил само едно: Муслиман=Турчин, Р.И.)

‘274 (албански) семејства, со околу 2.000 души, Худаверди Паша ги преселил од Климент (област во Северна Албанија) на земјиштата што ги поседувал тој на Пештерската Рамнина, недалеку од Нови Пазар (Санџак).’⁹⁶

Везирите, пашите, беговите и агите ги преселувале Албанците од албанските гори во Србија (Метохија, Косово и Санџак), во Македонија, Грција и Црна Гора, заедно со нивните жени и деца, фамилијарно, населувајќи ги таму за секогаш на огништата на Србите, Македонците, Црногорците и Грците. Уште повеќе Албанци слегувале од албанските гори од областите на соседните земји по лична иницијатива, приморани пред сè заради прирастот на населението и недостатокот на средства за живот, потоа и од други разноразни причини, како што се крвната одмазда, протерувањето и др. Колку за пример ќе се спомене Elira Celu, која пишува за едно албанско семејство, преселено од Мирдита (област во Северна Албанија) на Косово

⁹⁴ Вангел Качев, За доселувањето на Албанците во Македонија во трудовите на Јован Трифуновски, Етнолог 9, Македонското етнолошко друштво, Скопје, 2000, стр. 266.

⁹⁵ BAŞVEKALET ARŞIVI, İstanbul : DEFTERİ MUFASSAL LIVA-I DUKAGIN, бр. 499, година 1570.

⁹⁶ PULANA Selami: Qëndresa e armatosur e popullit shqiptar kundër sundimit osman nge fundi i shek. XVII- fillimi i shek. XVIII, nën dritën e të dhënave të dokumenteve osmane, часопис STUDIME HISTORIKE, бр. 3, Тирана, 1980, стр. 142.

затоа што ја протерале самите Албанци, заради прекршок на местниот обичај. Албанецот Нафи Чергани, од Македонија, во околината на Гостивар, пишува за својот дедо, за кој кажува дека слегол тука, во Македонија, од Мат, област во Средна Албанија. Нијази Сулча, Албанец од Пеќ, пишува за своите претци и кажува дека тие по потекло се од Скадар. Оттаму се преселил во Никшиќ во Црна Гора (во околината на Плав), а оттаму слегле во Пеќ (српска Метохија).

Пред овие непоречливи факти и документи на албанската историографија, и покрај својот најнационалистички, најшовинстички и најантинаучен став, била принудена да се предаде. Еве што признаваат албанските историчари во службеното издание на историјата на нивниот народ:

‘Во 17 век... во албанските гори населението се намножило повторно до тој степен, што нивниот опстанок на тие простори станал невозможен. Потребата за обработлива земја ги принудила цели маси планински и селани заедно со семејствата и стоката да емигрираат... во рамнините на Косово, Дукаѓинската Рамнина (Метохија.-КБ), Кичево, Гостивар, Тетово’ (Македонија.-КБ)‘.⁹⁷(Предност Србија, Р.И.)

Па Скиптарите почнале од Скиптарите да се селат во последените векови.

Вилкинсон, во Картата на Е. Барбарич од 1905, на стр. 160, пиши: „На север, Барбарич ги притисна албанските барања во Стара Србија. Овие Албанци беа особено почитувани под турскиот режим, кога беа во можност да мигрираат од висините на Албанија во низините и басените на Стара Србија и Македонија...“.

Се потврдува кога Албанците масовно почнале да се преселуваат- во 20 век.

Доказ дека Арнаутите=Гегите биле колонизирани во јужна Србија, следи:

А. В. Амфитеатров,⁹⁸ на стр. 24, пиши: „1. Христијаните во Македонија живеат многу лошо, иако подобро отколку во Стара Србија, каде што да се биде христијанин, под гневот на Албанците, е- пекол на обесправеност“.

Не само „пекол“, туку „чума“, за домородците и „краста“ за православните.

МОНГОЛСКИ=АЛБАНСКИ ЈАЗИК

За да се потврди дека готските се татарски, значи, монголски, се следниве прилози: Ами Буе наведува исти готски, фински и албански зборови. Според Вент, финскиот и унгарскиот се вбројуваат во угријско јазично стебло. Вилкинсон го наведува Лиен, кој истакнувал дека Булгарите имале угријско потекло. Ерих фон Де-никен за Чувашите, татарско-фински народ кој живеел лево и десно од страната на средна Волга, со околу милион и пол жители. Нивниот јазик е само огранок на турскиот. За Сефтерски, кај Симеон дома се говорело бугарски (татарски, чувашки).

Вилкинсон, на стр. 74, пиши: „...Лиен...истакна дека Бугарите имаат Угријско потекло...“. Бугарите биле Татари=Готи- готски јазици се источно од Франција.

Во Ларуса, том 1, на стр. 142 се говори за Унгарската книжевност.

Во Почетоци стои: „За разлика од повеќето европски книжевности, јазикот на унгарската книжевност е финско- унгарско потекло, тоа ќе рече сроден со финскиот, естонскиот, лапонскиот и многу други говори кои се сретнуваат денес во

⁹⁷ UNIVESITETI SHETËROR I TIRANES- Institut i Historisë : HISTORIA E SHQIPËRISË, цит. дел. стр. 393. (Се потврдува, Скиптарите никаде не пишат...Албанци-навреда, само вон Скиптарија, Р.И.)

⁹⁸ А. В. Амфитеатров, Земја на раздорот, Македонска книга- Скопје, 1990.

Советскиот Сојуз“. Се говори за „многу други говори“, кои биле јазици, а не говори, затоа што говори има секој еднорасен јазик- повеќерасните се само мешани јазици.

КАВКАЗКО- ЦРНОМОРСКИ АЛБАНЦИ- АРНАУТИ

Кога се говори за Албанците, тие биле дворасни- со двоконтинентално потекло: азиско-монголско и европско-пелазгиско. Овде се битни Азијатите- Арнаути.

Вилкинсон, на стр. 62, истакнува: „...Односот меѓу свете групи Словени стана во толкава мера близок по 1840, што Турција ја иницира политиката на населување на Татари и Черкези во областите на планината Шар со цел да го разделат Србинот од Бугаринот⁹⁹“. Следи фусноста: „Мјуир Мекензи и А. П. Ирби, Патување во словенските провинции во европска Турција, 2 издание (Лондон, 1877). На картата составена од Е. Г. Равенштајн за Универзалната географија овие Черкези беа одбележени во околина на Стара Србија и во областа Ниш- Врање“.

Густав Вајганд (1924), на стр. 39, пиши: „Злобно огласени како Турци се Татарите и уште полоши се Черкезите, кои страв и грозота шират, каде тие се појавуваат. После Кримската војна од Турците биле колонизирани околу 100.000 Татари и 500.000 Черкези на Балканот, од кои додуше само мал дел дошол во Македонија. Како мухамедани тие ги посматраат христијаните како нисковредни луѓе и понижувачки гледаат со презир и надуеност. Нивното искористување и силување важи како ним да им е дозволено“.

Трифунски пиши: „албанските мухацири од околината на Врање, Сурдулица и други ослободени области во Србија од војната во 1877-1878 година“.

Бидејќи книгата на Јозеф фон Хамер е до 1836 година, кон книгата хрватско издание додаток е книгата на Шових. Тој пиши за преселби од кавказко- црноморските...простори. Ако од сите тие извори сè би се собрало можеби во Јужна Србија биле колонозирани и 1.000.000 Арнаути- злосторство.

Секако, Шових говори и за многу високо размножување- никој како нив.

За овие монголски Азијати(Арнаути) има материјален доказ:монголска овца, ген на монголски коњ, повисоко учество на крвна група В и со „мешаната“ АВ, ДНК- блискост со Кавказјето, обичаи и традиции, акинции итн. Тие се однесуваат и живеат како на Кавказ со највисок наталитет кој е само азиски и монголски- кој го нема кај ниеден европски народ. Нивното однесување е злосторничко врз домородците и православните. Па тие биле и останале само едно: православни злосторници.

АЛБАНЦИТЕ КРВОЛОЧНИ СВЕРОВИ

Во еден ферман до солунскиот валија, од 1795 година, турскиот суверен, Селим III (1789-1807), за Арнаутите=Гегите, бара да ги уништи тие „гласни разбојници“. Тој во својот ферман вели: „Бунтовничките елементи, Арнаутите, во мојата земја, по природа надарени со див и жесток карактер, уште од мајчината утроба се задоени со лоши намери, да праваат сверски напади, убиства, крајби и други незаконија над мирните луѓе... Тие го уништуваат најубавиот дел од мојата зе-

⁹⁹ Мјуир Мекензи и А. П. Ирби, Патување во словенските провинции во европска Турција, 2 издание (Лондон, 1877). На картата составена од Е. Г. Равенштајн за Универзалната географија овие Черкези беа одбележени во околина на Стара Србија и во областа Ниш- Врање.

мја- Македонија...! О, Боже, исчисти ја земјава од гнастите дела на разбојниците од нивните безаконија и насилби...! Презри ги, исечи ги со мечот на победниците...!¹⁰⁰

Се кажа: „мојата земја- Македонија“. Па следи тие не биле од Македонија.

Мирољуб Јефтиќ,¹⁰¹ на стр. 153, пиши: „Нивниот однос спрема сонародниците на друга вера бил мошне суров. Од примерот на уништувањето на православно Албанско племе Сулиоти се гледа како Шиптарите муслимани се однесувале спрема Шиптарите христијани. Во писмото со кое се повикувал на цихад- света војна Али-паша Тепелин рекол: „Аги...да почнеме со корнење од нашата средина неверната раса Сулиоти и да ги дочекаме одлучно неверниците... Така браќа правоверни муслимани да се обединиме и да се заколниме во име Пророково дека ќе го освоиме Сули или ќе умреме’.¹⁰² Во еден петок јуни 1800 ги насобрал Али-паша сите водачи на војната експедиција во текијата на накшибендијскиот дервишки ред во Јанина. ‘После ритуалното перење земајќи го Куранот од рацете на чуениот шејх Јусуф-ефендија ги заколнал на светата книга сите присутни да се борат против Сулиотите заколнати непријатели на верата и државата... Шејхот ги прочитал одговорувачките делови на Куранот ‘а сите присутни се заколнале на верност’.

После тоа уследил напад на Православните Сулиоти, кои на отпор ги храбрел калуѓерот Самуило, кога народот го сметал човек испратен од Бога. После жестоките борби Сулиотите се скршени. Заробениците Али-паша ги побил, така што ‘едни живи ги одрал, другите живи печел, а најсреќните ги заклал. На жените им ги отворале утробите вадејќи ги нивните плодови и сечејќи на парчиња’.

Постапувањето спрема христијаните Словени било во Македонија, било во Србија или Црна Гора бил единтичен“. Овој крволочен свер на Албанците им узор.

Тој наведува и фуснота: „Исто, стр. 79; Освен истребување на Шиптари христијани Али-паша ги масакрирал и Грците. После една битка со Французите Али-паша наредил на мртвите да им се отсечат главите и од нив да се направи кула: ‘Утредента зората го прикажувала ужасниот приказ Турко-Албанците на бојното поле, од главите исечени од лешевите на француските војници, подигнале пирамида...Се раскажува дека црниот целат кој ги сечел главите на тие несреќници исцрпен од умор и задах на крвта паднал на телата на своите жртви и издахнал пред очите Алијеви. Али наредил да се поштеди животот на осмина француски офицери и на 147- мина војници и подофицири... овие несреќници биле натерани со тепање да ги одерат главите и да ги засолат и да ги стават на своите плеќи во вреќи, кои ги упртиле. Носејќи го тој ужасен трофеј се одведени во Јанина каде светината ги дочекала со камења како криминалци. Оттука ги упатиле во Цариград по најострата зима и низ планините на северна Грција: многу од нив не стигнале до крајот на патот, умираше од зима, глад и умор. Кога некој од тие вистински маченици би давал знаци на слабост еден од придржбата би го фрлил на земја, би му ја отсекол главата која потоа внесена во вреќата која ја носел некој од неговите другари’. Цитат по исто, стр. 61“. Ова правеното од крволочни сверови без прекин и до денес се прави.

В.Стојчев (Одбрана), во написот „Убавата Фросина“, ја опишува трагедијата на Фросина и тиранијата на Али- паша Јанински (1744- 1822), како и одмаздата поради љубомора. Али- паша бил феудалец од Тепелин (Епир). ‘Султанот го примил

¹⁰⁰ Д. Ихчиевиќ, Турски државни документи за...: Љубен Лапе, Одбрани текстови..., I дел, 367-369.

¹⁰¹ Мирољуб Јефтиќ, Исламизација како фактор албанизација на просторима бивше СФРЈ, Етнолог 9, Македонско етнологско друштво, Скопје, 2000.

¹⁰² Remerand Gabriel, Ali de Tebelen, pacha de Janina 1744-1822, Paris, 1928, стр. 68.

во војска 1786- та и го поставил за мутесариф на санџакот Трикала, а 1788 година за дербенџи- паша во јужна Албанија и Епир. Службата ја прифатил заради лични интерес, а во 1788- та формирал свој пашалук со седиште во Јанина, проширувајќи ја својата власт, постепено се одметнувал од султанот, што за народот претставувало уште поголемо зло“. Мајка му била Камко, а сестра Шаиница, по чие барање Али- паша пустошел. Од неговите раце на два пати страдал Москопол: 1769 и 1788 година. „Насилникот Али- паша и со најтешка смрт ја погубил убавата Фросина. Таа била жива во вреќа врзана и в среде езеро фрлена. Трагичниот случај се одиграл во јануари 1801 година на Јанинското езеро зашто Пуквил, подоцнежниот француски конзул во Јанина, пишувал дека рисјаните го опеале во тажни песни и дека заслужува да не заборава, за да се овековечи срамот кој му припаѓа на неговиот извршител“. На 28-та годишна возраст во Фросина се вљубил Муктар, постариот син на Али- паша Јанински, се вљубил во рисјанката Фросина, украсот на Јанина. Кога нејзиниот маж (тие имале две прекрасни деца) трговец, бил на пат, Муктар „се одлучил да ја придобие. Малку молејќи ја, повеќе со закана, па и со сила, но и самиот бил победен“...Езерските бранови го исфрлиле нејзиното тело и таа била погребана на светата земја на манастирот свети Кузман и свети Дамјан. Во песната „Фросина“ моме убаво“ стои дека таа била „моме рисјанче, Верата не си ја менувам, За еден Турчин Али- паша“. (Песната до денес е само македонска- никако скиптарска, Р.И.)

Како злосторствата на Али- паша Јанински била редовна појава на Албанците, а нешто е наведено и во книгава. Тоа што досега ни еден Албанец (Скиптар и Арнаут) не го осудил Али- паша Јанински, се потврдува дека Албанците биле познати грабнувачи, силувачи и што не врз православните. Ова до денес не завршило.

Следи Али- паша Јанински бил само едно- само Муслиман=Турчин, како и денес сите Албанци во Р.Македонија се само Муслимани=Турци. Ова се потврдува со доказот што Скиптари христијани од вкупното население не се ниту еден процент. Нивното пресметување може да се направи само во промили- па и не се битни.

Албанците, Муслимани=Турци, дрски велат имало и Албанци Православни.

Немало етнички туку само верски народи- Албанците се скоро 100% Турци.

Ова се потврдува и со доказот што наведените имиња (Муктар, Камко и Шаиница) биле/се само тн.словенски. Но Изродите=Скиптарите си го ништат својот тн.словенски род. Кога тоа Скиптарите го прават, тие не се народ туку само изроди.

АЛБАНЦИТЕ СИЛЕЦИИ И УБИЈЦИ

Густав Вајганд (1895), на стр. 39, пиши под 2. За однос на муслиманите кон христијаните во Охрид: „...Овдешните муслимани најчесто се Албанци. Меѓу нив има мошне малку Турци. Овие Албанци се сирови, осииони луѓе кои себе си дозволуваат секое злодело кон христијаните да остане неказнето, додека турската власт од слабост и страв, а и затоа не сака да ги расипува односите со влијателните бегови, сѐ тоа мирно го посматра. Ова да би го поткрепил со примери и да би го илустрирал односот измеѓу христијаните и муслиманите, ќе наведат само некои од случаевите кои ми биле познати за време на мојот престој и за кои сум прибавил информации од различни страни кои би ме увериле дека се точни чинители кои сум ги чул.

Со еден аромунски трговец, кој немал лиценца за продавање на тутун, му е подметнат тутун во дуќанот од страна на неговиот личен непријател (некој службеник во управата за тутун) кој е 'откриен' за време на инспекциската контрола, и мада трговецот можел да ја докаже оваа превара, ипак продавницата му била затворена подолго време. (Аромун=Влав, Р.И.)

Деветнаесетти јули 1889. година еден муслиман убил од пушка еден Аромун кој бил фахри-заптија во Вишна а против извршителот, кој е добро познат, никој не се осудува да пружа докази од страв од одмазда на родителите на извршителот.

На децата и жените, кои убаво се облечени, ги плукаат и ги годат со измет. Се случувало на жените да им се кини шеширот од главата. Христијанските момци одвај смеат сами- без придружба да се движат по пустите улици на преградијата од бојазност дека машките ќе ги злоупотребат.

Кога еднаш јавав од влашкиот четврт на куќите задобив снажен удар со камен во плеките. Го свртив коњот да би го казнил извршителот со свој корбач (еден обесеник со неполни шеснаесет години) кога од сите страни сјатиле муслимани со заканувачки изрази на лицата го фатиле мојот коњ за уздата. Морав да бидам радостен кога му го ослободиле преминот псујајќи ме, оти по мојата процена, во нивните очи сум бил гостин на Султанот и како таков сум ја заслужил нивната заштита.

Еден ден се капеv на западната страна на градот, внатре на муслиманската четврт под една истурена стена. Оеднаш покрај мене паднал еден камен во водата и кога фрлил поглед нагоре приметив булук жени како стојат собрани на стената изнад мене и жустро гестикулираат. Оеднаш на мене се срушил град од каменчиња од висина од 6-100 стопи, ама на среќа, не ме погодија. Допливав до брегот што можев побрзо каде во еден чамец, испод стената која се претворала во пештера, ме чекаше мојот пријател Горг. Кога му се пожалив на кајмакот, ми одговори во иднина да се капам на некое друго место. Дури не сум ни го повредив чувството на срам на тие жени оти не се капеv, како овде се кажува: 'a la Franka' т.е. без капечки гаќи, туку напротив, ги имав на себе. Жените биле разлутени некој христијанин воопшто се осмелил да се капи во близина на нивниот четврт.(Во Битола гол=бугарски, Р.И.)

Е познат чинителот дека богатите бегови, иако понекогаш лични застапници на Портата, можат да одат рака под рака со разбојниците. Разбојниците 1888. година го оплачкале адвокатот Константин Робе- Александар. Неколку дена подоцна, овој ја видел својата украдена бунда на некој бег како ја носи без устегање.Ама, адвокатот не презел ниеден един чекор за повраќање на своите ствари. Недолго после ова, на разбојниците им е поставена заседа во која упаднале. Тек кога и задниот упаднал во клопка, сите до еден ги поубиле, оти се сакало да бидат безопасни.

Најгнасен случај, за кого сум слушнал, е следниот:

-Еден бугарски кројач му сошил одело на некој Албанец и кога овој се појавил кај кројачот, овој му рекол дека може да му го предаде оделото само за готовина оти има доста издатоци и оти е сиромашен. Поради ова Албанецот го обзеде страшен бес, те го извадил пиштолот и опали кон кројачот, а го спасило само тоа што придружувачот правовремено го фатил Албанецот за рака и ја подигнал во вис. Кројачот побегна во својот стан. Два дена после овој настан била свадбата кај роднината на овој кројач, кој од страв не смеел да оди, ама тоа не му пречело на Албанецот таму да оди со оружје во раката. Љубезно го повикале да им биде гостин на ручекот. Ладно одбил, се шетал по двориштето таму-вamu и на крајот седнал

на прозор откаде можел да ги посматра жените и девојките како играат. Оеднаш загрме пукање а Албанецот се оддалечи. Кројачевата ќерка и некоја друга млада жена биле убиени, а некоја трета жена тешко ранета. И додека денес овој човек се шета неказнет низ Охрид, никој не може да смогне сната да го пријави. Турските власти, кои за целиот случај подробно се информирани, исто така молча како зали-вене. (Во Османовата власт биле учесници Скиптарите, но не Арнаутите, Р.И.)

Таква состојба во Охрид, Дебар исто така, а во подрачјето Елбасан владее исто таква несигурност и самоволие. Поради тоа и се случува толку полно христи-јани да ги напуштаат овие краишта, кои се селат кон Бугарија и Романија“.

Крсте Петков Мисирков говори за македонскиот јазик, центар Битола. Токму со него од Алабанец бил убиен рускиот конзул Ростовски. Пак, Крсте се скрил итн.

АЛБАНЦИТЕ КРВОЛОЧНО ГИ ИСЛАМИЗИРАЛЕ ДОМОРОДЦИТЕ

Само Албанците како Муслимани=Турци крволочно вршеле потурчување.

Мирољуб Јефтиќ, на стр. 155, пиши: „Французинот Виктор Берар вели: „Пр-еведувањето во исламот не било дело на владата туку на големите поседници. Око-лу половина на 18. цели покраини биле обрзани со наредба на албанските бегови... Словените кои живеат покрај Преспанското езеро добиле наредба околу 1740 годи-на во тек на три дена да се потурчат. Албанците биле најголеми посленици на поле на исламизацијата’.¹⁰³ Оние кои би одбиле би биле изложени на опасност да го из-губат животот и резултатите се знаат.

Посебно е значајно дека на Албанците им било допуштено да работат што сакаат и дека тие биле апсолутни господари на ситуацијата на некогаш чисти сло-венски простори. Берар за тоа вели: ‘На брдата околу тие христијани и земјоделска Славија се утврдиле Албанците- муслимани. Тие направиле круг околу градовите: Призрен, Ѓаковица и Приштина со своите тврдини и населби. Од тие точки тие се спуштаат во долината и спрема тренутното наоудување: убиваат, силуваат или се задоволуваат само со крадење. Со својство на муслимани тие себе си даваат право да бидат сопственици и господари... тоа е нормален став на муслиманите спрема христијаните. Ама Албанецот ја внесува во експлотација на Словените живахната маштовитост во која се мешаат бес и доброта, превртливо пријателство и суровост која се смее а тоа ги чини наизменични најгори тирани и најдобри другари’.

Како резултат на таквата состојба бројот на христијаните се смалувал од ден во ден. Едни бегале, други ја менувале верата и преминувале во ислам, освен тоа постоел уште еден начин на смалување бројот на христијаните а тоа било грабну-вање на жените. Така муслиманската маса во односните подрачјата се зголемувала. Американскиот историчар со албанско потекло Ставро Скенди кажува дека албан-ските муслимани на Косово биле помалку толератни во верски смисол отколку не-говите сонародници и истоверници во својата матица Албанија.¹⁰⁴ Како што одело смалувањето на Словенското во корист на шиптарското население нам ни говори некогаш славниот француски историчар Рене Пинон. Тој вели: ‘1906 година тетов-ската долина Полог имала една четвртина албанско население и три четвртини бу-

¹⁰³ Berard Victor: La Macedoine, Pariz 1897, стр. 20.

¹⁰⁴ Skendi Stavro: Albanian nacional awekeing 1878-1912, Prinston, New Yersy 1967, стр. 20.

гарско, само четири години подоцна пропорциите се обратни'.¹⁰⁵ Објаснувајќи како тоа се случило Пинон додава: 'Заблагодарувајќи на својата пушка Албанецот се дочепкал до земјата која му се допаѓала' Ако го занемариме етнонимот Бугари кого Пинон погрешно го употребува ќе видиме колку проблемот бил озбилен и како словенските етнички подрачја се претворуваат во Албански односно муслимански'. Тоа што биле Албанците како Муслимани=Турци тие до денес не се менале.

КОЖОРЕЖАЧКИ ДВОРАСНИ АЛБАЊЦИ И ВО 2001 ГОДИНА

Монголите, околу 13.000 г.п.н., по бизонот се префрлиле во Северна Америка. Кога Европјаните од 15 век н.е. се преселувале во Северна Америка, тие ги ништеле монголските Индијанци. Следи Европјаните за Индијанците велеле: „Мртвиот Индијанец е најдобар“. Иако Арнаутите биле и се монголски наследници, никој од Домородците на Балканот не рекол „Мртвиот Арнаут е најдобар“. Спротивно на кажаното, до денес Словените како Индијанците се истребуваат и тоа без свој завршеток. Ова важи и за на Балканот, и тоа во полза на монголските Арнаути. Па овие велат „Мртвиот Христијанин е најдобар“. Овде постои само една разлика: монголските Индијанци ги скалпирале Европјаните, а Арнаутите Домородците. Тоа би-ло со векови, дури и во 21 век. Тоа се забрими во 2001 година со режење на кожи.

Овде се трага директната врска на Арнаутите како Черкези и Татари: Черкезите се припадници на кавазки народ. Бидејќи Монголите потекнале од Источна Азија, откаде се префрлиле во Северна Америка, а во Јужна Америка пристигнале околу 8.000 г.п.н.е., имало и припаница на индијанско племе Черокезе во Северна Америка. Пак, поимот Черокез означувал краток нож, Тој на Черокезот=Черкезот му служел да врши колење и скалпирање, слично на режење на кожа во Р.Македонија. Врската се барала со крвожедноста, да се види крвотечение, канибалистичка одлика на темните раси, но никако на белата раса. Ова било повод да постои врска со познатиот татарбифтек, кој бил/е од сирово стругано говедско месо на Татарите кои во средниот век биле познати како Монголи и турско племе на Џингис-кан. Па следи Македонците од овие крволочни сверови до денес да бидат скалпирани, колени, од дервишите (=дер виш, дери виси) драни и бесени, на парчиња сечени и на кучина фрлени и што не друго.А за нив македонската православна крв е превкусна. За ваквите трагедии врз Македонците Албанците биле штитени од Османите, Фашистите, Комуностите (Тито, Сталин, Мацетунг), дури и Капиталистите со НАТО.

Секако, имало преселби на Гагаузи=гага узи. Тие во Бугарија не сакала да се истоветуваат со Новобугарите=тн.Словени, туку со Старобугарите=Татарите со богот Асен. Токму тие се напишувале само како Старобугари. Следи гага=крадење, и гага=гега.За Гегите пиши и Г.Вајганд. Токму тие биле само арамишта, само грабнувачи. Па тие со своите „браќа“ Скиптари кршеле нозе, раце... Тие како жедни на неверничка=христијанска, всушност православна, крв, неа сакала да ја излокаат, а таа била превкусна за темните раси.Напротив, за Белците крвта никогаш не била чиста.

Албанците-Арнаутите на Балканот живеат како што си живееле на кавказко-црноморските простори, со исти традиции и обичаи итн.Денес само тие останале со високи оградени сидишта,со пушкарници, за оној кој влезе да не излезе. Исто се ба-

¹⁰⁵ Pinon René: L'Europe et la Jeune Turquie, Paris 1911, стр. 305.

ват со белоробје, дрога, проституција и што не друго, дури трговија на органи само на неверници, православни, кои тие до денес си ги исламизираат или доистребуваат.

Наоружани до заби, никако не сакаат да се разоружаат, без што и не живеат.

Се наведува татарски бифтек, дервиши=дери и виси, набивање на кол итн.

Кај сите овие крволочни дејствија се гледа крвотечение, а крвта за белата раса не е чиста. Следи Белците никогаш нејаделе човечко место, никогаш непиеле човечка крв, никогаш не јаделе крваво месо- одлика на Татарите. Кон ова да се додаде дека Белците не јаделе ни говедско месо ни млеко- што го научиле од Монголите, а таа традиција до денес останала со коњот- Бригите=Брзјците до денес не јадат коњско месо и млеко. Ова било поради тоа што бикот бил Севс, а пастувот Подсејдон.

Бидејќи не се пиело кравјо и коњско млеко, туку само козјо млеко, козјото останало најпрепорачливо за човечка исхрана. За да се потврди наведено со исхрана на деца со кравјо млеко коските на крајниците на децата им стануваат подебели како на крава, што се случува и подоцна, дури доенчето затупува итн.

И конечно, до денес кога се вари месо, од тенцерото се истура горниот слој, затоашто во тој дел воглавно е крвта- крвта како нечиста се истура.

За да се види крвотечение е дерењето на човечка кожа, а таква монголска одлика била скалпирање од Индијанците. Ваквото кожодерење беше заприметено врз Мавровски работници, а со единствена цел да се види православно крвотечение.

Врз Православните тела од Албанците како Муслимани=Турци беше пишана буквата М, за Македонци, да се во маки, да се мачат, а од нив Македонците се во маки и се мачат со векови... Следи врз кожата на Православните да се режи и крст, кој бил свет христијански, но не муслимански=турски, што ништо не било случајно.

За да се потврди дека ова било само верското, кожорежачите не врежале врз Православните ни еден муслимански=турски симбол месечина, а онаа тн.турска била македонска- божицата Хекате, како што бил и крстот симболот на сонцето итн.

Нивните ѕверства беа заприметени врз војничкиња, полицајци итн. Тие биле убивани не како Македонци, туку само како Православни, во полза на Муслимани=Турци. Со тоа што такви имало и Муслимани=Турци, Албанците биле грешници врз својата исламска вера. Ако тие за нив биле предавници, веројатно и се во право.

За да се потврди дека судирот бил само верски, а не некаков национален, од нив не бил протеран ни еден тн.Словен со исламска вероисповед. Како тн.Словени со исламска вероисповед биле Македонци, Срби и други. Не биле ни Циганите итн.

Во прилог се и протераните. Тие сè до денес уште дома не се вратени. Следи тие немаат кај да се обратат- на власта им се врзани рацете... од Европа и НАТО.

Тоа што сè до денес има само Цигани во Р.Македонија, кои не се вратени во арнутско Косово, веројатно ќе дојде време да се создаде и арнаутски 100% народ.

Овие злосторства врз Македонците како Православни, браќа на Србите како Православни, а и вечен НАТО непријател била и останала Русија, чиј народ е еден ист со Македонците и Србите. Следи заклучокот, ние Македонците затоа страдаме.

Па не случајно што НАТО врз Р.Македонија изврши агресија само од Косово, од НАТО- базата во Р.Македонија навлегувале крволочните ѕверови со човечки лик. Тоа било од Косово од НАТО- камп во Танушевци итн- мои претходни книги.

Ова било повод што НАТО во Р.Македонија не ни дозволуваше да се браниме и одбраните, ни воздухопловството да полета, противавионски ги наоружуваше

тие крволочно сверови со човечки лик што се виде на Шар Планина. Ова не било доволно, НАТО директно учествуваше со најочевиден пример во с. Арачиново итн.

Со ваквите НАТО- агресии Македонците го изгубија своето достоинството и гордост тие да бидат луѓе свои на своето- никаква реципрочност за во Скиптарија...

Не случајно, овие кожорежачки дворасни Албанци не сакаат да има исправен попис, што важи и за избори. Следи тие само на таков начин со лажење во за нив туѓата Р.Македонија која со векови ја ограбуваат понатаму ќе можат како исламски паразити да опстојат. Бидејќи тие се свесни дека тие без не-Албанци не се повеќе од 14%, само со лаги, фалсификати и закани за бунт... можат да се доодржат.

ЗЛОГЛАСНИ ДВОРАСНИ АЛБАНЦИ ДУРИ И ВО 2012 ГОДИНА

Македонците за да опстојат со своите имоти од тие злогласни Албанци биле не само исламизирани, дури и албанизирани... со векови од нив Православните се убивани, страдаат и патат. Секако, за Албанците ова како да не било- сè заборавиле.

Како прво, во Р.Македонија биле примени неколку стотини илјади Албанци, кои биле на целосен трошок на Р.Македонија, а Албанците не биле задоволни. Ова говори дека Албанците биле само изроди на својот род- без човечност. Следи за нив не смеело да им се дозволи, тие да влезат во Р.Македонија, туку директно да се испратат во Скиптарија соработникот на вадење само на православни органи. Со ваквиот чин таквите сверови со човечки лик по итно да бидат истребени од Земјата.

Иако Албанците во Р.Македонија Циганите како Муслимани со поткупување се попишале како Албанци, дури и како Муслимани гласале за Албанците, а до денес Циганите од Албанците не се вратени во Косово, Албанците биле/се сверови.

И како што Хрватите го организирале масовното напуштање на Вуковар, за Хрватите да добијата поддршка, истото го направиле Албанците во Косово. Сè тоа било дело на Рим, кој не дозволи во СФРЈ да живеат заедно Православни=Срби и Католици=Хрвати, а токму католички Рим и Виена биле творци на Албанија и албанскиот јазик, за кого тие биле првите кои отвориле школи во нивната Албанија.

Бидејќи само Албанките во Р.Македонија тврделе дека тие биле труени, тие самите се труеле... Ваква организираност е поради тоа што 90% од нив се Азијатки.

Албанците-Арнаутите биле колонисти од кавказко- црноморските простори со монголски особености да се јаде татарбифстек недопечено крваво месо... Следи тие сакаат да видат крвотечение и кај луѓе, што е поврзано со канибализмот на темните раси, а не на белата раса. Ова било поради повисоко ниво на естрогени, со што е подебело женското влакно отколку на мажите. Токму повисокото ниво на естрогени е повод да се јави канибализам- докажано во свињарството (мајката си го јаде своето потомство). Не случајно, темните раси до денес се канибалистички, а таква одлика било и скалпирање познато кај монголците Индијанци. Слична појава е забележана и кај Албанците, кои на Македонците им ги режеле кожата итн., само со цел да видат крвотечение на жртвите, а крвта темните раси ја пијат со апетит...

Ова се виде во 2001 година, кога беа убивани граѓани, војници и полицајци.

По спортски натпревар балистите нападнале полицајци-па тие биле балисти.

На 23.03.2012 еден Албанец со претхоно украдена полициска пушка калашник се распукал по колите како лудак во Хиподром и Маџари, поради што биле повредени тројца: двајца машки и една женска. Па тој им бил познат на полицијата.

На 23.03.2012 во Спортскиот центар „Борис Трајковски“ - Скопје на кошаркашкиот натпревар Илирија со Куманово беше истакнувано албанското знаме, беа навредувани полицајски службенци, во своја јавна информација напишале како Албанците биле тепани, влечени и навредувани што не се случило итн.- нивна злочинска постапка само да лажаат и искривуваат вистината. Албанците не се зауздуваат, затошто тие се жедни на православна крв која со векови ја цицаат во туѓина.

На 28.02.2012 во Гостивар бил нападнат Македонец од четворица Албанци, и бил претепан. Тој со својот пиштол пукал во воздух..., а потоа убил двајца од нив. Следи тој се пријавил во полицијата, а тој бил полицаец кој не бил на служба. На неговото семејство, сопруга и ќеркичка, им се заканувале со крвна одмазда- нивна пракса. Поради крвна одмазда цело нивно семејство се иселило од Гостовар итн.

Од албанската, муслиманската=турската, крвна одмазда, што ја немало никогаш кај Турците, се потврдува, дека таа има и монголско влијание- крволочност. Поради неа Македонците=Православните од Албанците како Муслимани=Турци со векови бегаат, па следи запустување на македонските предели, на кои се колонизираат Албанците. И до денес не се вратени протераните Македонци од 2001 година.

Токму за ова се свесни злосторите Албанците, зашто тие неа ја злоупотребуваат, на што мора да се стави крај, таквите сверови мораа да бидат протерани од каде тие во Македонија се колонизирале. Конечно на ова мора да се стави крај, затошто Македонците нема каде да бегаат. Ова се образложува со доказот што Албанците можат да си се вратат во балканска и кавказка Албанија, православно Косово...

Бидејќи Албанците- Арнаутите се од кавказко- црноморските простори, нивните навики си останале тамошни, а ништо не се подобри Скиптарите=Тоските, кои на Арнаутите им биле муслимански=турски водачи. Следи од нив како злогласни да бегаат Православните од Црна Гора, Косово, Македонија и Грција. Ова е повод, тие своите имоти да ги продаваат со многу ниски цени, само од нивната злоба самите да се спасат. Ваков е случајот и со општина Чаир, каде становите Македонците ги продаваат по 800, а вон него по 1400- 1500 евра/м.- од зло во зло, злосторници.

Албанците како судии не судат според законот, како на сите притворот да си трае 30 дека, туку само 9 дена- затошто постапката била завршена. Секоја постапка за белаии, балисти, без разлика дали тоа биле двајца или сто, балистите си се балисти било дали се на спортски натпревар или на било која друга манифестација. Меѓутоа, кога судскиот притвор трае само 9 дена за балист- белаија, застрашува.

Кога за балистите не важат законите во државава, за полицајците е потешко.

Во Чаир без македонските одборници, значи без да се почитува Рамковниот договор, кој е донесен само заради дворасно- двоконтиненталниот тн.народ Албанци, било донесено решение да се променат имињата на школите со Македонци а да се стават на Албанци непријатели на Македонците и нивната македонска Р.Македонија, иако за нив финансирале само Македонците, никако Албанците кои 100% се колонисти и дојденци. Затоа тие биле само „чума“ на домородците и „краста“ на православните. Тие без да го почитуваа Уставот и законите на Р.Македонија, нив со имињата на школите самоволно ги променале, а поставиле на злосторни Албанци.

Следи Албанците не почитуваат устав, закони, државни органи и полицајци.

Место на полицаецот само да му се суди според законот и казни за убиството, Албанците како Муслимани=Турци се организирале за побуни во државава:

А па на 01.03.2012 во Гостивар се искршени прозори на дуќани и оштетен споменик на НОБ- на него пишело со црвено Илирида. И Тетово оштетени објекти.

Илирида била создадена во 1992 година. На 26.03.2012 се јави дека во Приштина се состанале за Илирида. Таа требала да биде држава на сите Албанци, секаде каде што тие живеат. Пак, тие живеат на сите простори на поранешната СФР Југославија, Романија, Украина, на Кавказ..., во Италија, дури насекаде низ Светот.

Меѓутоа, има одвоено Албанци како Татари со заокружени черепа во Црноморието и Черкези со издолжени кавказки черепа, како што се Арнаутите во Косово со монголски одлики, монголски начин на живеење/однесување...и крволочност.

Бидејќи, според албанската наука, Александар Македонски бил Илир, а и Македонците, како спротивност на Словените=Дојденците, Албанците во својата Илирида ја „вгнездиле“ и Р.Македонија. Следи тие во Собранието на Р.Македонија да поднесат предлог, албанското знаме да се слави иако Албанците се малцинство од 14%- незначајно дворасно малцинство. Токму и затоа албанското малцинско знаме на 27.03.2012 во Собранието на Р.Македонија не било прифатено од еднорасното мнозинство. Пак, Илирите биле еднорасни со пелазгиски=тн.словенски јазик, а такви биле Русите и Србите со својот православен грб двоглаворел. Бидејќи Албанците не се православни со илирски=тн.словенски јазик, тие не знаат што биле/се.

Во Гостивар само на Македонци=Православни, со плакати Илири, Славо-Македонци и тоа Азијати со монголско потекло Арнаути=Геги, дури се веело тн. византиско=православно знаме кое денес е скиптарско (православно, католичко дури лакрдија и муслиманско), со кого Албанците ништеле и палеле цркви..., убивале и масаркирале Македонци=Православни. Значи, Албанците не биле и не се расно и верски свесни. Следи тие како такви биле најнеписмени- нив писмо не им требало.

Следи албанско писмо станало една романска азбука, составена не од Албанци, кои никогаш ниту пишеле ниту твореле, туку од Власи и тоа во Битола- 1908 г.

Албанците немаат достоинство- тие рушат цркви, гробишта, споменици...Па на 13.13.2012 во Штип бил искршен споменик на пет Македонци од 2001 година.

На 12.03.2012 во Приштина била нападната Амбасадата на Р.Македонија- само едно искршено стакло; на 12.03.2012 во Тирана се најавил собир пред Амбасадата на Р.Македонија; на 16.03.2012, по 22 часот, во Амбасадата на Р.Македонија, во Приштина, бил фрлен молотов коктел, а без тешки последици-балистички народ.

На 18.03.2012 беше јавено дека во телевизијата Ора вести во Албанија Тачи-балистот на ДПА, кој не си го познава своето потекло- брзјачко и македонско, изјавил дека однесувањето на Македонците кон Албанците е 20 пати пофашистичко од што било порано. Само тој изуми дека неговите Албанци, дворасен народ со трорасен скиптарски јазик, биле крволочни сверови во полза на исламот и фашистички балисти од кои до денес Македонците не можат да се ослободат од зверствата... Балистот изјавил дека Македонија била вештачка држава и држава експеримент. За ова е во право, затоа што за Албанците како раснонесвесни, најнеписмен народ и што не друго, на вештачки и експериментален начин на Македонците им се наметнал расистичко-фашистички Рамковен договор кој како експеримент постои само во Р.Македонија, но не и во Албанија која била највештачка и најекспериментална. Следи создавачите на Рамковиот договор тоа балистичко куче да го казнат, и сличните- сите ним да им се забрани да ја гнасят... Р.Македонија и најитно протераат.

Тврдењето дека Албанците во Р.Македонија се тепани и затворани, не е точно, затошто тепани и убивани како и протерувани со векови биле и останале само Македонците од дворасните Османови крволочни извршители Албанци, а со Али-паша Јанински тие станале страшила, убијци и само арамишта. Следи тие како Муслимани=Турци Османите нив да ги колонизираат во 100% православно Косово и тоа на 100% православно имоти, во кого никогаш немало било што албанско, како и вон Скиптарија=Арбанија кон исток на македонски простори, од каде арамиштатата и убијци на Али-паша Јанински 100% им ги украде имотите, нив ги убивале, а за тие да се спасат бегале на други македонски простори. Ваквиот процес од овој арамиски народ сè уште не е дозавршен- жалосно сè уште процесот не постанал да биде само историски, туку тој до денес сè уште е со важност- до денес протераните Македонци од 2001 година дома не се вратени. Следи Македонците на овие арамиски сверови да им бидат заложници во својата македонска Р.Македонија

Се говори дека Албанците биле затворани. Во затвор оди само арамија, убиец, дрогаш, насилник (силовач на жени, мажи, деца итн., итн.)- тие се помасовни.

Секако балистичките политичари и слични на нив бандитски личности од каде научиле дека монголските Арнаути=Геги со монголски одлики (темен пигмент, темни очи, дебело влакно на косата, безбрадност или со ретка брада..), со ДНК блискост на кавказко- црноморските простори, со повисоко учество на монголската крвна група В, како и со мешаната крвна група АВ на Белци и Монголи, со монголски ген на коњ, монголска овца со долга опашка- Косовската, кои биле монголски лесни коњички одреди-акинции итн. да постанат древни Илири.Пак,Илир=Словен.

На 19.03.2012, во Тетово, во Европскиот универзитет, се расправало само од Албанци, во полза на Албанците, а во врска со настаните, што овде се говори. Најбитно е што се обвинети Македонците, а не Албанците. Со тоа што Македонците се обвинети, каде што Албанците со Рамковиот договор владеат, е потполно грозно и одвратно. Ова говори дека тој расистичко- фашистички договор е злосторнички.

Дури на Македонците им се суди според Рамковиот договор итн.- злостор.

На 19 и 20.03.2012 се јави дека во учебниците за историја за 4, 5 и 6 одделение имало навредливости за Албанците-тие би требало да се повлечат. До денес ниедно македонско дело не е антиалбанско туку антимакедонско, во кое се говори дека ние Македонците сме Словени=Дојденци, а Албанците без разлика дали се балкански Скиптари=Тоски и кавказко- црноморски Албанци- Арнаути домородци. Дури Македонецот и Бригот=Брзјакот Георг Кастриотис бил само Албанец- без да се каже каков Албанец- Азијат или Европејец. Овој став го искажа МАНУ и Институтот за национална историја.За друго што биле Албанците во оваа и другите книги.

На 20.03,2012 академиците на Албанската академија и МАНУ во Скопје одржаа состанок за 100 годишнината на Албанија, зашто требало да се основа заеднички совет за да се острнат и прекинат навредите за Албанците во Р.Македонија. За да се види дали во нашата држава има навредливост за Албанците за нив мора да има 100% реципрочност со 100% исти права како Македонците во Албанија. Исто така, мора да има 100% равноправност во однос на македонскиот и албанскиот јазик. Таква равноправност не постои не само во Албанија туку и во Р.Македонија кога албанскиот известувач не говореше за македонските новинари, не го почитуваше македонскиот јазик како што со години е во Р.Македонија од политичари и други албански лица кои не си го знаат своето потекло и јазик-а со навреди врз нас.

На 13.03.2012, во центарот на градот Бурел- Албанија, било запалено македонското знаме, и се викало за етничка Скиптарија- според скиптар на кого имало православен двоглав орел. Пак, етнос=еднос=едност, само за еднорасен народ а Скиптарија била дворасна со македонско православно знаме со двоглав орел, до денес православен симбол. Бидејќи во Р.Македонија 90% се Азијати, Албанци, 5/6 со потекло од кавказка Албанија, за нив поимот Скиптари било и е навреда. Па тие сакаат да бидат нарекувани само Албанци- тие не знаат што тие се.

До денес Албанците напаѓаат само Православни за Велика Албанија, Албанија била на Кавказ. Албанците за себе учат дека тие биле Илири. А Илир=Словен.

Албанците се и заведени со погрешна историја, во која тие изучуваат дека Македонците како Словени се Дојденци во Македонија, па и следи Албанците како Домородци се обезсправени. Ова говори, треба да се изучува вистинската историја, а таа била/е една: Албанците како Муслимани=Турци 100% биле/се колонисти во православноста Македонија и тоа 90% Азијати (Арнаути=Геги) и 10% Европјани (Скиптари=Госки).Токму и заради 100% фалсификат албанска историја е следново:

Се претепани Македонци на 02.02.2012 и 03.02.2012 во Скопје и Кичево од Албанци; на 07.03.2012 еден Македонец е претепан од пет Албанци; на 08.03.2012 во Тетово еден Македонец бил претепан од тројца Албанци; на 08.03.2012 две момчиња- брака, во Ѓорче Петров, биле претепани од 6- 7 Албанци- во болница со кршеници; на 09.03.2012 две девојки во Тетово била тепана по главата... од 15- мина Албанци; на 09.03.2012, во Тетово, два Македонци и еден полицаец биле претепани од осум Албанци; 10.03.2012 во Дебар Маало се претепани две деца Македонци од пет Албанци; на 10.03.2012 еден старец во Ѓорче Петров, во Ченто, во Прилеп итн.; на 12.03.2012 с.Стуње- Гостивар еден Македонец бил претепан од двајца Албанци; Албанците продолжуваат со своите насилја, што повеќе не е место за во книгава.

Со тоа што тоа се случува 99% случаи врз Македонците, заклучокот е едноставен, Албанците како Муслимани=Турци се Дивјаци- суштества со човечки лик.

Претходниот амбасадор- Рикер, на САД, на 10.03.2012 изјави дека тие што напаѓаат се само кукавици.Па тие не се способни да се соочат со друговерници итн.

Бидејќи Албанците се само кукавици, тие убиваат задгрб. Следи тие како плашливи се моќни само во многу поголем број од своите непријатели- Македонци. Ова е спротивност на Македонците, кои како Белци убиваат и се тепаат витешки.

На 07/08.03.2012 во скопскиот градски автобуски превоз имало тепање меѓу Албанци и Македонци- Македонците биле нападнати од Албанците со палки...

На 12.04.2012 во 20 часот, се дозна по 22 часот, кај с. Смиљковци биле убиени четири младинци- помлади од Исус, во чест на Велигден, во очи на Великиот Петок, кој бил Црн Петок кога бил разапнат Исус Христос кога и умрел, а и бидејќи во близина се нашол и повозрасен човек, и тој бил убиен- без сведок. За нив немало досие дека биле под истрага. Тоа било верско, исламско против православието. Сите тие пет православни биле убиени од три оружја, од тројца извршителски кукавици кои ги убиле православните во риболов, а без тие да можат да мислат на одбрана или да ги видат извршителите- исламските кукавици убиваат само од задгрб или од скришно и невидливо место. Тие во сабота, на 14.04.2012, биле закопани: еден од младинците во Радишани, тројца младинци во Бутел и возрасниот во Црешево.Па бидејќи убијците како кукавици пребегнале во арнаутско Косово, МВР

била принудена таа да моли за помош во соседните земји, а тие биле двете албанско-исламски држави Скиптарија и арнаутско Косово- жедни за православна крв.

Секогаш Албанците како плашиливи и кукавици, наоружани до заби, ги напаѓале и напаѓаат голораките Македонци. Тоа било и за секогаш тоа ќе си остане...

На 19.04.2012 јавија од Скиптарија што рекол Бериша-100% тн.словенски поим, како и за од Косово Тачи- истогласно на скиптарски ништо не означува- и Топи во Р.Македонија. А тоа било да не се бара колективна одговорност за петмина рибари, туку само поединечна одговорност. Нивните изјави се „топат“ во лаги.

Албанците биле со Османите како крволочни извршители врз православните, потоа со фашистите, па со комунистите (Тито, Сталин, Маџетунг) и НАТО, секогаш само против домородците- тие биле пекол: само „чума“ на домородците и „краста“ на православните. Токму и затоа тие од Албанците мора да се ослободат.

Ова мора да биде дело на НАТО, кој во 2001 година на Македонците не им дозволуваше тие својата држава да си ја одбранат од Албанците, кои 100% се колонисти и дојденци. Следи НАТО Албанците да ги наоружа, кои до заби биле/се наоружани, дури и со противавионска одбрана- видено на Шара. Како да не било сè доволно, како што НАТО директно во Србија учествуваше, тоа се случи во 2001 година и во Р.Македонија, во с. Арачиново учествувале НАТО- старешини и војници.

Јозеф фон Хамер (1836 години) пиши, дека вон Албанија немало Албанци, како и дека Косово било на исто ниво на развиток со соседите. Сè ова се променало од 1840 година, кога биле колонизирани Албанци=Арнаути од кавкаско- црноморските простори и масовно се исламирале Скиптарите=Тоските и како Муслимани= Турци тие од Османите биле колонизирани вон Албанија, со подршка на Рим и Виена. Овие биле творци на Албанија и први им отвориле школи на скиптарски јазик.

На 28.03.2012 на Водно се турале темелите на резиденцијата на Католичката црква, што било повод да дојде и папата. На свеченоста биле присутна бројно делегација од Исламската верска заедница со својот поглавар- Албанец, а само со еден свештеник од МПЦ. Па за Рим била најбитна Македонија- до светица Мајка Тереза.

За конечно разрешување на проблемот со Албанците, тој треба да си го реши само Турција, која како исламска земја 100% да си ги прими сите Албанци и Цигани, кои како Муслимани=Турци ги колонизирала, со подршка на Рим и Виена.

Како прв чекор мора да се укине Рамковиот договор, дело на НАТО, која во 2001 година врз Р.Македонија изврши агресија. Токму само затоа во Р.Македонија има таков расистичко- фашистички договор кој важи само за Р.Македонија и нејзините Македонци, а само тие не смеат да имаат своја национална држава, што не е случајно. Ова се потврдува и со доказот за таквиот договор нема финансиска рамка, без која на Албанците им се овозможува тие во државава како Муслимани=Турци да живеат како исламски паразити, што без прекин трае повеќе векови. Следи тие како такви се подржувани да ги прогонуваат Православните со векови без заврше-ток. Ова се потврдува со доказот што Македонците се еден ист православен и тн. словенски народ со Србите...Русите...против кои и денес НАТО без прекин се бори.

Со тоа што во Р.Македонија има повеќе Македонци отколку во Франција, Шпанија..., а САД е повеќерасен „казан“, а само против Македонците постои таков Рамковен договор, се потврдува дека има заговор. Следи само за Р.Македонија и нејзините Македонци се расправа за името на државата, народот и јазикот итн. итн.

Ако се додаде дека ваков Рамковен договор нема во Грција и Албанија, кои се повеќе национални држави, а и за со Албанија нема никаква реципрочност, обесправувањето кон Македонците повеќе не е издржливо- не знае до кога тоа ќе трае.

А како Македонците (православни и муслимани) ќе ги признае, кога таа не ја признава Р.Македонија како што е во уставот, туку инаку-Албанија е мафијашка.

Да не се изуми дека во Албанија Македонците не се признати и се без никакви човечки права, дури без општествени имоти (шуми, пасишта...), тие им биле вратени на агите, во служба на Османите- па Албанија воглавно останала исламска.

Во македонска Р.Македонија на македонските Македонци на Исламската верска заедница не и е поглавар од мнозинскиот македонски народ туку од малцинскиот скиптарски народ кој учествува со 10% а не мнозинските Арнаути со 90%.

Ова говори дека скиптарскиот народ во Р.Македонија е 100% исламски. Следи за малцинските Скиптари и мнозинските Арнаути да се градат само џамии. Со тоа што во секој балкански народ има и христијани кои си градат свои цркви, а до денес дворасниот народ Албанци не подигнале ни една црква тие се само Турци. Ова било повод од Р.Македонија како Турци=Муслимани после 1953 година да се селат Скиптари, Арнаути, Македонци и други тн.словенски Муслимани- од СФРЈ.

Следи едноставен заклучок дека сите Муслимани биле само едно Турци. Токму и затоа сите тие се преселиле во азиска Турција, која била само едно: исламска.

За ова да се потврди, Турција со соседните православни земји со меѓусебни договори извршиле верска размена- Православните од Турција се преселиле во соседните православни држави Грција и Бугарија, а од овие како Турци во Турција.

Па денешниот поглавар на ИВЗ се бори за исламот, а не за народ Албанци.

Мирољуб Јевтик¹⁰⁶ пише: „Ситуацијата во Македонија во исто време била другачија. Во интервју кои го дава на ‘Препород’ претседникот на Мешихатот на Македонија Сулејман Редџипи кажува: ‘...а што се однесува на патот по кого ИЗ на Македонија ќе тргне нема двојба. Нашиот пат и пат на сите муслимани е Алахов пат...’ Значи патот во кого нема место за нацијата, како што порачува Куранот, па само со тоа ни за албанска. Потоа додава: ‘Албанците од Македонија се мошне добри муслимани и верници и не би се сложил со вам дека некој значаен број меѓу нив го негира исламот. Алаховата вера не може да се негира. Таа е меѓу нас и Албанците ја чувствуваат своја’ “. Се потврдува, Албанците се исламски народ, и ништо друго.

Бидејќи Скиптарите како Муслимани=Турци се здружуваат со Арнаутите со кои никогаш не општеле, не стапувале во бракови... само заради различното потекло,¹⁰⁷ се потврдува дека Скиптарите немале ниту ќе имаат достоинство, никако гордост. И затоа тие биле само едно Муслимани=Турци без никакво етничко потекло.

Ако кон ова се надоврзе и дека во Скиптарија Скиптарите не ги почитуваат Арнаутите=Гегите, скиптарската како муслиманска=турска нација не е достоинствена на своето потекло, а тоа било само пелазгиско. Значи, само тн.словенско кое до денес го истребуваат. Па следи заклучок, Албанците не биле и не ќе бидат некаков народ.

ИВЗ во февруари и март 2012 се залага, таа само насила да го врати својот имот, и тоа тврдејќи дека тој бил само исламски на верската заедница на Македонија. а не дека тој бил само грабнат/украден имот на црквите кои биле само право-

¹⁰⁶ Мирољуб Јевтик°, Исламизација како фактор албанизације...Етнолог 9- Скопје, 2000, стр.161.

¹⁰⁷ Пред 25 години албанското население од ниту едно село од Струшки Дримкол, не склучуваше бракови со албанското население од с.Велешта. Вакви примери биле насекаде каде имало Албанци.

славни. Значи, само едно: македонски. Исто така, имотите на Албанците биле насила грабнати и оплачкани имоти на Македонците=Православните. Следи за таквите имоти ИВЗ, ниту Албанците, имаат доказ за сопственот- арамијата е без тапија. Токму ова е без свој завршеток-ИВЗ не се бави со верски туку политички прашања.

Вакви изјави за ИВЗ во Р.Македонија не е прва- па таа биле немакедонска.

Во исламот насиетието се дозволува врз неверници- Христијани, за тие да се исламизираат или сотрат. Следи силување не само на девојки, жени, туку и машки.

На 03.04.2012, пред два дена, во Струга, Осман 36 години, во станот на својата сестра, пред свои тројца другари силувал неверничка- девојче од 14 години.

Албанците не оставаат да се градат цркви, а за нив се градат само џамии и тоа насекаде каде што тие сакаат. На 14.03.2012 беше одржана судска расправа за настаните во Калето-Скопје,кога Албанците уште на својот почеток го рушија објектот за музеј... Тој бил рушен затошто тој се најдувал на старо место каде што била црква- се плашеле да не се гради црква. Па тие се 100% колонисти, кој нив ги овластил и подржува тие во православна Македонија да им забрануваат да подигаат објекти, цркви... каде што Православните сакаат. Па исламскиот имот бил 100% православен, што важи за имотите на Албанците кои се грабната православни имоти.

На 28.03.2012 во Хемиското училиште „Марија Кири“- Скопје двајца наставници со недозавршена школска спрема- немало доволно албански кадар, натепале двајца ученици кои биле Македонци.Никој не си поставил прашање,само до кога ?!

На 12.03.2012 во Тетово, во школите, имало расправи меѓу Македонци и Албанци, но не со поголеми последици. Со последици биле на Калето и другде итн.

Иако Скиптарите биле Бриги и Македонци тие говорат со повеќерасен јазик.

Албанците со својот службен трорасен скиптарски јазик, на Белци (Пелазги), Црнци (Семити) и Монголи (Татари, Черкези...), не само дека ќе го семитизираат (поцрнчат) македонскиот пелазгиски јазик, туку него и ќе го монголизираат.

Бидејќи Скиптарите се Белци, а самите Скиптари си тврдат дека Скиптарите биле Пелазги, срамно е скиптарскиот јазик понатаму да им биде службен на самите Скиптари, кога тој не бил јазик на еден народ Пелазги=тн.Словени, туку и на Грци, Романци и Монголи (татаро-турски).Па за четиринародниот скиптарски јазик пиши Густав Мајер и др. Следи тој одвратен трорасен скиптарски јазик итно да се укини.

На 06.02.2012, во Струга, во школата „Нико Нестор“ се степале Албанци од две села, како два народи балкански Скиптари=Тоски и кавказко- црноморски Албанци- Арнаути- тие меѓусебно не општеле, не стапувале во бракови..., денес здружени како еден дворасен народ, срам на Европјаните и нивната бела раса. Следи од Европјаните и нејзините САД- чани до денес тие да се подржуваат, и тоа против тн. Словени, како единствени кои само тие говорат на тн.словенски- јазик на Белците.

Европа и САД со нивната НАТО, чии држави негови создавачи ја делеле и ја делат Македонија, и до денес го истребуваат македонскиот народ, тие него го принудиле тој да учествува во најголемиот злостор, на неговата православна територија да се создава новиот дворасен исламски=турски народ со кавказко име Албанци.

На 08.03.2012, во Тетово, еден Албанец со пиштол им се заканувал на тројца Македонците и им велел, тие да не влегуваат во Тетово- Тетово било албанско.

Цела Р.Македонија била и секогаш ќе остане само македонска, затошто Албанците во Р.Македонија се само 100% колонисти и тоа со потекло 90% Алабанци-

Арнаути од кавказко- црноморските простори и 10% скиптарски Тоски, а Арбаните биле само Бриги=Брзјаци- Арбанија била само македонска земја, Барлети 16 век ...

Дури на 18.04.20012 беше објавена „Закана преку портал на албански јазик“: „МВР сè уште не го разгледало писмото со закана упатено од некоја си ‘армија[арамиија] за ослобување на окупираните албански земји’ (АООЗ), објавено на порталот на албански јазик ‘Порталб’. Според соопштението на организацијата, генералниот штаб на АООЗ упатил ултиматум до Владата во Скопје во кое бара во рок од две недели да се повлече од ‘окупираните и колонизирани албански земји’.

- Конкретно, не сме запознаети со содржината на писмото и не би го коментирале сè додека не се направи анализа. Инаку, во оваа фаза од истрагата за петкратното убиство не се земаат предвид писмата или законите додека не се провери нивниот кредибилитет- изјави министерката Гордана Јанкуловска“.

Бидејќи никогаш немало било каков албански народ со своја историја, никогаш немало албанска територија, никако повеќе територии. Следи Албанците биле само муслимански=турски народ, па само фашистичко зло и комунистичко дете на Енвер Хоџа кој ги исламизирал Скиптарите и другите за тие да станат исто чудовиште, што опстоило сè до денес. А овие се фашистичко- балистички организации. Денес тие опстојуваат во НАТО, а таа дури ја штити неа- Скиптарија од скиптарот.

Иако е ваква состојбата, Албанија официјално не го признава уставното име, Р.Македонија, не ги признава ни Македонците како Македонци во пописите, поради што Македонците се принудени сами да спороведат свои пописи со кои тие ќе можат самите да се избројат, и само така тие ќе знаат колку и зашто се во Албанија. Не само тоа, Албанија не се јави со соодветна изјава како осуда за настаните што овде до овде и се наведени. Во Скопје двајца од Владата на Албанија, на 16.03.2012, не остапуваат од албанската политика, Велика Албанија, во која други националности нема што да бараат- за нив албански била и Битола која била центар не само за Косово, дури и Скадар, а без Битола како центар не можеле да дојдат до писменост.

Не само Р.Македонија 100% во сè мора да бара реципрочност, да ја запре и самоволната историја на Велика Албанија- каде има Албанци тоа била и Албанија: Албанија на Кавказ, Турција, Украина, Романија, Србија, Црна Гора, Македонија, Грција, дури и Италија. Ова Р.Македонија треба да го забрани и да се учи вистината: Албанците вон Албанија се 100% колонисти и дојденци-само со граѓански права

Бидејќи ваква била состојбата, не ќе биде случајно создавачите на Албанија и Косово, кои до денес ја делат дури и Р.Македонија, да настојуваат да си создадат тн.хазарска држава на кавказко- црноморските простори откаде биле Албанците- Арнаутите, и оттаму да колонизираат кавказко- црноморско население кое е истоветно со она на Албанците- Арнаутите. Па во Долна Македонија биле колонизирани Кавказци кои биле Православни=Грци со турски јазик како на Гегите, и Тоските.

ВО ЕВРОПА НАЈОБЕСПРАВЕНИ САМО МАКЕДОНЦИТЕ

Да се повтори дека според Псаметих (7 век п.н.е.), Бригите, б=ф, биле постари од Египтјаните. Постоела Македонија, а со Филип Македонски Бригија влегла во Македонија. Иако Бригите биле Македонци, тие си останале и Бриги (16 век) ...

Бидејќи Македонците имале своја империја, тие како такви се преселиле и во Америка- мои претходни книги. Такви биле и Маите. Името е од македонската митологија, според Маја=Маиа, ќерка на Атлас, со Зевс го дала синот Хермес (Тот).

Следи врската со Аристотел=Арис[Арес] тот[Тот] ел[ил: ил врне ил грме] ...

Бидејќи на бригиски трето лице е со т (молит=моли т), ел е како во молител.

Па пченката во Мехико=мехи ко се викала според Маите, маисова=маис ова.

Да се потсетиме дека според Херодот, кај Персијците, Јонците и Дорците имињата завршувале со с, што било и кај Македонците, што се даде во претходното кажано.

Значи, пченката во маиското Мексико се викала маис, како денес маиз, с=з.

Следи маиз да се внесе во латинското, и на европски јазици- германски итн.

Па во Америка имало монголски Индијанци, само со крвната група 0 и со ДНК како она на Монголите во Кореја и Тајланд без никакви градежи, и Индијанци Белци од исчезната флота на Александар Македонски. Нивните мумии ја имале првобитната крвна група 0 и крвната група А на белата раса. Исто така, Белците имале градежи (пирамиди, киклопски градби...), египетски хиероглифи, фонетско писмо- вакво било на Маите во Мексико до 19 век кога бил внесен шпанскиот јазик-, египетски начин на балзамирање, вадење на срце како на Серамида и мноштво други традиции од Македонија, Египет, Месопотамија и Персија.

Според Бискупот Диего де Ланде (16 век), Маите во Америка имале јазик како на Баските. Во претходните книги наведив што за јазикот на Баските и Македонците во Пакистан пишуваат авторите. Таква била и Олга Луковиќ- Пјановиќ. А во насловот за Франциско Марија Апендини, таа истакнува: „Исто тоа би вредело и за именката ‘харач‘, бидејќи, глаголот ‘харати‘ го најдуваме и во баскискиот јазик, на другиот крај на Европа, одн. на брегот која Баските...“.

Како најголем доказ дека тие биле наследници на Александар Македонски, кој ја обожавал „Илијада“, тие во Америка на своите богови им положувале жртви. Дури при омамување се давала дрога во мала количина, поради што ја викале Амала. Следи да се праша: колкава количина ? а мала ! Значи, а + мала = Амала, како Амал-јазикот им бил слоговен пелазгиски: Инки од инка, Перу од Перун- имало и Скити.

Бидејќи Баските не го прифатиле шпанскиот, нити Франковиот, кои биле само вулгарно-латински, тие понатаму си говореле со пелазгиски како Македонците.

За да се потврди кажаното, португалскиот јазик до денес го има тн.словенски теменвокал, кој во именките крајното е се изговора како што е и кај Власите а̃.

Бидејќи Македонија подпаднала под Рим,¹⁰⁸ Македонците си го возобновиле своето царство и си имале своја македонска династија, македонска ренесанса...

Тоа било завладеано и исламизирано од Османите- Комнените, Македонци.

Следи заклучокот- едно: Македонците владееле сè до 1913 година, кога Македонија била поделена од балканските држави, кои до 19 век никогаш не постоеле.

Од наведеното произлегува дека само Македонците имале држава, а само тие немаат држава, што е злостор на европските земји со НАТО кои до денес не ништат.

Па денес само Бригите и Македонците немаат своја македонска држава-таа е на сите, дури на Азијати (Арнаути и Цигани), но не македонска национална држава. Овој повеќе вековен крволочен злостор важи само за најобесправените Македонци.

Вајганд, на стр. 101, пиши: „Тоа би било решение, исто така со другите балкански држави да можат да се разберат, ако тие гледаат, дека нивните сонародници

¹⁰⁸ Мајката Марија на Исус била Бригијка- мои книги, а на Католичка црква Семирамида- неморал.

добро се чувствуваат во нивната слободна Македонија. Едно меѓусебно тесно поврзување на равноправните балкански држави, балкански сојуз, тогаш би било најдобро решение за слобода на балканските народи исто така за иднина.

Македонците, кои за нивната независност се бореле, пишеле на знамето: слобода или смрт. Дека за ним тоа е озбилно, докажува историјата на поновото време под турското владеење...“, а тоа било воглавно поради авторите Албанци.

Стр. 102: „Македонија е историски, стопански, прометно политички и географска единица...“.

„Една автономна Македонија меѓу Бистрица и Дрина на Запад и Места на Исток, до Шара Планина и Карадаг на Север би било среќно решение за задоволство и добробит на Македонците и за избегнување на крволочни востанија во иднина...“. Македонците имале и ќе имаат проблем од Албанците, кои се 100% дојденци.

Стр. 1: Во денешна Европа има само две држави, и додуше скоро најмали, во кои поимот нација и националност се поклопуваат, имено Португалија и Данска; сите други содржат некои или баш многу националности, кои заедно нацијата ја образдуваат. Најјака мешавина е Советскиот Сојуз и тогаш исто така Франција. Во последната секако составот не се појавува така мошне, иако вистинските Французи одвај заземаат повеќе отколку половината, додека другата половина е заземена од шест различни, делумно дури хетерогени националности (Баски, Бретанци, Фла-менци)...“. (Албанци во Р.Македонија се само 14%: 90% Геги и 10% Тоски, Р.И.)

Слична била состојбата со Шпанија, а Скиптарија и Елада се повеќенационални држави, чии нации се домородни во тие земји, а кои немаат никакви права.

Очигледен е само заговор врз Македонците, а само тие имале своја држава.

Ова се потврдува со доказот што само за Македонците од 2001 година постои расистичко-фашистичкиот Рамковен договор и тоа без финансиска рамка. Ова говори дека од малцинството да биде потчинето мнозинството- само Македонците.

Албанците говорат и пишат дека тие биле во македонско ропство. Ваквото тврдење е дрско, затоа што Македонците до денес се немаат ослободено од нивното албанско муслиманско=турско ропство, кое опстојувало са векови- со крв платено.

Бидејќи Македонците со векови биле под албанското турско=муслиманско ропство, а во исламот се учи на верниците (Православните...) да не им се плаќа, Албанците на нивната неверничка православна држава Р.Македонија не и плаќаат. И затоа Албанците како вистински верници во Р.Македонија живеат како паразити.

Тоа што Албанците се заштитени од Европа и НАТО застрашува- злостор.

Бидејќи во Скиптарија се најобесправени тн.не-Албанци, најитно неа и е потребен Раковен договор со финансиска рамка, а и реципрочност со Р.Македонија.

Овде да се дополни за обесправеноста на Македонците во Р.Македонија.

Р.Македонија како млада држава и економски слаба, таа не е во можност да си го развие својот јазик и култура, а не таа да финансира создавање на нов албански дворасен народ со трорасен скиптарски јазик, што е срам за Европа и НАТО.

Најдобар пример се Циганите. Цигани биле населени на Пелопонез во 14- 15 век, а цигански музучки инструмент била индиската бузуки. До денес во Грција не се учи цигански јазик, дури Грција не признава друг народ освен Грци.

Цигански биле Романија (овца цигаја- според циго=циган со индиско- монголско потекло) и Унгарија со Србија со монголско- индиско влијание врз свињата.

До денес никакви права немаат Циганите во тие земји- тие таму непостојат.
 Со Рамковиот договор во полза на Цигани, за битолчани српски Цигани, кои во 19 век како Муслимани=Турци биле колонизирани заедно со Арнаутите, и тоа било на исти простори како Арнаутите од Врање сè до Шара- па станале исламски, Р.Македонија треба да постане и циганска. Следи само едно: 100% одмакедончи.
 Р.Македонија за нив треба да создаде наставен кадар... и да се учи цигански.
 Каква европска и НАТО дрскост, тие ја принудуваат само Р.Македонија, во неа да се учи цигански=индијски, а ваков јазик не се учи во Индија-битен англиски.
 И конечно мора да се прекини со потчинување и обесправување само за Македонците. Во Р.Македонија не смеат да се употребат законите на злосторничките Грција и Скиптарија, туку Романија, Унгарија, Австрија, Италија, Германија, Франција...Шпанија и други европски земји. Во ниедна од нив не се расфрлаат со пари.
 Што се однесува за Швајцарија, таа е држава од територии на повеќе народи. Ова говори, таа држава била на сите народи, а не држава на еден народ. Токму и затоа во таа држава постои народно и територијално застапување, а не на туѓинци.
 Напротив, во Р.Македонија, само Македонците се домородци. За другите само граѓански права.Бидејќи има Скиптари богаташи, тие граѓански се равноправни.
 А она што се пиши за Македонија- Швајцарија на Балканот- е само злостор.
 Вакви злосторници биле и масоничии традиции биле само едно македонски, од Ирод=и род (Херод=x ерод=e род), во Скотска (скот=скот)- Единбург=един бург.
 И конечно, само Македонија да не биде европски експериментален кафез...

L I T E R A T U R A

Naslovov "Albancite- muslimanski kolonisti" e napi{an spored pove}e avtori. Za knjigava, isto taka, se koristen i delovi od avtorovive knigi:

1. "Sredozemjeto pradomovina na Evropjanite", format A5.
 - a. prvo izdanie avgust vo 1998 godina, strani 354 (10)
 - b. vtoro izdanie mart vo 1999 godina, strani 519 (10)
 - v. treto izdanie maj vo 2007 godina, strani 621 (9)
2. "Nov Aleksandar Makedonski" (tn.Skenderbeg=Georg Kastriot)
 - a. prvo izdanie vo mart 2001 godina, strani 159 (9)
 - b. vtoro izdanie vo juni 2003 godina, strani 334 (9)
3. "Odroduvawe na Makedoncite", avgust 2001 godina.
4. "Vozobnuvawe na anti~ka Makedonija", april 2002 godina.
5. "Kavkazko- crnomorski Albanci- Arnauti", juni 2002 godina.
6. "Vlasite- t.n.Sloveni", septemvri 2002 godina.
7. "Zavera protiv anti~kite Makedonci", oktombri 2002 godina.
8. "Grcite- ve{ta~ki narod", april 2003 godina.
9. "Ishrana na govedata", maj 2003 godina.
10. "Slovenite- germanski falsifikat", juni 2003 godina.
11. "Germancite i Makedoncite- edno isto", juli 2003 godina.
12. "Evropjanite poteknale od Balkanot i Mala Azija", mart 2004 g.
13. "Grcite- odrodni Sklavini i Sloveni", juni 2004 godina.
14. "Makedonskata Komnenova Albanija", avgust 2004 godina.
15. "Homerova Troja na domorodci- t.n.Sloveni", januari 2005 godina.
16. "Evreite- t.n.Sloveni", april 2005 godina.
17. "Homerova=tn.slovenska Makedonija", oktombri 2005 godina.
18. "Albancite kolonisti vo Makedonija", januari 2006 godina.

19. "Atlantida-falsifikat na Solon i Platon", dekemvri 2006 godina.
20. "Brigite=Brzjacite bile postari od Egiptjanite", mart 2007 godina.
21. "Albancite odrodni Brzjaci i Mijaci", maj 2007 godina.
22. "Bugari=narod bile Tatarite=Arnautite", maj 2007 godina.
23. "Homerovi=tn.slovenski Morejci=Grci", avgust 2007 godina.
24. "Od Makedonci=Pravoslavni do Turci=Muslimani", noemvri 2007 god.
25. "Belcite narod so eden jazik", na germanski jazik, 319 strani, 07.03.2008
26. "Makedonecot Georg Kastriotis, t.n.Skenderbeg", 15.04.2008.
27. "Helas", na germanski jazik, 148 strani, 14.06.2008.
28. "Slovenite falsifikat", 250 strani, 18.09.2008.
29. "Helenite i Grcite falsifikat", 199 strani, format A5, 13.11.2008.
30. "Dodunavska Makedonija", 296 strani, format A5, 21.01.2009.
31. "Etnografija na Makedonija", na germanski jazik, strani 81 format A4, 24.02.2009.
32. "Od kogo postanavme", strani 256 format A4, 18.05.2009.
33. "Evropskite zlostori vrz Makedonija", strani 104, 17.06.2009.
34. "Grcite, Albancite i Vlasite ve{ta~ki narodnosti", strani 175, 05.08.2009.
35. "Grcite so dvorasi na Belci (Pelazgi) i Crnci (Semiti)", str. 318, 09.10.2009.
36. "Makedoncite so ednorasi jazik na Belci (Pelazgi)", evrejski..., strani 73, 18.11.2009.
37. "Za Prokopij Kesarski (6 vek n.e.) nema Sloveni", strani 100, 15.12.2009.
38. "Evropa samo makedonska, venetska=sklavinska=tn.slovenska", strani 121, 12.01.2010.
39. "Rusite ne bile Sloveni", strani 74, 29.01.2010.
40. "Srbite ne bile Sloveni tuku Tribali, Trakijci", strani 142, 08.03.2010.
41. "Ednobo`estvoto- zlostor vrz ~ove{tvoto", str. 241, 27.04.2010.
42. "Belcite eden narod so edna ista simbolika", strani 118, 28.05.2010.
43. "Anti~ka=etni~ka Makedonija", strani 226, 09.08.2010.
44. "Aleksandar Makedonski na Rufus- falsifikat", strani 311, 04.10.2010.
45. "Bugarite bile Makedonci", strani 288, 23.11.2010.
46. "Brigiska [ambala]", strani 178, 03.01.2011.
47. "Brigiskata mitologija pomestena na jug", strani 115, 25.01.2011.
48. "Evrejski etni~ki narod nikoga{ nemalo", strani 99, 17.02.2011.
49. "Evropejcite i tradiciite od i preku Balkanot", strani 117, 10.03.2011.
50. "Masonskata istorija- falsifikat", strani 117, 07.04.2011.
51. "Evropejcite rasnesvesni- so pove}erasni jazici", strani 122, 10.05.2011.
52. "Makedonomrcite protiv Makedoncite", strani 85, 31.05.2011.
53. "Egiptjanite so slovenska mitologija", strani 139, 14.07.2011.
54. "Evropskata istorija- falsifikat", str. 119, 10.08.2011.
55. "Albancite dvokontinentalen i dvorasi t.n.narod", str. 122, 05.09.2011.
56. "Bez etni~ki narodi", str. 84, 28.09.2011.
57. "Germancite Brigi i Makedonci- dvojno Makedonci", str. 100, 25.10.2011.
58. "Herodotovata istorija sami na tn.slovenski jazik", str. 142, 28.11.2011.
59. "Turcija Frigija=Brigija", str. 98, 21.12.2011.
60. "Makedoncite- domorodci", str. 102, 10.01.2012.
61. "Grcite samo slovenski govor i akcent", str. 54, 08.02.2012.
62. "Makedoncite samo so domorodni tradicii", str. 62, 29.02.2012.
63. "Podunavjeto- bez naselenie", str. 62, 22.03.2012.

NAPOMENA: Knigite pod 25, 27 i 31, koi se na germanski jazik, mo`at da se najdat na internet: www.Brigien.com. Ova va`i i za Zmejova Dupka, koja e navedena vo "Ilijada" po-kraj Crna Reka, vo Demir Hisar, melu selata Dolenci i Babino. Istoto va`i i za kniga pod 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38... i 63 na makedonski jazik. A i ovaa 64- ta kniga e vnesena vo internet.

Isto taka, na nea se najduvat dokumenti od 1 do so 9, koi se odnesuvaa za moeto li-kvidirawe, so montiraniot maratonski sudski proces so vkupno trinaeset presudi, gubejji go sporot tesno 6 : 7 zaradi korumpiranoto pravosudstvo i obvinitelstvo. Duri i Narodni-ot pravobranitel, za kogo rabotniot odnos ne bil ~ovekovo pravo. Vme{anite sudii, obvi-niteli i pravobraniteli bea nagradeni i denes se na najvisoki polo`bi. Sledi izgubiv pra-vo na vrabotuvawe od 20.05.1991. Ottoga{ samiot opstojavam bez ni~ija pomo{.

Duri sum so niska penzija i so 42% minal trud. Site navodi vo tie devet dokumenti se objaveni vo moite knigi na krajot na knigite kako dodatok. Bidejji jas ne bev mo}en da se spravam so samovol-nicite i silexiite vo dr`avava, mene mi preostana svojot gnev za moeto uni{tuvawe da go vnesam vo knigite. Otsekoga{ sum gi registriral neprijatelite na makedonskoto zemjodel-stvo, sto~arstvo so veterinarstvo i dr`avnite arami{ta, zlo~inci, samovolnici, silexii...

Samo za pe~atewe do so 21-va kniga sum platil preku 20.000 evra...Slednite knigi se pe~atani kompjuterski, vo mal tira`, so tro{ok okolu 100 evra. Probav da dobijam sredstva od Ministerstvoto za kultura,za knigite do br. 4. Melutoa, jas za vlasta koja be{e vo slu`ba na neprijатели na makedonska Makedonija i makedonskite Makedonci bev nepodoben...

Koga po~nav da se bavam i so istorija a i so biolo{ki metodi, mojata nepodobnost i vo istorijata se odrazi. Iako samo jas imav pi{eno za `ivotot na Makedonecot Georg Ka-striotis, a Albancite kako falsifiktori neuspe{no go bri{at zavr{etokot -is, Insti-tutot za nacionalna istorija i MANU, za proslavata vo ~est na tn.Skenderbeg, mene ne me povikuvaat, niti dozvoluvaat da u~estvuвам. Sledi od niv da bidam proglasen i za "laik".

Od Institutot za nacionalna istorija moite knigi od pod broj 36 bea vrateni nazad, od pod broj 39 pove}e ne gi ispra}am.So niv ne se slo`uvam, nikoga{ nemalo narod Sloveni.

Od DNU-Bitola me isklui vet.lek.od VZ[.Toj so falsifikat doktorat do tn.prof.

Ovoj veterinaran lekar so svoite kolegi veterinari od Veterinarniot institut se nositeli na zloto, koga tie si dozvoluvale vo dr`avava da se uvezuvaat bolni od leukemija (leukoza) kravi i junici, na zemjite im gi ~istele bolnite stada. Pa takvite bolni grla nie gi likvidirame.Samo od takvite yverovi nie ostanavme bez kravi-do denes se u{te kupuvame. Se vinovni i za {irewe na bruceloza kaj ovcite, ~uma, auecki... kaj sviwite i drugi bolesti. Tie likvidirale farma so 200 ovci frizijki i 2.000 izraelski ovci avasi. A i drugi farmi. Tie samo za da zarobotat, iako nemale kuni}i videno, farma so 2.500 majki-rodilki vo s.Qu-bojno- Prespa podignale. Bidejji ni{to neznaele, 100% porodenite im skapale, pa umrele.

Za da se potvrди deka R.Makedonija ima zemjodelstvo kako vo 19 vek, vo nea nema re-onizacija-reon najdobar za govedarstvo bil/e bitolsko-da bide centar, {to va`i i za drugo. Pod HMS "Stre`evo" ne se proizveduvaat visoko dohodovni kulturi so navodnuvawe ({e}e-rna repka, dobito~na hrana...) tuku ekstezivni mnogu nisko dohodovni kulturi bez navodnu-vawe (p~enica, ja~men, maslena repka, son~ogled...), so {to sistemot se pravi neopravdana investicijata.I na smetka na bitolsko se razvivaat drugi delovi-vkupna {teta za dr`avata.

Skoro sekoja godina, od 1990 godina, redovno se javuvav na konkursi na Zemjodelski i Veterinaran fakultet, so Institutot za sto~arstvo,site Skopje,i Vi{ata zemjodelska {ko-la, Biotehni~ki fakultet- Bitola. Iako tie do denes nemaat kadar, samo poradi mene gi ra-sturale konkursite ili si izbiraa interni lica,so neobjaveni doktorati, so temi za matura, duri bez nieden objaven samostoен trud, nitu kniga. Tie se samoupravni interesni zaednici. Sledi Pravosudstvoto, Obvinitelstvoto i Narodniot pravobranitel so mene se ismejuvawe.

Pak, izborot se vr{i na mangupski na~in- mesto da ima eden stav za izbor na docent, von- i redovenprofesor, ima tri stava.Za podobro prestava na izborot, e slednava postapka: vo prviot stav se bara obrazovan, vtoriot poluobrazovan i tretiot neobrazovan. Bidejji vo site tri stava se sodr`i obrazovan, site si gi ispolnuvaat uslovite: nie sme kako vo 19 vek.

С О Д Р Ж И Н А

Вовед	3
Македонија	4
Турци, Грци и Илири	6
Пелазги	14
Словени	17
Траки и Илири	22

Македонски владетели	27
Црковни народи	34
Грчки етнички народ никогаш немало	39
Државнотворни народи	47
Јазикот на Албанците (Скиптарите)	50
Албанија (Скиптарија) била во Македонија	53
Историја на Албанците (Скиптарите)	54
Кавказка Албанија- Бригиска Арбанија	62
Македонецот Георг Кастриотис	63
Албанците Илири и Траки	72
Скиптарите со најнов и непознат јазик	75
Скиптарскиот само „извртен“ тн.словенски јазик	78
Тн.Словени во Скиптарија	80
Одродување на Скиптарите од белата тн.словенска раса	85
Скиптарите најнеписмени	88
Скиптарите само под Охридската архиепископија	92
Албанците само под главниот град Битола	93
Азијати	95
Азијатите биле Монголи	99
Арнаутите=Гегите Монголи	100
Монголски=албански јазик	103
Кавказко-црноморски Албанци- Арнаути	103
Албанците крволочни ѕверови	104
Албанците силеции и убијци	106
Албанците крволочно ги исламизирале домородците	107
Кожорежачки дворасни Албанци и во 2001 година	108
Злогласни дворасни Албанци дури и во 2012 година	110
Во Европа најобесправени само Македонците	119